

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 23
3 de juliol de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 14, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre les taxes i beques universitàries per al curs 2013-2014 (tram. 310-00113/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre els ajuts al sector de la fruita seca (tram. 310-00114/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'ensenyament superior de música (tram. 310-00110/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre l'exhibició de banderes estelades en alguns centres escolars públics (tram. 310-00109/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la funció dels instruments creats amb relació a l'objectiu de celebrar una consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 310-00111/10) p. 8

Pregunta

al Govern l'actuació davant la situació d'emergència creada a Aran i el Pallars Sobirà (tram. 310-00112/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la gestió de la inaplicació de convenis de l'article 82.3 modificat pel Reial decret 5/2013 (tram. 310-00115/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'adaptació dels accessos a l'estació Just Oliveras de la línia 1 del metro (tram. 310-00116/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les conseqüències per a les institucions de la reforma recentralitzadora anunciada pel Govern de l'Estat (tram. 310-00117/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les inundacions a Aran i el Pallars (tram. 310-00108/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a evitar l'exhibició de símbols independentistes a les escoles públiques (tram. 310-00118/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre l'import del deute amb els ens locals i les diputacions (tram. 310-00119/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la gestió i les accions per a arribar a fer la consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 317-00067/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el manteniment del Govern en una línia de confrontació respecte dels que en discrepen (tram. 317-00064/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les dotze propostes fetes per les entitats del tercer sector (tram. 317-00066/10) p. 20

Pregunta

sobre si la dedicació del Govern a la campanya pel dret a decidir contribueix a la creació d'ocupació (tram. 317-00065/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assoliment d'un acord per a garantir una bona nutrició de la població infantil (tram. 317-00068/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la formalització de la petició de negociacions amb el Govern de l'Estat per a poder convocar la consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 317-00069/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de la implicació de la societat civil i dels agents econòmics i socials en la situació actual (tram. 317-00070/10) p. 25

→

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00017/10) p. 26

Projecte de llei

del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles (tram. 200-00004/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 300-00068/10) p. 41

Interpel·lació

al Govern sobre l'estat de la llengua catalana i el seu ús social, mediàtic i científic (tram. 300-00070/10) p. 45

Proposició de llei

de reforma de l'impost de successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00020/10) p. 48

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit

sobre el sector de la cultura (debat de totalitat) (tram. 270-00004/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre l'actuació en resposta a les grans riudes que han afectat la Val d'Aran i el Pallars Sobirà (tram. 300-00069/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 300-00066/10) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 300-00073/10) p. 86

Interpel·lació

al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 300-00065/10) p. 90

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 300-00067/10) p. 95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00017/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 111).

3. Projecte de llei del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles (tram. 200-00004/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 110, 6).

4. Proposició de llei de reforma de l'impost de successions i donacions (tram. 202-00020/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 36, 50).

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura (tram. 270-00004/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 68, 88).

6. Interpel·lació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 300-00068/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre l'estat de la llengua catalana i el seu ús social, mediàtic i científic (tram. 300-00070/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'actuació en resposta a les grans riudes que han afectat la Val d'Aran i el Pallars Sobirà (tram. 300-00069/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 300-00066/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 300-00073/10). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 300-00065/10). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 300-00067/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la infància (tram. 300-00072/10). Agnès Russiñol i Amat, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis (tram. 300-00071/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 302-00055/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 302-00056/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 302-00058/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00057/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 302-00061/10). Grup Mixt. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 302-00059/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius (tram. 302-00060/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre al Ple està inclosa en el dossier. i, d'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Abans d'iniciar aquest primer punt de l'ordre del dia, vull donar la benvinguda a les il·lustres diputades senyora Eva García i senyora Alicia Alegret perquè tornen a compartir amb nosaltres aquestes sessions plenàries. Moltes felicitats pel naixement dels seus fills.

Pregunta

al Govern sobre les taxes i beques universitàries per al curs 2013-2014 (tram. 310-00113/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i la primera és sobre les taxes i beques universitàries per al curs 2013-2014. La formula la il·lustre senyora Marta Vilalta, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Conseller, fa pràcticament dos mesos li preguntava des d'aquest mateix escó la necessitat de posar fil a l'agulla per garantir l'accés a la universitat de tots aquells que volen estudiar. Han passat dos mesos i tenim novetats sobre la taula que creiem que van en la bona direcció, tot i que encara queda molt camí per recórrer per dibuixar un sistema just.

Bona direcció, com ho evidencia la congelació de taxes i la no-aplicació de l'IPC en les primeres matrícules, que és el que des del nostre grup considerem com el mínim que s'havia de fer, i així els ho hem reiterat i ho hem pogut acordar. O bona direcció, com l'acord al qual hem arribat perquè la Generalitat cobreixi les beques d'aquells estudiants que és possible que quedin fora del sistema per l'enduriment dels requisits acadèmics que ha plantejat el ministre Wert, amb un 6,5 de nota de tall. Ens preocupa aquesta situació, perquè és una retallada encoberta que atempta directament contra les persones amb rendes més baixes, les més vulnerables, i és un nou greuge per part de l'Estat, aquest cop dirigit al món universitari.

Per això és clau i prioritari que, arribat aquest extrem, la Generalitat cobreixi aquests estudiants que l'Estat expulsa del sistema abans d'entrar, ja, de fet, com ha passat en menor mesura també aquest any. Davant d'això, conseller, voldríem que ens quantifiqués a quants estudiants catalans afectarien aquestes mesures de l'Estat i quina dotació s'hi destinaria des de la Generalitat per fer-hi front. I finalment, conseller, a l'espera de saber com queda definitivament el Decret de preus de l'Estat, li fem una petició directa: en cas que es flexibilitzin aquests requisits acadèmics i que el ministre Wert faci marxa enrere, li demanem que es destini aquesta previsió de diners a revisar el sistema de Beques Equitat a través de la modificació d'algun tram, d'algun llinar, que permeti que més alumnes hi tinguin accés o que hi hagi més minorització del preu. De fet, així ho estableix el Decret de preus aprovat pel CIC aquest divendres, ja que deixa més marge a la possibilitat a destinar més part de les taxes a les beques.

Per tant, conseller, pot comprometre's a revisar alguns paràmetres de les Beques Equitat per tal que siguin efectivament més equitatives i progressives?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, en el curs 12-13 varem introduir una nova política de preus on es van augmentar els preus de les universitats, d'acord amb les universitats, a fi d'alleugerir el xoc financer provocat per les estreïtes actuals.

Ara bé, aquest augment de taxes es va complementar amb dedicar una part significativa, 25 per cent de la recaptació addicional, a una política de beques, Beques Equitat, orientades a assegurar l'accés a la universitat. Aquesta política de beques s'ha fet modulada per la renda a partir de sis nivells, on el llinar zero és el que correspon als estudiants que compleixen els requisits per accedir a una beca del Ministeri d'Educació, Cultura i Esports. Evidentment, ha estat el primer any i, per tant, el tema d'on se situen exactament els llinars és, diguem-ne, un tema dinàmic i que ha d'anar evolucionant depenent de l'experiència. Jo crec que, en termes generals, l'experiència del primer any cal considerar-la un èxit, la qual cosa no vol dir que no s'hagi, ho repeteixo, d'anar refinant. Els preus, com ha dit, els preus d'aquest any queden fixats al mateix nivell que l'any passat. O sigui, hi ha una baixada en termes reals.

Pel que fa al ministeri, nosaltres estem en complet desacord amb la postura del ministeri de barrejar exigències acadèmiques i exigències d'equitat i, per tant, exigim al ministeri que s'elimini la norma de qualificació del 6,5 per a les seves beques i, efectivament, si això no fos el cas, que esperem que sí que ho sigui, estem disposats a proposar a les universitats que s'ampliïn els fons de les...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...Beques Equitat, a fi i efecte de poder complir... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora Vilalta?

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta, i encara que el conseller no tingui temps per respondre, sí que m'agradaria fer una última reflexió. Aquest és un tema important, és un tema sensible, com ho és tot el sistema universitari; les universitats són imprescindibles i importants. De fet, sense les universitats no podrem sortir, probablement, de la crisi; per tant, hem de garantir aquesta viabilitat del sistema en el seu conjunt.

Però, recordem-ho, les universitats no tindrien sentit sense alumnes. De fet, les universitats, necessiten el talent, encara que aquest talent sigui de famílies modestes i, per tant, ens emplacem a treballar per millorar el sistema i que sigui realment equitatiu.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els ajuts al sector de la fruita seca.

Pregunta

al Govern sobre els ajuts al sector de la fruita seca (tram. 310-00114/10)

La formula l'il·lustre senyor Albert Donés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Albert Donés i Antequera

Bon dia, presidenta, moltes gràcies. Senyor conseller, com vostè sap, els pagesos que tenen plantacions de fruita seca reben aproximadament una prestació d'uns 260 euros/hectàrea a l'any, dels quals 160 els aporta la Unió Europea dins del pagament únic, 40 euros els aporta l'Estat espanyol, el ministeri, des de l'Estat espanyol, i 60 els aporta la comunitat autònoma, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya.

D'aquests 60 que ha d'aportar la Generalitat, n'ha fet efectius l'any 2012 només 27; és a dir, queden restant, doncs, 33 euros. Som conscients de les dificultats econòmiques que pateix el nostre Govern, però al sector hi ha molta preocupació amb aquest fet d'aquest pagament que queda restant, i ens agradaria saber què pensa fer la conselleria amb aquests 33 euros per hectàrea i si els farà efectius aviat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, en primer lloc m'agradaria recordar una mica quins són els fets que ens porten aquí, no? Primer, l'any 2002 el Govern de Convergència i Unió és el Govern que per iniciativa pròpia aconsegueix arrossegar el ministeri, en el seu moment, de l'Estat, per poder fer aquest pagament al marge dels ajuts europeus.

Segon, lamentar molt que el Govern socialista, en el seu temps, aleshores, fa uns dos, tres anys, a Madrid, prometés un pla de reconversió per a la fruita seca que no va complir a terme i que va deixar tirat, que va deixar tirat el sector, per tant, en aquest sentit.

Tres, nosaltres hem posat els mateixos diners que l'Estat fins ara. És l'any 2012 –que són seixanta euros per hectàrea/any– que l'Estat deixa de fer aquesta aportació. Nosaltres la tenim compromesa. Certament, malgrat les previsions pressupostàries, malgrat aquestes dificultats pressupostàries, nosaltres hem fet aquest pagament i ens comprometem a fer aquest pagament per al 2012, amb el mateix import.

Quatre, nosaltres hem demanat reiteradament, i espero que ho puguem aconseguir, seguir mantenint aquesta possibilitat d'ajudes de l'Estat al que és aquest sector de la fruita seca, o que els ajuts acoblats de la nova PAC puguin permetre l'ajut a aquest sector.

I cinc, per a aquest any 2013 intentarem, malgrat aquestes precarietats pressupostàries, intentarem aconseguir el mateix objectiu, malgrat que de l'Estat, enguany, no són trenta, sinó que són quinze els euros a què ha disminuït la seva aportació de l'Estat.

Per tant, em sembla que el compromís de la Generalitat en aquests moments amb el sector de la fruita seca és absolut.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Bé, és una gran notícia, ja que creiem que el sector de la fruita seca pot respirar una mica més tranquil amb la garantia, com a mínim, que aquest 2012 acabarem de cobrar els trenta-tres euros restants. Però sí que voldria fer èmfasi en el fet que..., perquè la gent sigui conscient que aquests ajuts normalment els cobren els territoris més desfavorits. En molts casos són territoris de secà, són ajuts que ajuden a implementar i a fixar la gent al territori, no? I val a dir, també, que darrerament el sector de la fruita seca sí que ha patit un augment de qualitat, és a dir, s'ha augmentat amb els nous regs, des de l'IRTA s'ha fet molta feina d'investigació i s'ha fet amb noves varietats, nous cultius, nous peus als arbres que han fet que varietats tradicionals hagin quedat autènticament obsoletes respecte a les noves varietats.

Per tant, aplaudim el fet que l'any 2013 tinguem garantit el finançament d'aquests diners; és a dir, podem respirar, el sector de la fruita seca, una mica més tranquils. I encoratjar-lo, doncs, a continuar endavant i, sobretot, a garantir en els propers anys que la conselleria mantindrà aquests ajuts. Perquè recordem que aquests ajuts no són obligatoris, és a dir, de totes les comunitats autònomes només n'hi ha cinc que paguen aquests diners. La resta de comunitats autònomes, moltes, no ho fan efectiu.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo he dit, les meves paraules, «intentarem, malgrat aquesta precarietat pressupostària»; per tant, el compromís hi és i les disponibilitats veurem com es van assolint. L'any passat no hi havia partida pressupostària per a això i, malgrat això, vam fer aquest pagament i, a més a més, tenim el compromís de fer el pagament fins al final. L'Estat, hi insisteixo, l'any 2012, rebaixa trenta euros per hectàrea i any, i l'any 2013, l'aportació de l'Estat és de quinze euros. Per tant, en aquest any 2013 nosaltres pagarem la de l'Estat per a dos anys, que quedi clar. Per tant, el compromís hi és.

Vostè feia referència en la segona intervenció al problema de... (*L'orador continua parlant sense fer ús del micròfon.*) ...i en concret sobre les possibilitats d'aportació de coses que no són diners. Jo vull fer èmfasi en això, si m'ho permet un moment, no? Jo he dit i he parlat de l'acord que hi havia amb el Govern socialista de l'Estat, en el seu temps, sobre un pla de reconversió varietal de la fruita seca. Aquest pla va quedar en no-res. No només hem d'ajudar amb diners, sinó que hem d'ajudar també amb altres sectors i amb altres accions. Una és aquesta. I crec que l'IRTA, tot i que en aquests moments algú està posant en dubte el compromís de l'IRTA amb les terres de Lleida, amb l'agroalimentació de Lleida, i s'entesta a presentar mocions a diferents situacions i a dir coses que no són certes però que per molt repetir-les es volen fer veritat, doncs, el que voldria és deixar clar aquest compromís de l'IRTA i aquesta varietat que és de major productivitat i que és una manera d'ajudar, sense cap mena de dubte, un sector que ho necessita i que la sensibilitat del Govern...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...en aquests moments ho comparteix.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de l'ensenyament superior de música.

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'ensenyament superior de música (tram. 310-00110/10)

La formula l'il·lustre senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tots i a totes. Bon dia, senyora consellera. En ensenyament en aquest país, ara mateix, hi ha molts problemes a afrontar, bàsicament provocats per les retallades, però que, fruit de les retallades, també topen amb altres problemes més vells, més enquistats i als quals tampoc s'està donant solució: l'ensenyament primari, les escoles públiques, les escoles municipals de música i d'art, la formació professional, tots ells estan sotmesos a moltes tensions actualment i a una degradació evident.

En tot cas, fa poc vam tenir la protesta dels estudiants de l'Esmuc al voltant del Parlament. Crec que tots o molts de vostès van sentir la seva sonora protesta, i fruit d'aquesta protesta i analitzant, fent una foto de com està l'ensenyament superior de música en aquest país, hi hem trobat, doncs, diverses disfuncions que li volem preguntar si està ordenant, si està repensant i si està posant fil a l'agulla per aclarir-les.

Tenim tres centres, en aquest país, d'ensenyament superior, el Liceu, l'Esmuc i el Taller de Músics, tots ells amb finançaments diferents i amb tractaments diferents, que competeixen entre ells pels mateixos estudis, que dupliquen estudis, i li volem demanar si en aquest moment de retallades i, per tant, d'impacte sobre tots els alumnes de tots aquests centres, ha pensat o té pensat reorganitzar algun tipus d'iniciativa per aclarir quin és l'itinerari ordenat i correcte de l'ensenyament superior de música en aquest país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el curs ha acabat bé i estem treballant perquè comenci també amb la normalitat pròpia de l'època que vivim. Ara bé, pel que fa a l'ensenyament superior de música, dir-li que és veritat que hi ha tres centres a Catalunya. N'hi ha un altre que està en tràmit d'autorització perquè així ho ha sol·licitat. Un és d'iniciativa pública i els altres d'iniciativa privada. En aquests moments, entre tots, acullen 1.540 alumnes, i el que té més especialitats és l'Esmuc, que en té set; el Liceu, cinc, i el Taller de Músics, tres. I el repartiment d'alumnes està d'acord amb aquestes especialitats.

Jo li haig de poder dir que en aquests moments les escoles superiors de música de Catalunya estan en un nivell de qualitat superior a moltes de la resta de l'Estat perquè han passat l'acreditació pròpia de l'espai europeu. I aquest és un element important.

Si vostè em pregunta pel finançament, li haig de dir que el que rep finançament públic lògicament és l'Esmuc, perquè és una fundació pública i el seu pressupost, el seu finançament està vinculat al pressupost de la Generalitat, i ha tingut una petita reducció, igual que ha tingut en conjunt el pressupost.

Ara bé, pel que fa a les altres dues, són d'iniciativa privada i no reben en aquest moment cap finançament de la Generalitat, igual que hi han altres ensenyaments superiors que, sent d'iniciativa privada, tampoc reben subvenció; en canvi, els que són de titularitat pública la tenen.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, com a descripció ens serveix, però li preguntàvem si té pensat reorganitzar, posar fil a l'agulla a una ordenació de l'ensenyament superior de música, fruit que es va construir en el seu moment de forma desordenada, es van donar acreditacions als centres de forma desordenada, competeixen entre ells amb tractaments institucionals diferents. Vostè ha dit que els dos centres privats no reben subvenció, però sí que n'hi ha

un que n'ha rebut, fruit del Govern tripartit anterior, justament aquell centre que en el seu patronat hi té, doncs, personatges com Isidre Fainé; doncs, aquest n'ha rebut de finançament públic, i molt, en els darrers anys, sense cap mena de criteri d'equitat.

En tot cas, li demanem que convoqui una taula del sector, que parli amb tot el sector, que mirin a veure com s'han de repartir les especialitats o si s'han de repartir, quin és el tractament i el finançament que han de rebre cadascun dels centres, o no rebre'n, que es racionalitzi la multiplicitat de centres i d'especialitzacions, que es revisi també el sou dels directius, sobretot d'aquells centres que reben finançament públic, perquè enmig de les retallades no és justificable sous de setanta i de vuitanta mil euros en els seus directius. I, sobretot, que, enmig de les retallades que pateix l'ensenyament en aquest país, no contracti presidents de les seves joventuts polítiques amb sous que no cobra absolutament ningú en l'ensenyament públic, si us plau.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies. Senyor diputat, miri, igual que altres països d'Europa que hi ha centres de titularitat pública i centres de titularitat privada, doncs, Catalunya té una oferta mixta; excepte França, que té dos grans conservatoris públics, a la resta vostè trobarà combinacions com la que tenim aquí.

En base a què han de programar els seus estudis? En base a l'autonomia dels mateixos centres. Perquè, és clar, estem parlant d'un ensenyament superior, estem parlant d'un ensenyament reconegut.

Perquè se'n faci una idea. Els crèdits procedents de la LOGSE estaven a 27,21 euros i han passat a 30,42 euros, perquè vegi quin ha estat l'impacte de l'increment en les taxes per les quals protestaven els alumnes, que un cop se'ls ha explicat, doncs, evidentment que ho han pogut comprendre, perquè parlar que el test orientatiu o les proves d'accés passen de setanta-cinc euros a vuitanta, s'entén que és absolutament assumible.

La resta, vostè mateix ho ha dit, són dues entitats privades, que una cosa és que es coordinin voluntàriament i l'altra és que nosaltres hi intervinguem de manera directa, atès que...

La presidenta

Senyora consellera, ja està.

La consellera d'Ensenyament

Sí? (Pausa.) Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'exhibició de banderes estelades en alguns centres escolars públics.

Pregunta

al Govern sobre l'exhibició de banderes estelades en alguns centres escolars públics (tram. 310-00109/10)

La formula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

¿Cuál es la posición del Govern sobre la exhibición de banderas «esteladas» en algunos centros de enseñanza públicos de Cataluña?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no em consta que onegi cap estelada a cap edifici públic educatiu a Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora Rigau, hemos entrado una propuesta de resolución que incluye tres fotos de centros de La Sénia, en Vic, de centros en Navàs y en otras poblaciones, infórmese. Y además en *Nació Digital* esta mañana publican que por una llamada del *departament* se han retirado estas banderas, estas banderas que ondeaban en algunos centros de enseñanza pública catalanes, que no representan a Cataluña ni a los catalanes, sino a una ideología, a la ideología independentista de algunos como su partido político.

Queremos escuelas libres de adoctrinamiento político, señora Rigau, no que parezcan sedes de partidos políticos. Queremos que nuestros hijos no se eduquen en la exclusión y en la pedagogía del odio, sino en la libertad.

Ya sabemos, señora Rigau, que es usted independentista y que lleva leyendas independentistas en su móvil, pero no nos impongan la ideología suya y de Convergència en los colegios públicos. (*Remor de veus.*) La escuela es el universo del niño, su ventana de acceso al mundo, a la cultura y al conocimiento...

La presidenta

Un moment; un moment, si us plau, un moment. (Pausa.) Segueixi.

Carlos Carrizosa Torres

En ellas aprendemos a ser libres y a escuchar al que no piensa como nosotros. No puede ser que generacio-

nes de niños que son nuestros hijos recuerden el colegio como un centro de disputa política. Eso debería avergonzarnos a todos. Han hecho ustedes la vista gorda hasta ayer mismo, en que llamaron desde el *departament* al centro de La Sénia. Lea la *Nació Digital*, señora Rigau. Hacer la vista gorda, en estos temas, supone expulsar al disidente y decirle a quien tiene que entrar en un colegio con la bandera «estelada» que o traga con eso o que se largue de allí.

Promuevan desde el Gobierno la libertad, la igualdad y el pluralismo político que consagran nuestra Constitución, señora Rigau. Ha sido necesaria la denuncia de Ciudadanos para que ustedes hayan hecho una simple llamada telefónica y cesen con una vergüenza que ha durado meses, y ahora nos diga que eso no existe. Ahora usted nos puede decir que no existen colgadas porque ustedes han llamado desde el departamento a los colegios para que las descuelguen.

Esperamos, señora Rigau, que su partido vote favorablemente a la propuesta de resolución que ha presentado Ciudadanos en el Parlament por una escuela libre de símbolos ideológicos, y como en realidad, aunque usted diga que no, sí que han llamado y las han retirado, pues, nos gusta que haga cosas razonables desde su departamento, y le instamos a que también promueva la enseñanza trilingüe en las escuelas, que son las cosas razonables que hay que hacer en nuestro país.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, a Catalunya hi ha 3.327 centres públics i en algun d'aquests solars els ajuntaments de la població, atesa la magnitud del seu solar i el terreny, en alguna banda, en algun moment, com en altres poblacions, hi han fet onejar una senyera o bé una bandera... (*Remor de veus.*) Sí, que no sé ben bé si volen dir l'horitzontal, la blava, la romboïdal... N'hi ha diferents, eh? (*Remor de veus.*) N'hi ha diferents d'estelades.

El que sí que li puc dir és que, acabat el curs, nosaltres procurem que els edificis quedin preparats per al curs vinent. I en aquests moments només hi ha una pancarta en un centre, que no oneja; és una pancarta que diu «l'escola en català, ara i sempre». I, com vostès saben, el català, per molta gent, és la llengua no només de Catalunya, sinó d'algun territori vinculat als colors que vostè ha dit...

La presidenta

La pregunta següent és sobre la funció dels instruments creats amb relació a l'objectiu de celebrar una consulta sobre el futur de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre la funció dels instruments creats amb relació a l'objectiu de celebrar una consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 310-00111/10)

La formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Homs. Suposo que deu estar vostè d'acord que la celebració de la consulta o referèndum sobre el futur de Catalunya és un tema políticament molt delicat i que exigeix per part del Govern de què vostè forma part una gran perícia negociadora. Exigeix, en altres paraules, en la meua opinió, dots d'estadista. I em venia aquesta reflexió al cap l'altre dia mentre veia les imatges del concert del passat dissabte al Camp Nou en què apareixia vostè, que li recordo que és conseller i portaveu del Govern, cridant desaforadament «independència». (*Remor de veus.*)

Respongui'm, si us plau, amb la màxima sinceritat possible. Creu que el procés de disseny i negociació de la consulta està sent modèlic en tot allò que depèn del Govern de la Generalitat de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència. Però permetin-me, abans, donar la benvinguda al diputat il·lustre senyor Àngel Ros, que avui s'ha incorporat. Senyor diputat i senyor paer de Lleida, benvingut.

El conseller de Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, creiem que sí, que s'estan fent les coses de manera raonable, més enllà, doncs, vaja, de les apreciacions personals i de caràcter subjectiu que tothom pugui fer sobre qualsevol eventualitat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Conseller, és que em provoca una mica. Ho dic perquè les imatges les va veure tot Catalunya, i vostè, ho repeteixo, és el portaveu del Govern les vint-i-quatre hores del dia.

Fa poc em va trucar un amic britànic, que els britànics de la celebració d'una consulta de la naturalesa que nosaltres desitgem en saben una estona, i em deia que li sorprenien una mica les formes, en opinió d'aquest amic meu britànic, matusseres amb què el Govern de la Generalitat de Catalunya està duent a terme la negociació de la consulta.

I jo vaig pensar, intentant fer-ho amb una mica de distància, fent un repàs dels darrers mesos, doncs, que, efectivament, jo crec que no es pot definir l'actuació de vostès en la negociació d'aquesta consulta com una actuació, diguem-ne, fina i que ens condueixi a la consulta que el PSC desitja.

Posaré alguns exemples. La setmana passada hi va haver una utilització jo diria que espúria, deliberada per part de vostès d'una institució que és de tots, i és el Parlament de Catalunya. I, presidenta, en això li he de dir que crec que vostè va cometre un greu error permetent que s'acollís aquí aquesta reunió. I és un tipus d'actuació que faria envermellar Montesquieu si pogués aixecar el cap. Aquesta reunió saben vostès que s'hauria d'haver celebrat a la seu de Convergència i Unió, a la seu d'Esquerra Republicana o, si ho volen, a la d'Òmnium Cultural, però mai al Parlament.

Un altre exemple. No garanteixen la neutralitat que hauria de ser imprescindible en la conducció d'aquest assumpte, perquè estan prefigurant descaradament un dels possibles resultats d'una consulta que encara no s'ha realitzat. I sobretot obliden el més important, que és la necessitat de dialogar i negociar permanentment amb l'altra part, amb el Govern espanyol, al qual, per cert, falten constantment al respecte en un error bàsic de manual de tècniques de negociació.

En definitiva, jo crec que estan vostès destruint el que és el capital intangible de les societats, el capital institucional. I la Catalunya que tant diuen estimar no es mereix aquesta destrucció del capital institucional, perquè no només és molt important, sinó que el benestar dels catalans depèn de...

La presidenta

Senyor Lucena... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

Té la paraula per respondre l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo no sé si el seu amic britànic li va fer cap consideració, doncs, respecte a l'actitud del PSOE, respecte a l'actitud del PP, no? Ho dic, perquè, jo hi estic d'acord, l'exemple escocès, l'exemple britànic ho és per a vostès i ho és per a nosaltres. Jo crec que és un bon exemple, no? I en aquest sentit, doncs, val la pena posar-ho de manifest. Miri, una cosa que compartim, no?

Respecte a la manera de fer les coses i d'aquesta capacitat negociadora, jo li ben asseguro, li ho dic amb tota la humilitat, n'aprendré molt de vostè i de vostès, molt; tenim molt a aprendre de com gestionar, doncs, una posició que és clara del Partit Socialista sobre el dret a decidir, claríssima, no? I, en aquest sentit, jo celebren... Jo ja ho entenc, no? A vostès no els agrada res del que fem, absolutament res, ho critiquen tot. Estan en el seu dret, no? Estan profundament incòmodes amb tot això del dret a decidir. Me'n faig el càrrec, ens en fem col·lectivament el càrrec, ho entenem perfecta-

ment, no? Però sap què passa? –i ho celebren. Vostès hi són. En el dret a decidir, vostès hi són. Vostès hi són i ho celebren. I ho celebra el Govern que hi siguin, no?

I, en aquest sentit, doncs, com que hi són i hi seran, doncs, demà en la constitució de la comissió parlamentària pel dret a decidir, doncs, totes aquelles consideracions que ha fet les tindrem tots presents i en prendrem bona nota, procurarem afinar en allò que ens puguem equivocar, però finalment celebrem que vostès hi siguin, que vostès en participin i que vostès estiguin finalment a favor, doncs, que el poble de Catalunya pugui ser consultat sobre el seu futur.

Moltes gràcies per la seva oportunitat que jo li pugui expressar això, de debò, sincerament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actuació davant la situació d'emergència creada a Aran i el Pallars Sobirà.

Pregunta

al Govern l'actuació davant la situació d'emergència creada a Aran i el Pallars Sobirà (tram. 310-00112/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. A veure si tinc més sort i em contesta el conseller, que no pas el meu company Maurici Lucena, que no ha obtingut resposta. Diré també que faig aquesta pregunta en nom del meu company Àngel Ros, que encara no està prou en forma. *(Rialles.)*

Conseller, per què el Govern no ha actuat correctament abans, durant i després de les inundacions del dia 18 a la Vall d'Aran i al Pallars Sobirà?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Senyora presidenta... Senyor diputat, perdoni que el contesti amb una pregunta. Per què creu vostè que el Govern no ha actuat com vostè diu? Per què creu que això ha estat així, quan, de fet, el més substantiu de tot plegat és que després d'aquesta dissort no hem hagut de lamentar cap desgràcia personal?

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Ja veig que no he tingut sort i que m'ha fet una pregunta en lloc d'una resposta.

Miri, conseller, vostès estan més preocupats per Croàcia que per la Vall d'Aran i el Pallars Sobirà. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., clar..., la mateixa estupefacció tinc jo. Ja ho entenc que vostès reaccionin d'aquesta manera! (*Veus de fons.*) Per cert..., vaja, quina declaració institucional ens va regalar el president abans-d'ahir. Es nota que feia deu anys que l'estava esperant, que són els anys que fa que Croàcia estava esperant entrar a la Unió Europea.

Miri, conseller... (*Remor de veus.*) Miri, conseller, vostès no van reaccionar bé ni abans, perquè el sistema Inuncat i el sistema de prevenció d'emergències de la Generalitat de Catalunya que vostè dirigeix... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor diputat –un moment. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies. Deia, conseller, que vostès no van avisar correctament. Uns dies abans van dir que hi havia possibilitats de pluges fortes i després, ja, fins al mateix dia, quan ja pràcticament estaven entrant..., inundant, les aigües moltes instal·lacions, molts domicilis, molts càmpings, vostès van avisar. No van tenir en compte, segurament, que un factor afegit influiria decisivament, com era el del desgel. Per tant, com que tampoc no van fer bé la prevenció, no van poder disposar dels sistemes que han d'atendre qualsevol emergència.

Per cert, el president no ha anat allà. El president de la República Francesa i la reina d'Espanya hi han anat: dues vegades el president de la República Francesa i una la reina d'Espanya. En Pere Navarro hi va anar l'endemà, per cert.

Durant les inundacions vostès tampoc van poder actuar correctament perquè no disposaven dels mitjans adients en quedar tallades les carreteres. I, després, perquè estan reaccionant tard i malament i poc. No saben, ni volen, gestionar. Haurem de mirar quins són els recursos que vostès hi destinen.

Per cert, conseller, sap que aquestes comarques són de les que tenen el producte interior brut més alt de Catalunya? Ho dic perquè les balances fiscals potser també que les comencem a mirar internament.

Conseller, comparegui aquí al Parlament, expliqui'ns, de veritat, quina ha estat la reacció del Govern, quines són les mesures a adoptar per al futur i de quina manera pensen que els sistemes de prevenció de la Generalitat de Catalunya han d'estar a l'alçada d'un país com el que ens mereixem.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. És ben cert..., és molt curiós, eh?, que faci aquesta digressió cap a territoris tan distants i distints de la Vall d'Aran i del Pallars Sobirà. El Govern va actuar correctament –va actuar correctament– perquè el mateix divendres anterior va emetre una nota de Protecció Civil, que no tinc temps de llegir-la tota, però, Protecció Civil recomana prudència a les activitats prop de les lleres dels rius com a conseqüència de la crescuda dels rius; s'ha posat el Pla Inuncat en fase de prealerta. Això va passar divendres. I vàrem fer trucades a tots els alcaldes, sense excepció –a tots. Fins i tot, d'aquells que diuen que no han rebut l'avís tenim constància, doncs, que el van rebre i que tenen la nota en el contestador automàtic dels seus telèfons mòbils.

La nit, la matinada de dilluns a dimarts, que és quan es va esdevenir, a les cinc del dematí es va declarar l'alerta. Per tant, veníem d'una prealerta, en la qual havíem contactat amb tots els ajuntaments, que estaven advertits. A les cinc del dematí es va declarar l'alerta i a les 10.20 la situació d'emergència. Gràcies a això, i a la bona actuació, de la qual vull deixar constància, de totes les autoritats locals i de tots els cossos que van estar al servei d'aquesta emergència, gràcies a això, i no em sembla gens menor, no hem de lamentar cap desgràcia personal. I aquest era l'objectiu fonamental i principal. I van ser desallotjades fins a 498 persones. Li ho podria desglossar, però no tinc prou temps per donar-li el detall: 276 a la Vall d'Aran i 222 al Pallars Sobirà.

Per tant, el Govern –segur que hi han coses perfectibles, però– va..., conscient de quin era el tema del desgel i la nota aquesta, ja en donava compte el mateix divendres, i amb anterioritat s'havien fet avisos al respecte; conscient de quina era la situació meteorològica, el que va fer és activar els mecanismes, doncs, que pertoqueu, que és el pla Inuncat, posant-se en contacte, primer, amb les autoritats locals, advertint de quin era el risc, recomanant en el seu moment, quan va anar pujant l'alerta, que es fessin els desallotjaments. I, en aquest sentit, cal agrair d'una manera molt explícita quina és, doncs, i quina ha estat l'actitud, per una part, de tots els cossos sense excepció, des del Cos de Mossos d'Esquadra, des dels Bombers, des dels SEM, des dels Agents Rurals, des de Creu Roja, de tota la gent que hi va dedicar molts esforços..., perquè vostè ara vingui aquí a treure rèdit polític d'un episodi, que va ser una dissort, certament, però que es va gestionar correctament entre institucions i que el resultat final ha estat d'aquells danys que, afortunadament, amb temps i diners podrem resoldre; els altres no els hauríem pogut resoldre ni amb temps ni diners, si haguéssim lamentat la pèrdua d'alguna vida. I, si no va ser així, va ser perquè vam actuar amb prou celeritat.

Per tant, amb molt de gust, quan vostès creguin oportú compareixerem i donarem totes les explicacions que calgui.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

Només falta que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la gestió de la inaplicació de convenis de l'article 82.3 modificat pel Reial decret 5/2013.

Pregunta

al Govern sobre la gestió de la inaplicació de convenis de l'article 82.3 modificat pel Reial decret 5/2013 (tram. 310-00115/10)

I la formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Puig, una..., no una, la preocupació més important d'aquest grup parlamentari és l'atur, concretament la reducció de l'atur, però també vetllar per unes bones condicions laborals de les persones ocupades, i també per l'impuls del marc català de relacions laborals.

En aquest sentit, tot i que hem d'anar amb molta –molta– cautela, pensem que l'evolució de l'atur registrat en aquests darrers mesos ha estat molt positiva. Concretament, si comparem els mesos de febrer i juny, la baixada de l'atur registrat és de més de 48.000 persones. I si contrastem aquestes dades amb els mateixos mesos pel que fa a la seguretat social, és a dir, persones que realment estan cotitzant, l'augment de cotitzants ha estat per sobre dels 66.000.

Aquestes dades, com he dit, són esperançadores. I encara que molta gent digui que això es deu al turisme, és cert també que aquest és un sector considerat estratègic per aquest Govern i que, a més a més, això està compartit per aquest grup parlamentari.

Pel que respecta a les condicions laborals, coneixem l'impacte que té la Llei 3/2012 sobre la negociació col·lectiva, concretament en aspectes tan importants com la ultra activitat dels convenis, i també sobre la inaplicació de determinades parts dels convenis per causes econòmiques, tècniques, organitzatives i de producció.

En aquest sentit és que el grup parlamentari voldríem saber quins són els objectius i també quines són les accions que ha fet el Govern per gestionar la inaplicació dels convenis prevista en la modificació de l'article 82.3 de l'Estatut dels treballadors, que va ser modificat per la Llei 3/2012, però també pel Reial decret 5/2013, i també si aquestes accions van en la línia d'impulsar el marc català de les relacions laborals i també el Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

**El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)**

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Sí, evidentment, la valoració de l'evolució de les darreres dades al voltant de l'atur registrat, de l'afiliació a la seguretat social, de la demanda d'ocupació ens permeten observar l'inici d'una certa inflexió i que podríem estar –malgrat l'estacionalitat, que també hem d'observar amb molta prudència de cara a la propera tardor–, doncs, davant d'una situació en la qual la destrucció de llocs de treball sembla que comença a tocar fons –ho sembla. Hem d'esperar que les incerteses que encara ens acompanyaran durant els propers mesos, doncs, puguin mantenir aquesta expectativa i veure si això es consolida en els propers mesos.

En qualsevol dels casos, des de primers d'any fins a aquest mes de juny s'han, d'alguna manera, creat..., i, per tant, s'han desapuntat del registre de l'atur més de cinquanta mil persones. I aquesta és una evolució raonablement positiva, amb aquestes dades del mes de juny, que és el millor mes de juny dels darrers divuit anys, i, per tant, també hem de tenir una certa expectativa positiva.

El principi de la negociació col·lectiva en qualsevol país, i en el nostre també, és molt transcendent. I a això el Govern li dona una importància i una prioritat en la seva tasca de mediació i en definitiva de facilitar el diàleg entre els agents econòmics i socials.

És per això que valorem molt positivament, en primer lloc, haver aconseguit un acord que permeti que aquells sectors..., avui ja només queden una vintena de convenis sectorials pendents, d'alguna manera, de revisar-se i que aquesta setmana vinent, doncs, entren amb el trencament de la ultra activitat que la reforma laboral, doncs, ha imposat..., prevegi un marc de negociació, de prolongació d'aquest escenari d'acord, i, finalment, amb la mediació de l'autoritat laboral o l'arbitratge a través del Tribunal Laboral català. Creiem que aquest és un mecanisme molt positiu i que, a més, ens permetrà, també, avançar en altres mecanismes que s'estan estudiant, com un projecte de decret que contemplarà d'alguna manera els processos i la regulació a través del Consell de Relacions Laborals pel que fa a aquelles empreses que per raons objectives es vulguin despenjar del seu conveni col·lectiu.

El principi d'acord i de responsabilitat que hem aconseguit s'emmarca en aquesta voluntat de construir el nostre marc propi de relacions laborals. I volem reconèixer i agrair molt sincerament l'esforç de responsabilitat de sindicats, de patronals, de treballadors i d'empreses en moments molt complicats, però que estan donant també un intangible molt important, que és la confiança, que és la seguretat i que són, en definitiva, la voluntat i el compromís per sortir d'aquesta situació tan difícil.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'adaptació dels accessos a l'estació Just Oliveras de la línia 1 del metro.

Pregunta

al Govern sobre l'adaptació dels accessos a l'estació Just Oliveras de la línia 1 del metro (tram. 310-00116/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, la ciutat de l'Hospitalet està ben comunicada amb transport públic; de fet, tal com li correspon a la segona ciutat de Catalunya. El Govern de Catalunya ha estat amatent a les necessitats de la nostra ciutat, i, així, una de les primeres grans obres que es van dur a terme va ser el soterrament del ferrocarril de la Generalitat de Catalunya, i es van eliminar, així, els accidents que el Carrilet produïa. Posteriorment, es va fer arribar el metro de forma generalitzada en el conjunt de la ciutat. I amb l'impuls de la Fira, a l'Hospitalet, se'ns va dotar de noves estacions de Ferrocarrils de la Generalitat.

Però no cal, només, disposar d'una bona malla de transport públic, sinó que cal que aquest sigui accessible a tothom. Som conscients que el Govern ha fet un esforç en aquesta matèria en diverses estacions en el conjunt, doncs, del país. Però també som conscients que en queden encara algunes per adaptar. És aquest el cas de l'única estació que en aquests moments a l'Hospitalet queda per adaptar, que és la de la rambla Just Oliveras. Aquesta estació és una estació neuràlgica a la nostra ciutat; és una estació que té un gran volum de viatgers i que, a més a més, doncs, enllaça amb el tren de rodalies de Catalunya, així com també amb el barri de Can Serra a través d'una passarella.

Té, doncs, tres accessos diferents que s'uneixen en un vestíbul i es fa l'accés a les andanes mitjançant diversos trams d'escaleres, alguns d'ells, només alguns d'ells, mecànics. Això, doncs, dificulta que les persones amb dificultat de mobilitat puguin accedir-hi d'una forma fàcil.

Aquesta estació, a més a més, és l'estació natural del CAP Rambla Just Oliveras, que és qui té concentrats serveis mèdics utilitzats per diverses persones de la nostra ciutat.

Conseller, tristament això ha esdevingut actualment una eina política, però la realitat és que hi ha una necessitat i l'associació de veïns així com la Federació d'Associacions de Veïns han fet una recollida per demanar que aquesta estació sigui adaptada.

Conseller, voldríem saber, doncs... –malgrat que ara hi ha dificultats econòmiques i que allò que no es va fer en moments de bonat pressupostària és necessari dur-ho a terme ara, per tant–, voldríem saber quina és la previsió que el Govern té per poder fer, doncs, l'obra, i així mateix també la previsió del que és el projecte d'aquesta.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputada, és sabut que la qualitat en qualsevol democràcia es pot mesurar en gran part en la seva capacitat de protegir i donar resposta als problemes i a les inquietuds dels seus col·lectius més minoritaris. Sense cap mena de dubte, els col·lectius minoritaris vinculats a la dificultat de mobilitat –i, per tant, amb una mobilitat reduïda– han estat històricament motiu de preocupació dels diversos governs de Catalunya i també ho són de l'actual Govern de Catalunya.

En aquest sentit, crec que podem afirmar que tot el sistema de transport públic vinculat a Ferrocarrils de la Generalitat o a Transports Metropolitans de Barcelona és exemplar i la feina feta així ho avala. Pensi vostè que en aquests moments, des del punt de vista del sistema de metro, tenim el 86 per cent de les nostres estacions perfectament adaptades, i, des del punt de vista de Ferrocarrils de la Generalitat, tenim el 95 per cent de les nostres estacions adaptades.

Com vostè coneix, i veig que el preocupa, la realitat de l'Hospitalet està en línia d'aquest marc general. Tenim en aquests moments el 80 per cent de les estacions de metro acabades; en queden dues, eh? –una i mitja, de fet–, i, des del punt de vista de Ferrocarrils, el cent per cent de les estacions de Ferrocarrils de la Generalitat estan adaptades.

La setmana passada, el 25 de juny, hi va haver un acord de Govern que establia justament els calendaris que han de preveure com durant aquesta legislatura arribarem a un objectiu que és que el cent per cent de les nostres estacions de metro, el cent per cent de les estacions de ferrocarril quedin culminades.

En aquest sentit, precisar-li que, com vostè assenyala, l'estació Rambla Just Oliveras és una de les actuacions més urgents, més peremptòries. Aquest estiu aprovarem definitivament el projecte executiu. Té un pressupost de prop de 3 milions d'euros –2.900.000 euros–, i la nostra previsió és que aquest proper bienni, l'any 14-15, sigui una realitat culminada. Això suposa millorar l'ascensor actualment en funcionament i incorporar-ne dos de nous. L'altra estació, Collblanc, eh?, doncs, de fet, és una estació que preveiem poder atendre en la mesura que culminem el repte de l'L9.

En tot cas, hi insisteixo, en conjunt, crec que ens podem plantejar com a objectiu de legislatura que el cent per cent de les estacions de metro, el cent per cent de les estacions de ferrocarril, estiguin perfectament adaptades, donant compliment, per tant, al marc legislatiu i regulador de què ens hem dotat. Això vol dir atendre una vintena d'estacions, que crec que han de ser un indicador de qualitat i de compromís del nostre servei i del nostre Govern amb el transport públic.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les conseqüències per a les institucions de la reforma recentralitzadora anunciada pel Govern de l'Estat.

Pregunta

al Govern sobre les conseqüències per a les institucions de la reforma recentralitzadora anunciada pel Govern de l'Estat (tram. 310-00117/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, els divendres, habitualment, jo crec que la majoria de la ciutadania els veu com un dia esperançador, perquè arriba el cap de setmana; però això no sé si és així els darrers mesos, els darrers temps, perquè els divendres coincideix amb el Consell de Ministres i amb la posterior roda de premsa, on s'anuncien coses que afecten d'una forma molt directa els ciutadans i en què aquella gent que estem en el món local o a la gent a qui pertoca, doncs, treballar des de l'Administració de la Generalitat estem molt pendents d'allò que s'anuncia, perquè normalment acostumen a ser retallades o acostumen a ser decisions molt, molt complicades per a les nostres competències.

Dic això, doncs, perquè en tenim exemples de molts tipus: darrerament, en el model educatiu, en l'acció exterior, en la no-flexibilització de l'objectiu de dèficit, i avui, o des de fa pocs dies, amb la reforma de les administracions públiques. Després de l'informe de la comissió per a la reforma de les administracions públiques –que jo, més que aquest títol, li posaria, «de la recentralització de les competències públiques»–, la presentació feta per la vicepresidenta i pel ministre Montoro defineix una vegada més i dibuixa una vegada més una clara voluntat per part de l'Estat no només de no negociar res, sinó, a més a més, de no fer els deures que els pertoca a ells i carregar a la resta d'administracions, ja sigui l'Administració local o les comunitats autònomes, un esforç important no només en pèrdua de competències, sinó també en dificultats per tirar endavant les que ja tenim.

I, per tant, jo crec que aquesta reforma de les administracions públiques que s'anuncia o que es presenta per part de l'Estat té tres components que ens preocupen moltíssim des de Convergència i Unió, i voldríem saber també l'opinió del Govern. Primer, una recentralització unilateral, que és, evidentment, ideològica; s'aprofita qualsevol acció del Govern de l'Estat per recentralitzar. La segona és que no fan la feina que els toca a ells; a ministeris que no tenen competències, no es toca ni una coma. I, finalment, una cosa que també ens sembla molt greu, que és que intenten situar a l'opinió la culpabilitat del deute, del dèficit i de la mala gestió, no només en les comunitats, sinó també en el món local i en l'Administració local, cosa que, a més a més de ser falsa, és clarament injusta.

Per tant, des d'aquesta perspectiva i fent la valoració que en fem des de Convergència i Unió, voldríem saber quina és l'opinió del Govern respecte a aquest informe i quines conseqüències avalua el Govern que pot tenir per a les diverses institucions catalanes aquest nou intent de...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batalla i Siscart

...recentralització.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Bé, de fet, senyor diputat, coincideixo, el Govern coincideix amb el diagnòstic que vostè feia. Primer, perquè aquest informe comporta una gran deslleialtat institucional, i després, perquè qüestiona el model constitucional, trenca el pacte constitucional, perquè, com vostè ha dit, traspua una clara voluntat recentralitzadora, unificadora, i, per tant, aquesta és una reforma ideològica. I deia que és profundament deslleial perquè tracta de traslladar a la ciutadania, a més a més, que hi ha una vinculació directa entre la descentralització i la ineficiència econòmica, cosa que, com vostè sap, és radicalment falsa.

Miri, avui mateix coneixíem l'informe del Consell d'Estat que qüestionava que l'objectiu de la reforma del món local que avançava el Govern de l'Estat, lluny de reduir costos, el que feia era vulnerar l'autonomia local i que, a més a més, aquesta reforma comportava uns costos addicionals que no es contemplaven. Per tant, tal com vostè diu, l'Estat culpa sistemàticament les autonomies o el món local de l'excés de despesa, cosa que sota el criteri de l'economia el que fan és laminar, a poc a poc, l'autonomia. I els mateixos òrgans de l'Estat així ho reconeixien.

No se simplifica de cap manera recentralitzant competències. Se simplifica eliminant aquelles institucions que l'Estat manté malgrat tenir les competències exclusives transferides a les comunitats autònomes. Li'n poso un exemple flagrant, que és el cas del turisme, no? L'Estat manté una estructura de cinc mil funcionaris –pressupost de 1.000 milions d'euros–, quan en té transferides les competències, sota l'argument d'una millor gestió. Miri, la millor gestió..., resulta que la Generalitat, el Govern català, doncs..., i Catalunya és la major receptora de turistes, la major receptora de l'Estat. Per tant, aquest argument, per si mateix, doncs, s'ensorra; de la mateixa manera que ho podem dir en altres àmbits, com podrien ser la cultura, l'ensenyament, la salut.

Un altre argument que també s'ensorra és que diu que l'Estat s'acull al que li demana Europa, que ha de complir amb Europa. El mateix Parlament Europeu ja va dir que l'Estat hauria d'eliminar aquells ministeris en els quals tenia les competències traspassades.

I, per últim, dir-li: miri –vostè ho ha dit molt clarament–, menys anuncis i més feina. Això és el que ha fet el Govern de la Generalitat, que fa dos anys que està treballant en una reforma. El Govern no permetrà que ens limitin ni el nostre autogovern, ni les nostres competències, ni la nostra capacitat d'autoorganització, la qual cosa ens pot portar a una situació de conflictivitat que nosaltres no voldríem...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...però ens hi veuríem abocats.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les inundacions a Aran i el Pallars.

Pregunta

al Govern sobre les inundacions a Aran i el Pallars (tram. 310-00108/10)

La formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Bon dia a tothom. Certament, el 17 i el 18 de juny, l'Aran i el Pallars Sobirà van patir una inundació inesperada, que va causar múltiples desperfectes i patiment, també, entre la població i els municipis afectats.

En primer lloc, des del nostre grup voldríem agrair la tasca de centenars de ciutadans i de ciutadanes, bombers, forestals, personal sanitari i diferents serveis, pel seu desplegament i el seu esforç a pal·liar aquesta situació.

Però també els ciutadans i les ciutadanes de l'Aran i del Pallars Sobirà estan preocupats i voldrien saber quines són les mesures que té pensades el Govern, com les prioritzarà, quin calendari té i si ha elaborat algun tipus d'estratègia pel que fa a aquest 15 per cent del sòl urbanitzat a Catalunya que, segons l'ACA, es troba en terreny inundable.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, primer permeti'm que li agraeixi el to amb què ha formulat aquesta pregunta, que contrasta amb la que hem sentit anteriorment, i que és paradoxal que sigui així, no?; com a mínim és exòtic.

Agrair-li també les paraules que ha tingut amb relació als cossos, doncs, que d'una o altra manera han intervingut i el comportament de les autoritats locals i de la ciutadania, fent cas de tot el que han estat els avisos.

Val a dir..., i permeti'm encara un petit apunt: té al darrere seu un diputat que em va formular una pregunta el dimecres passat que no vaig poder respondre jo; ho va fer el conseller Homs en nom meu, perquè jo em trobava a la Vall d'Aran. Vull dir amb això que per indicació del president –i per voluntat pròpia, evidentment– el Govern, evidentment, ha estat present, doncs, a la Vall d'Aran: hi vaig ser jo el mateix dimecres, la vicepresidenta el mateix dijous i el conseller Vila el mateix divendres. A conseqüència d'això –i ara respondré al que vostè em planteja–, el Govern el dia d'ahir mateix ja va aprovar per valor de 5 milions d'euros un conjunt d'inversions per restituir aquelles infraestructures.

Per tant, quina ha estat l'estratègia? Doncs, molt simple. Primer, deixar que els cossos que havien d'intervenir en l'emergència ho fessin, seguint els criteris professionals d'aquests cossos, connectant amb les autoritats locals i polítiques del territori per donar aquesta consigna clara i evident, que va ser resposta, afortunadament, i no hem de lamentar accidents. Segona, fer aquesta presència de suport i de primera avaluació. I tercera, ara que –mai millor dit– les aigües han tornat al seu lloc, disposar aquells elements, pressupostaris en molts casos, i de rapidesa, per tal de restituir la normalitat. Aquesta és la manera com el Govern ha actuat i té previst actuar en el futur.

La presidenta

Per pregar preguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Sara Vilà Galan

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta. Arran de les inundacions han anat sorgint estudis –vostè ho sap– que tornen a posar de manifest la vulnerabilitat de bona part del territori català davant dels riscos d'inundacions; i aquesta és la part de la pregunta que vostè no m'ha contestat. No és que el cabal del riu corri en direcció a les edificacions, sinó que s'ha permès edificar sobre les lleres dels rius, tal com asseguren experts com Narcís Prat, Carme Llasat, Joan Manuel Vilaplana, també.

Entenem i assumim que aquest fet no és únicament responsabilitat d'aquest Govern, però no és fins a l'any 2003 que a Catalunya no s'aprova una legislació clara per frenar aquests despropòsits, i no és fins al 2006 que es prohibeix a través del reglament edificar en zones amb categoria d'inundació perillosa, i segurament una mica massa tard.

Per altra banda, la comissària de Cooperació Internacional, així com la comissària d'Acció pel Clima han comunicat públicament que les inundacions de l'Aran van correlacionades amb les de l'Europa central. Segons les comissàries, les inundacions són un nou toc d'atenció sobre el canvi climàtic, quelcom que ja nin-

gú científicament qüestiona gairebé. La magnitud de les inundacions i la seua freqüència estan creixent. El ritme d'escalfament a Europa és més ràpid que en moltes altres zones del món, i la temperatura del sòl ha augmentat en 1,3 graus la darrera dècada. Augmenten alhora les condicions climatològiques extremes, la qual cosa per a Europa vol dir més onades de calor, més inundacions i més incendis forestals. El Govern està tenint en compte aquests fets?

El passat maig es publicaven les dades de l'estudi d'adaptació de l'Alt Pirineu i Aran al canvi climàtic; però un mes després ens trobem amb aquesta situació absolutament desbordada. No caldria revisar aquest estudi i implementar altres mesures més contundents? Això no és un alarmisme social creat per ecologistes; és un avís greu de la mateixa Comissió Europea, el qual el Govern ha de prendre seriosament.

Concretament, què fa el Govern per reduir els gasos d'efecte hivernacle i com gestionarà el Govern l'augment de futures inundacions, incendis forestals...

La presidenta

Senyora diputada...

Sara Vilà Galan

...i onades de calor?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; gràcies, senyora presidenta. Veig que l'episodi de la Vall d'Aran i del Pallars Sobirà dona per parlar des de Croàcia fins al canvi climàtic i per parlar de tot Europa. Entendran que amb cinquanta-nou segons que em queden no podré donar resposta a totes les preguntes que vostès fan.

En qualsevol cas, anant en positiu –anant en positiu–, era una constant... Jo vaig tenir l'ocasió –també la va tenir la vicepresidenta, també la va tenir el conseller Vila i, per tant, el Govern– de parlar amb moltes autoritats locals, i es van posar de manifest algunes qüestions que calia millorar, com algunes qüestions amb relació, per exemple –que no vostè no ha esmentat–, a la neteja de lleres. El clam que hi havia per part d'autoritats locals i per part de veïns era precisament aquest. Curiosament, vostè ha parlat del canvi climàtic i de moltes qüestions, certament rellevants, no li'n trec pas importància, però una de més propera, que està una mica més... –i dic «una mica més» perquè no està del tot a les nostres mans, perquè, per dissort nostra, no en tenim la competència, sinó que és de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre–, vostè no l'esmenta.

En aquest sentit també el Govern fa una reflexió i la traslladarà, doncs, als òrgans –i el conseller Vila hi està treballant– pertinents que tenen, mal que ens pesi, per bé i per mal, l'autoritat, doncs, sobre el que és

la gestió de les lleres. També aquestes són lliçons que podem aprendre.

I, evidentment, hem de reflexionar sobre les qüestions de canvi climàtic, etcètera...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...però aquesta és una qüestió que estava... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures adoptades per evitar l'exhibició de símbols independentistes a les escoles públiques.

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a evitar l'exhibició de símbols independentistes a les escoles públiques (tram. 310-00118/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. *(Remor de veus.)*

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, honorable *consellera* Rigau, el catalán no tiene que ver con la «estelada», es patrimonio de todos, ¿eh? Mire, puede ver este colegio de Porqueres *(l'oradora mostra una fotografia)* –la foto la hice yo el lunes– con una «estelada» en la fachada, bajo la inscripción «edificio escolar», normalizando y avalando ante menores el uso de una bandera que no es oficial ni legal.

¿Qué medidas está adoptando su Gobierno para evitar el adoctrinamiento independentista en los colegios públicos catalanes?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. M'agradarà que em digui el nom d'aquesta escola, perquè m'ha semblat que m'ensenyava una masia, i, per tant..., els edificis escolars de Porqueres estan ben identificats.

Jo el que li puc dir és que Catalunya, definida com a nacionalitat..., en el nostre Estatut deixa clar que els seus símbols nacionals són la bandera, la festa i l'himne.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre diputada.

María José García Cuevas

Presidenta... Honorable *consellera*, los espacios públicos, los edificios, son de todos los ciudadanos, se mantienen con nuestros impuestos y responden a una función de interés institucional. Utilizarlos para una finalidad política o partidista determinada es impropio, desleal, y representa un abuso de poder que no cabe en democracia. Las instituciones, los servicios públicos, deben ser imparciales y no pueden identificarse con ninguna opción política o partidista, y es la obligación de los poderes públicos salvaguardar esta objetividad.

Más grave, si cabe, es la politización y el uso partidista de los colegios y demás espacios públicos que están destinados a menores de edad. Los niños acuden al colegio a formarse y a aprender la realidad que es, no la que a ustedes les gustaría, en un ambiente imparcial y objetivo. Tienen derecho a educarse en esta objetividad y a no sentirse presionados por el entorno escolar para aceptar como normal y preferible ninguna opción política. Este es un principio básico de funcionamiento de cualquier estado social y democrático de derecho, como es el nuestro. Adoctrinar a los niños desde el sistema educativo, a través de contenidos, símbolos o actitudes, es algo únicamente propio de regímenes totalitarios que aprovechan la vulnerabilidad de los menores en el ambiente escolar.

Y aquí tiene otros ejemplos, mire: edificios, barracones, clases, todo con «esteladas». No, eso no es ninguna anécdota sin importancia. Es su obligación, como responsable de la educación en Cataluña, garantizarlos a los padres que podemos enviar a nuestros hijos al colegio tranquilos. (*Remor de veus.*) Porque, *consellera*, es intolerable que desde ningún colegio público se adoctrine y se haga política, pero menos, si cabe, que se promocióne una opción política que no cabe en nuestra Constitución, que se fomenten y alientes actitudes rupturistas y antisistema como es la secesión de Cataluña. (*Persisteix la remor de veus.*)

A mí no me hace ninguna gracia...

La presidenta

Un moment... –un moment–, un moment, diputada... –un moment, si us plau. (*Pausa.*) Continui.

María José García Cuevas

Consellera, le decía que a mí no me hace ninguna gracia que se haga apología de la secesión de Cataluña en los colegios públicos. La secesión de Cataluña es una opción política que solo nos divide y enfrenta como catalanes y con el resto de los españoles; bastante incertidumbre, inestabilidad y fractura social están ustedes generándonos a todos los catalanes, a todos los españoles como para que también consintamos que lo trasladen a nuestros hijos.

Mire, *consellera*, es su responsabilidad y es su obligación, corrija usted ya esta situación absolutamente intolerable y contraria a la más elemental responsabilidad educativa con menores de edad.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, queda clar que la croada de l'espanyolització anunciada pel senyor Wert ja ha trobat comissària en el Parlament. (*Rialles.*)

Miri, clar, és evident... –és evident. Com pot ser... –com pot ser–, senyors diputats del Partit Popular, com pot ser que vostès parlin de «no pressionar els alumnes» quan vostès amb la llengua han fet sentir malament tants alumnes que per qüestions polítiques estan demanant la seva diferenciació.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Un moment... –un moment. (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre l'import del deute amb els ens locals i les diputacions (tram. 310-00119/10)

La pregunta següent és sobre l'import del deute amb els ens locals i les diputacions.

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Quin és l'import que el Govern de la Generalitat deu als ens locals actualment estigui o no formalment tramitat a la tresoreria de la Generalitat? I el Govern ha tornat, totalment o parcialment, a les diputacions catalanes els diners que aquestes van avançar a la Generalitat per pagar els deutes que tenia amb els ajuntaments mitjançant el conveni de 8 de març de 2012?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyor diputat, com pot imaginar amb la pregunta que vostè em formula, el Govern el que no pot és estimar quin és el deute que no està reconegut. Suposo que això ho pot entendre perfectament.

El que sí que li puc dir és que el deute que té la Generalitat amb el món local és molt inferior –molt inferior– al que té l'Estat amb Catalunya; per tant, en aquest sentit... Miri, només amb l'import de la disposició addicional tercera de l'exercici del 2008, que està acor-

dada formalment, signada i amb acta, en una comissió bilateral de l'Estat - Generalitat el juliol del 2011, no-més amb aquest import es pagaria amb escreix aquest deute.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Quan no es contesta és que alguna cosa s'ha d'amagar. I, per tant, el Govern diu –i vostè ho diu constantment– que recolza el món local. Però, miri, els fets demostren absolutament tot el contrari: mentre que el deute de la Generalitat amb els ajuntaments, consells comarcals i altres ens locals l'any 2011 era de 184 milions d'euros, el març del 2013 aquest deute ja pujava a 512 milions. Han incrementat el deute en dos anys i mig en més de 327 milions d'euros. Això és recolzar el món local?

Per cert, vostès que diuen que recolzen tant els consells comarcals, amb la seva gestió la realitat és que han augmentat el deute amb els consells comarcals en 76 milions d'euros; les tresorereries dels consells comarcals no ho poden resistir més. I aquesta és la seva veritable política. A casa meva d'això se'n diu que «t'estan fent la punyeta» o «que no t'estimen gaire», per no utilitzar altres expressions més grolleres.

I, per cert, quan demanem que ens digui què deuen als ens locals, en el millor dels casos ens amaguen informació o ens pretenen, senzillament, enganyar. O com vostè ha quedat avui en evidència: *no sabe y no contesta*. Quan els ho vam preguntar, i ens van contestar per escrit, ens van dir que eren 512 milions. Doncs bé, després de fer les comprovacions adients hem pogut constatar que, si més no, a la Diputació de Barcelona encara no li han retornat 168 milions en virtut del conveni que jo li he esmentat, 168 milions d'euros que la Diputació havia deixat a la Generalitat.

Per tant, considera el Govern que els diners que no han retornat a les diputacions no formen part del deute amb els ens locals? La pregunta és: quan pensen retornar aquests diners? Les diputacions els han requerit aquests diners?

Perquè, miri..., miri si n'és d'important!, si tenim en compte aquesta xifra, dels 512 milions, el deute augmentaria a 723 milions, que és el que deuen vostès al món local. Aquest és el balanç de la gestió del president Mas en el món local: augmentar i augmentar el deute amb els ajuntaments, els consells comarcals i les diputacions fins a ofegar-los; per tant, menys paraules i paguin el que deuen.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Home, diputat, recolzar el món local és vulnerar les seves competències amb una llei com és l'ARSAL? Això és recolzar el món local? Recolzar el món local és tenir una sèrie d'incompliments del Govern espanyol amb la Generalitat de Catalunya?

Miri, els ho recordaré: 5.227,5 milions d'euros en inversions en infraestructures; 1.762, mesures estatals que suposen un increment de la despesa; 712, reducció dels interessos finalistes provinents de l'Estat entre el 2010 i el 2012. Si vol continuo..., perquè crec que vostès en aquest tema, doncs, tenen una manca de memòria.

Vostè m'ha preguntat el deute reconegut i no reconegut. I jo li he dit que el no reconegut, com vostè pot entendre perfectament, no l'hi puc explicitar. I, després, deixi'm dir-li una cosa: el deute és una cosa viva, com vostè sap. Per tant, escolti, varia constantment, actualment, i amb els darrers reconeixements, hi ha una xifra que aproximadament arriba als 526 milions d'euros.

Escolti, segurament una situació més còmoda hauria estat no reconèixer aquest deute, però no hagués estat lleial i honest amb el món local.

El que sí li puc dir és que la tendència ha estat d'anar reduint constantment aquest deute. I així ho hem fet amb un exemple d'austeritat, amb un exemple de rigor pressupostari.

Però, deixi'm que li digui una cosa: en una situació normal, en una situació de lleialtat institucional seria lògic que cap administració tingués deutes. I, en aquest sentit, li torno a reclamar que el seu grup parlamentari faci aquest esforç de reclamar aquesta lleialtat institucional de l'Estat cap a la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la gestió i les accions per arribar a fer la consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 317-00067/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tots i a totes, de nou. Bon dia, president. Mirin, hem evitat fer gaires intervencions públiques en aquest Ple respecte al full de ruta cap a la independència, cap a la consulta per respecte als ritmes i als temps; però, fa vuit mesos de les eleccions, que van acordar d'una forma majoritària la convocatòria d'una consulta pels programes polítics de la majoria de partits, i tenim algunes qüestions. No és la primera ve-

gada que li fem aquesta reflexió, i ens temem que no sigui l'última. Ens intranquil·litza, d'alguna forma, la gestió que s'està fent o que està fent el Govern o que està fent conjuntament amb Esquerra Republicana del camí cap a la consulta. La principal garantia del procés, li ho volem recordar, per a nosaltres és la gent, i que aquest sigui de veritat, sigui transparent, sigui participatiu i radicalment democràtic.

Vostès van acordar amb Esquerra Republicana un acord d'estabilitat parlamentària, que, per nosaltres, doncs, no coincidim en bona part dels punts: el trobem regressiu, conservador i d'obediència als mercats, però que inclou un camí cap a la consulta que és el realment existent, és l'únic que hi ha vigent sobre la taula i materialitzable. Aquest incloïa diferents acords, entre els quals demanar formalment a l'Estat espanyol la convocatòria o el permís per convocar un referèndum per a la independència. Considera això solucionat amb una carta? No considera que hauria d'haver estat una operació o, en tot cas, una articulació diplomàtica de més abast internacional, de més abast diplomàtic que no pas una sola carta?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, vostè diu que fa vuit mesos de les eleccions, en fa sis des de la constitució del Govern, i en sis mesos s'ha fet molta feina, més que en els últims trenta anys en aquest sentit, només en sis mesos. I dintre d'aquesta feina se n'ha fet una, que vostè hi feia referència, que és com fem participar la gent en tot aquest procés.

Fa molt pocs dies, i vostès hi eren, es va constituir el Pacte nacional per al dret a decidir en aquest Parlament. Això és fer participar la gent, a través de què? A través de la societat civil organitzada, a través de les entitats. I com es farà aquesta formalització en el Govern espanyol? Doncs, miri, ja hi va haver una ocasió de fer-ho, que és la meua entrevista amb el president del Govern espanyol, ja li vaig comunicar formalment això de paraula, i ara se li farà per escrit.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Però..., per reunió amb Rajoy es refereix a la d'abans de les eleccions o a quina reunió es refereix? En tot cas, nosaltres li insistim que volem un procés participatiu, i això no només són reunions, això és articular un procés democràtic amb el conjunt de la societat. Volem que, a més a més, aquest procés sigui plural i sigui justament democràtic. I això creiem que es va expressar prou contundentment al Concert per la Llibertat d'aquest cap de setmana, amb tota la pluralitat d'opinions que s'hi van abocar paral·lelament a la

necessitat o a l'anhel de la consulta. I volem, a més a més, un procés transparent, per tant..., transparent, que la informació de qui està al comandament, al capdavant d'aquest procés sigui clara, sigui nítida, sigui explicada i sigui, a més, decidida per tots i per totes.

Volem la independència des de la Candidatura d'Unitat Popular per començar a decidir, no és la finalitat del dret de decidir, sinó l'inici per començar a decidir sobre mercats, sobre finances, sobre articulació democràtica del poder polític i econòmic.

Deia Andreu Nin: «Els drets dels pobles a disposar lliurement del seu destí s'accepta o es rebutja, discutir-lo es falta a la democràcia.» Nosaltres hi afegim: «El dret a decidir s'exerceix, no només es declara, ni es demana a qui el menysprea o, si no, ni és dret ni és res.»

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, quan em referia a la reunió amb el senyor Rajoy, president del Govern espanyol, no em referia a les reunions del 2012, sinó a la de març del 2013 –d'això, en fa tres mesos–, després de les eleccions. I allà se li va fer la petició formal. Se li va fer la reflexió que a Catalunya nosaltres volíem impulsar aquesta consulta. I se li va demanar diàleg i negociació i trobar la manera de fer-ho, des d'un punt de vista legal. I de tot això estem esperant resposta. Hi ha coses que es fan, que, evidentment, no es comentaran en el dia a dia, perquè ja vaig dir, des del primer moment, que hi havia coses que s'havien de fer discretament, i vostès ho entendran.

I, per altra banda, quan vostè diu: «Aquest ha de ser un procés estrictament democràtic.» I què és una consulta sinó això? Per què estem, precisament, doncs, en la línia, molt ferma, d'organitzar la consulta? Perquè no volem que això siguin decisions estrictament, doncs, de partits polítics, etcètera –etcètera–; han de ser decisions de la gent. I on decideix la gent en democràcia? A les urnes.

Si estem tant, precisament, capficats en la consulta és perquè volem que hi hagi aquesta democràcia en estat pur, aquest esperit radicalment democràtic, que és el que vostè està demanant: és el que estem fent, exactament el que estem fent.

Informació i transparència? Doncs, miri, vam constituir un consell assessor per a la transició nacional precisament perquè es tingui tota la informació, i la posarem sobre la taula de tothom. Ningú hi anirà enganyat. Estem fent tot el que vostè reclamava que havíem de fer.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el manteniment del Govern en una línia de confrontació respecte dels que en discrepen (tram. 317-00064/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Senyor president, en els últims mesos des que vostè va fracassar a les eleccions de 2012, perdent dotze escons i convocant després unes anticipades per un clam que vostè deia que va veure al carrer. El clam va ser que vostè va perdre dotze escons, es va quedar amb el 30 per cent dels vots i, lluny de dimitir, rectificar, demanar disculpes o buscar acords de convivència i d'estabilitat política a Catalunya, vostè ha agafat un camí, el camí equivocat, el camí de la confrontació, de la fractura social i el camí, en definitiva, de fer una Catalunya de bons i dolents.

Senyor Mas, ens preocupa moltíssim des d'aquest grup, perquè estem detectant en els últims mesos una escalada de senyalització d'aquells que discrepen, d'aquells que volen una Catalunya en convivència, unida a la resta d'Espanya i a la resta d'Europa. Des de simposis fent pedagogia de l'odi, convocats pel ministre de propaganda, del senyor Homs, dient «Espanya contra Catalunya», fins a la utilització de la televisió pública al servei d'una ideologia, la televisió que paguem tots però que serveix uns quants, o fins i tot la utilització, com hem vist, en aquest cas –l'hi ensenyaven abans–, d'estelades a la porta de les escoles –a la porta de les escoles, senyora Rigau–, estelades que vostès permeten, perquè els interessa. Una societat democràtica no es pot permetre, senyor Mas, senyalitzar aquell que discrepa, perquè la democràcia precisament és debatre, i la democràcia és diàleg, i la democràcia és entendre que vostè pot preferir que Catalunya estigui fora d'Espanya i de la Unió Europea, però altres preferim el millor per a Catalunya des d'Espanya i des de la Unió Europea, i tanta raó té vostè com nosaltres a defensar les seves idees.

Potser estem equivocats els que pensem que en un món globalitzat hem de viure de forma globalitzada i dintre de la Unió Europea i d'Espanya, potser estem equivocats, potser tenen raó els que volen aixecar fronteres en ple segle XXI; nosaltres creiem que no. Però, senyor Mas, li prego, li demano i li consulto: vostè està disposat a abandonar aquesta línia de confrontació i de fractura, o seguiran fent pedagogia de l'odi, seguiran utilitzant tots els ressorts públics i instruments públics al servei de la confrontació? Perquè l'única manera que hi ha de viure en democràcia és respectar i tolerar a qui pensa diferent.

Jo penso, senyor Mas, que vostè pot tenir tanta raó com jo per pensar diferent; el que no l'assenyalaré mai és com a bo o dolent, el que mai diré és que vostè és un bon o dolent català, o un bon ciutadà o un ciutadà dolent. Els mateixos companys del seu partit, el senyor Duran, o altres que han estat amb vostès, com el senyor Guardans, reclamen avui respecte per aquells

que fins i tot discrepen dintre de la seva federació, perquè vostès ja no respecten ni els del seu mateix partit.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè diu que en aquest país s'assenyala els que pensen diferent, i vostè no està assenyalant en aquest moment, quan parla, que s'està fent pedagogia de l'odi? Això no és una senyalització? Per tant, jo li demano que rectifiqui aquestes expressions.

Perquè aquí no s'està fent cap pedagogia de l'odi, senyor Rivera, s'està demanant que el poble de Catalunya pugui decidir el seu futur. I en aquesta consulta vostè té tot el dret de món a defensar que no està d'acord que Catalunya, per exemple, tingui un estat propi. Hi haurà altra gent que, de la mateixa manera que vostè té aquest dret, tindrà el dret de defensar exactament el contrari. I fins i tot hi haurà gent que tindrà el dret de no anar a votar i d'abstenir-se. I això és fomentar la pedagogia de l'odi?, intentar que la gent es pronunciï sobre el seu futur? Si no és, senyor Rivera –i aquí, evidentment, no estariem d'acord–, que vostè consideri que això de Catalunya és simplement una regió, que no té cap tipus de personalitat i que, per tant, no té dret a pronunciar-se, que, per tant, no té dret a decidir el seu futur.

Però, hi insisteixo, de pedagogia de l'odi, senyor Rivera, ni una. Determinades expressions que vostès utilitzen en aquest Parlament són, precisament, les que fomenten aquest tipus de coses que vostès després assenyalen.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Twitter de Convergència: «Bon dia. L'animadversió pel dret a decidir de sectors espanyols i partits del segle XXI no pot sortir gratuïta», Twitter de Convergència i Unió, assenyalant aquells que discrepem, senyor Mas. És el que vostès fan, simposis d'Espanya contra Catalunya mentint deliberadament.

Senyor Mas, jo l'acuso a vostè de tot el que pugui passar a Catalunya en el futur.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. No ho sé, aquest tuit, jo no el conec; però, vaja, si això s'agafés literalment, jo l'interpretaria en el sentit següent: «Espero que vostès a les urnes fracassin. Són les conseqüències del que vostès estan dient, de la política que vostès estan fent.» Això deu ser democràtic, no?, esperar que les seves idees no progressin, perquè la majoria de la gent, doncs, no les comparteixi.

Per cert, respecte a una intervenció anterior del seu mateix grup, sap quina és la diferència entre com es fan les coses a Catalunya i com s'interpreten a fora –i quan dic «a fora» vull dir «a la resta de l'Estat espanyol»–, defensant determinades sacrosantes constitucions i les seves interpretacions? És que aquí vostès tenen el dret d'expressar-se en castellà i, en canvi, els diputats i diputades catalans al Congrés dels Diputats no poden parlar en català.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les dotze propostes fetes per les entitats del tercer sector (tram. 317-00066/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, ahir les entitats del tercer sector li van fer una demanda entorn de dotze propostes, i m'agradaria saber quin és el compromís del seu Govern i de vostè mateix entorn d'aquestes dotze propostes.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, és una trobada que va anar molt bé des del punt de vista del diàleg intern; es van posar totes les cartes sobre la taula, i una de les grans conclusions d'aquesta trobada és que ens hem de seguir ajudant mútuament, les entitats del tercer sector social i el Govern i les institucions catalanes, perquè només junts –i aquest també és el sentit de la trobada– podem sobresortir de les dificultats que tenim, també precisament en el camp social.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies. Potser no m'he explicat bé: de les dotze propostes, quina assumeix? No «continuarem parlant...» Miri, renda garantida; programes de beques a les escoles, d'educació i d'alimentació; prestació única; què pensa fer amb els cent mil pisos buits que tenen els bancs; rehabilitació de reclusos..., perquè l'única proposta concreta és, després de dos anys i mig, que es veuran un cop l'any. Per això li pregunto: què pensa fer?

Miri, fa sis setmanes –sis–, li vaig demanar que es comprometés a recuperar propostes o aprovar propostes noves per intervenir en els cent mil pisos buits que té la banca a Catalunya. Fa un mes, li vaig demanar mesures concretes per encarar la fam infantil, pressupostos extraordinaris per a beques menjador, resollem què passa aquest estiu. Ahir li van llegir la cartilla les entitats del tercer sector. Al Consell Assessor de Polítiques Socials s'han compromès a –atenció– «publicar els seus informes», després de dos anys i mig.

Miri, quan nosaltres li preguntem i li proposem, respon amb invectives, i quan li ho proposen les entitats, respon amb condescendència. Governar, senyor Mas, és escollir, és triar. Avui discutirem recuperar l'impost de successions; afectant el 10 per cent dels contribuents, podem afegir 500 milions d'ingressos des de ja –des de ja. Demà discutirem sobre beques, on alguns grups el que plantegem és recursos extraordinaris. Governar és prioritzar, és escollir, i, lamentablement, vostè fa dos anys i mig que tria, i tria no tocar els interessos d'alguns, no tocar els privilegis d'uns pocs i no fer les polítiques socials necessàries i imprescindibles en un moment de catàstrofe social.

Per tant, li torno a preguntar, i m'agradaria que em respongués: de les dotze propostes –de les dotze–, digui'm a quina d'elles es compromet.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en totes hi estem treballant, sense excepció –primera cosa.

Segona. En algunes estem més avançats que en d'altres.

Tercera conclusió. No totes seran possibles exactament com es demana; ja en parlarem amb més calma en un debat on hi hagi més temps.

Quart, vostè crec que és un vident; vostè no hi era, en aquesta reunió, però sembla que ho sap tot. Deu tenir una bola de vidre i des de fora deu imaginar què passa allà, i després, a més a més, fa les intervencions a base d'agafar els titulars dels diaris, que no és una manera segurament massa coherent, doncs, de fer les intervencions. Perquè si vostè hi hagués sigut, en aquesta reunió –que no hi era, i suposo que no té aquestes fa-

cultats de vident—, sabia que en aquesta reunió hi va haver un to absolutament positiu. I, per tant, de llegir la cartilla, re de re. Al revés, hi va haver precisament l'expressió reiterada per part de moltíssimes entitats, pràcticament totes elles, o totes, en el sentit de voler col·laborar i de seguir fent les coses que hem de fer. I això, encara que a vostè li pesi i no li agradi, doncs, és d'aquesta manera.

I, respecte a algunes coses concretes que vostè ha esmentat li faré algun comentari. Per exemple, respecte als pisos buits. Vostès creuen que poden donar lliçons a ningú sobre com es gestionen els pisos públics? Però si va ser un desastre, senyor Herrera, quan vostès van passar per allà, un desastre monumental! Mai s'havia fet tan malament com quan vostès ho van gestionar, tot això.

I té raó en una cosa —té raó en una cosa—: la Sareb... (*Veus de fons.*) No, no cal que..., escolti'm, la crítica és per a tothom, i les coses són com són, i quan vostès van passar pel Govern la gestió de l'habitatge públic va ser un desastre monumental. I això s'ha de saber per part de l'opinió pública, perquè, si no, tot és demagògia. (*Remor de veus.*)

Li dono la raó en una cosa, el tema de la Sareb... (*Per sisteix la remor de veus.*) Li dono la raó en una cosa, el tema de la Sareb...

La presidenta

Un moment, president, si us plau...

El president de la Generalitat

En els pisos buits de la Sareb, té tota la raó, i nosaltres hi estem en contacte, precisament, per fer allò que vostès diuen i que nosaltres també diem, que és que aquestes desenes de milers de pisos que estan allà i que no se n'ha venut ni un en sis mesos es posin a disposició de l'habitatge de protecció social. Per tant, estem d'acord. Però poca demagògia, sobretot, i poc populisme, perquè vostè en aquesta reunió no hi era, i la reunió va ser molt positiva, encara que a vostè li pesi.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

sobre si la dedicació del Govern a la campanya pel dret a decidir contribueix a la creació d'ocupació (tram. 317-00065/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, senyor Mas, el principal problema de Catalunya i de la resta d'Espanya és l'atur; el Partit Popular català ho té clar, el Govern d'Espanya també: la prio-

ritat és fer reformes i cercar solucions per reduir el que és un gran fracàs col·lectiu, i és els milers de persones que no tenen feina.

La pregunta és molt clara, senyor president, senyor Mas: com contribueixen els seus pactes, comissions, simposis, concerts, epístoles i tot el que vostès fan, pel dret a decidir, a crear llocs de treball, a reduir l'atur? Vull una resposta clara. Aquesta és la seva prioritat? Tot aquest objectiu polític contribueix a crear llocs de treball a Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, li respondré amb molt poques paraules, però suposo que molt entenedores: malgrat tot això que vostè diu, o potser a causa del que vostè diu, resulta que Catalunya, aquest mes de juny, ha estat el territori de tot l'Estat espanyol on s'ha reduït més l'atur.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, senyor president, com que veig que vostè no ho té clar, si és «malgrat» o «a causa de», ja li diré jo que la reducció de l'atur —i és una dada molt positiva i molt esperançadora per a Catalunya— és el resultat de les reformes estructurals que..., quan vostès tenen seny i donen suport a reformes estructurals com la reforma laboral, es produeixen resultats així. (*Veus de «Molt bé!»*) Però no pas, senyor president, pel que vostè està fent, amb el seu objectiu del dret a decidir o del dret al separatisme, que és el que vostè està decidint.

Miri, senyor president, a Europa, el Consell Europeu i el Parlament Europeu la setmana passada van ser capaços de poder aprovar un marc pressupostari de l'any 2014 a 2020, per aprovar el marc pressupostari dels vint-i-set països. Resulta que a Catalunya no som capaços de fer-ho. Menys mal: la Unió Europea té la sort de no dependre d'Esquerra Republicana en molts sentits, perquè no vagi perjudicada Esquerra i, a més, perquè no tindríem encara pressupostos.

Senyor president, jo no sé què fan vostès a les reunions clandestines o del Govern ocult dels dilluns; deuen celebrar la festa o deuen parlar de la festa del dissabte que s'ha produït. Però jo vull dir-li, senyor president: nosaltres denunciem avui aquí que vostè al que es dedica amb el seu Govern és a gastar 65 milions d'euros, més dels 10.000 milions de les antigues pessetes, per pagar disciplinadament a totes aquelles entitats que van al Consell de la Transició Nacional. Vostès no estan parlant de la societat civil; vostès els estan pagant això.

I vull dir-li, senyor president: vostè ha decidit, ha decidit per la independència, ha decidit perquè el centre d'El Frigolet, senyora consellera, posi una estelada al davant, perquè s'adoctrini els nostres fills i perquè es digui que «l'escola en català, ara i sempre», amb una bandera independentista i estelada. La llengua catalana no és un símbol independentista, i no li permetrem, el Partit Popular i els nostres votants, que vostès utilitzin els símbols, la llengua i l'himne, que són patrimoni de tots, per a la causa independentista i separatista. Vostè passarà a la història, senyor president, com el president que ha dividit els catalans, com el president del xoc de trens, però té al davant un partit i un govern que no li permetrà que trenqui la convivència de tots els catalans, en català i en castellà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, una vegada més, constato que quan vostè pregunta, doncs, no se sap exactament què és el que la preocupa; perquè comença amb l'atur, passa per l'escola, passa per la bandera, ens parla de l'himne i, a més a més, ens parla de l'independentisme i de dividir la societat, i en dos minuts i mig tantes coses no es poden respondre. Per tant, jo li demano, de tot això –ara ja no pot contestar–, què és el que la preocupa de veritat.

Si la preocupa l'atur, que és el que he entès al començament, si és això, doncs, miri, li donaré dues dades. Una, la que ja li he donat abans, no la repeteixo. Segona, si vostè agafa l'evolució de l'atur durant un any, no només un mes, entre Catalunya i Madrid, la Comunitat de Madrid, resulta que en un any a Madrid ha augmentat un 4,70 per cent, i a Catalunya un 0,2 per cent. A Madrid hi ha molts més funcionaris, que tenen la feina garantida, i a Catalunya n'hi ha alguns menys. I, malgrat això, resulta que l'evolució de Catalunya és molt més favorable. I vostè diu: «Això és gràcies a les reformes del Partit Popular, les reformes estructurals.» Deuen ser les mateixes en un lloc i en un altre, deuen ser exactament les mateixes.

Però a més a més també li diré una altra cosa, si el que la preocupa de veritat és l'atur, i és que, si les coses estan anant una mica millor, i encara no es pot cantar victòria –i encara no es pot cantar victòria–, a Catalunya no és només per les reformes estructurals ni segurament gràcies en bona part a aquestes reformes, és gràcies al fet que hi ha un teixit productiu que aguanta, que és el que fa la gent cada dia. No es pensi que tot ve de l'Estat, no es pensi que tot ve dels parlaments. Les coses milloren quan la gent s'hi dedica i s'hi dedica bé. I, afortunadament, en aquest país hi ha un munt de gent, des de molts petits empresaris fins a grans empresaris, fins a directius, fins a treballadors de tota mena, fins a gent que són professionals, que

gràcies a ells precisament estem mantenint un cert to, dintre de les enormes dificultats que tenim. I si tot-hom a Espanya tingués el mateix teixit productiu que té Catalunya, segurament les coses també serien una mica més diferents i una mica millors per al conjunt.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'assoliment d'un acord per a garantir una bona nutrició de la població infantil (tram. 317-00068/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, no vull parlar d'un tema especialment de moda, però d'un tema molt rellevant i molt important, un tema que es refereix a la moció que es debatrà demà, presentada pel Grup Socialista, sobre pobresa infantil.

I la meua pregunta és si està vostè en disposició que en aquest Ple arribem a un acord que aconseguim que tots els nens i nenes de Catalunya mengin tres cops al dia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Pere Navarro, jo hi estic totalment d'acord, que la finalitat sigui aquesta, sempre que aquests tres cops al dia sigui a més a més menjar bé, no fer un acte, diguem-ne, de propaganda de cara a la galeria per quedar bé, sinó perquè es mengi bé, perquè les coses es facin com s'han de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor president, no estem parlant de propaganda, estem parlant d'un tema molt seriós. Jo li recordo que en el Ple passat el meu grup interpellava el seu Govern sobre la pobresa infantil, i en la intervenció de la consellera Munté va dir que la prioritat i l'obsessió –ho llegeixo literalment– del Govern és per la infància i concretament per la pobresa infantil.

I com es concreta aquesta afirmació? Doncs, amb unes esmenes a la nostra moció que eliminen qualsevol compromís: zero euros, zero drets. Aquest és el compromís del seu Govern amb les persones, amb els

nens i nenes que pateixen d'una manera més clara les injustícies de la crisi econòmica.

Però, li diré més, el màxim compromís del seu Govern al respecte, també per boca de la consellera Mun-té, és –i ho llegeixo també literalment–: «Creiem que podem arribar o estem en disposició de poder arribar a més de 650 nens i nenes per poder disposar d'unes hores de lleure i d'un esmorzar o un berenar que estiguin absolutament garantits.» Sis-cents cinquanta nens i nenes! Hi ha vint mil menors acollits en centres oberts d'entitats com Marianao o Ítaca, a Sant Boi i a l'Hospitalet, gestionats per les entitats i els ajuntaments. Sis-cents cinquanta! El Síndic de Greuges els està dient que a Catalunya hi han 285.000 infants menors de setze anys que estan en situació de vulnerabilitat a l'hora de satisfer les seves necessitats bàsiques. Per tant, la mida de la seva solidaritat és en aquest cas un insult.

No governen, o no tenen temps o estan atrapats pel seu soci, que els vampiritza. (*Remor de veus.*) Jo li proposo, senyor president... Li proposo, senyor president, que donem una bona notícia: que vostè es comprometi a dotar amb 5 milions d'euros un programa de garantia d'aliments per a infants per a aquest estiu 2013, els 5 milions d'euros amb què han dotat la Vall d'Aran, perquè avui a Catalunya hi ha un tsunami social i humanitari que es diu «pobresa infantil», que es diu «manca d'alimentació».

Això és el que li proposo. Doni una bona notícia als ciutadans de Catalunya que pateixen aquesta situació i als que tenen sensibilitat social.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, els problemes de la pobresa a Catalunya no es resoldran amb una moció seva. Suposo que això ho entén. Ara vostès es pensen que gràcies a aquesta moció es resoldrà absolutament tot. Això es resol cada dia posant-hi bona voluntat per part de tothom i els millors programes possibles en funció de les disponibilitats que tenim en aquest moment.

I ara li'n citaré algunes que sembla que vostès no recorden. Vostè, per exemple, ara em cita un programa estellar i específic. Vostès saben que precisament hi ha un programa dotat amb 5 milions d'euros del Govern de la Generalitat per atendre urgències socials, i ja s'entén que la primera urgència social és concretament aquestes que vostès diuen? Ara, això vostès ho ignoren. Vostès això ho ignoren. Però aquest programa hi és.

Vostès saben que en aquest país hi ha una col·laboració important entre els serveis socials del món local, que

tenen per llei la responsabilitat d'atendre aquest tipus d'urgència, i el Govern de la Generalitat, i que conjuntament s'està fent front a moltes situacions complicades?

Vostè em citava una altra cosa: els centres, precisament, oberts que acullen aquest tipus de persones, moltes vegades nens i nenes, menors, que vostè esmentava. Com es financen aquests centres oberts encara que els gestionin les entitats del tercer sector? Doncs, escolti'm, amb programes públics, amb programes que surten del pressupost de la Generalitat.

I ara li diré la darrera cosa, perquè també il·lustrem exactament en quin debat estem. En aquest moment, el Govern de la Generalitat –en el qual vostès, per cert, no hi són, però hi eren fa relativament poc temps– està destinant més part del pressupost a les polítiques socials del que vostès feien quan manaven. I vostès van governar aquest país el 2009 i el 2010, en plena crisi econòmica, amb pujades de l'atur espectaculars, amb uns índexs de pobresa tremends. I en aquelles condicions vostès, proporcionalment, destinaven menys recursos que ara precisament a les polítiques socials, incloses les polítiques aquestes de les quals ara intenten donar lliçons a tothom.

Per tant, senyor Navarro, s'estan fent les coses com es poden fer, s'hi posen els diners que s'hi poden posar, hi han els diners que hi han, moltes vegades els ho he dit, vostès ho saben perfectament, però els programes funcionen i l'atenció es fa, dintre de les dificultats objectives que una crisi tan perdurable i tan dura està provocant en el país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la formalització de la petició de negociacions amb el Govern de l'Estat per a poder convocar la consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 317-00069/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. President, la majoria social a favor del dret a decidir creiem que es va consolidant cada dia amb més força com a eix central d'aquesta legislatura; cada vegada veiem que té més suport, no només social sinó també polític. Ja partia d'un ampli suport, d'un 74 per cent, més o menys, a les passades eleccions al Parlament de Catalunya. Per cert, unes eleccions que van també batre els rècords de participació. I les enquestes de les darreres setmanes també van confirmant que aquesta tendència –cada vegada hi ha més majoria social a favor del dret a decidir– és de creixement.

Des del Govern..., nosaltres esperem un govern que entengui que posar en marxa aquest dret a decidir no és només un anhel de la ciutadania, sinó que és un deure democràtic expressat a les urnes.

Vostès ens diuen que ja tenen un informe signat per part de l'Institut d'Estudis Autonòmics que estudia quines són les vies legals existents per poder exercir aquest dret a decidir dins la carta magna que alguns posen molt en valor. Per tant, existeixen les vies legals, les hem estudiat i les tenim a punt.

Des de fa mesos també tenim, tenen un consell assessor que s'ha conformat amb persones amb trajectòries professionals, acadèmiques molt potents, amb perfils polítics molt transversals, per estudiar com s'ha de convocar un referèndum des de les institucions catalanes.

La setmana passada vam fer un pas endavant molt important. Aquesta és la tasca que vostès han fet com a govern, però com a societat, com a país, aquest camí cap a la consulta, cap al dret a decidir entenem que ha de conformar un pacte nacional, perquè ha de ser un pacte de país. Per tant, la setmana..., vam posar entre tots rumb al pacte nacional pel dret a decidir; un espai, com demanen alguns, d'absoluta transparència i concertació social.

Aquesta setmana inaugurarem un pas més: al Parlament de Catalunya.

Per tant, tenim un àmbit al Govern, tenim un àmbit a la societat civil i tenim un àmbit també treballant en el Parlament de Catalunya, amb aquesta comissió d'estudi pel dret a decidir.

El que nosaltres veiem que falta és una clara voluntat política, que ens agradaria sentir per part del Govern espanyol, a posar fil a l'agulla perquè a Catalunya puguem celebrar aquest referèndum.

Amb tot aquest suport social al darrere, amb una majoria cada vegada –política– més transversal, és el moment de saber de forma clara i inequívoca si l'Estat espanyol té cap voluntat política per fer possible aquesta consulta.

Per això, senyor president, li preguntem quan té previst formalitzar una petició oficial, pública i rigorosa, perquè volem que el procés es faci amb ple rigor, per obrir un procés de negociació amb l'Estat espanyol perquè els catalans puguem decidir en un referèndum. Entenem que és el que ens demana la societat catalana, fins i tot amb demostracions com també les del dissabte passat...

La presidenta

Senyora...

Marta Rovira i Vergés

...en aquest Concert per la Llibertat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, de fet, la petició insisteixo que està feta. La petició està feta. Quan jo em vaig entrevistar el mes de març amb el president del Govern espanyol li vaig traslladar aquesta petició. Per tant, no és que s'hagi de fer una altra vegada perquè no s'ha fet; ara s'ha de formalitzar d'una manera diferent. Però la petició està feta. I a més a més està feta en el màxim nivell i parlant a fons concretament d'aquesta qüestió.

Segon, tots els passos que havíem de fer s'estan fent. Vostè esmentava la constitució del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que, per cert, ens donarà un primer informe sobre aquestes vies en aquest mes de juliol –després això ho enllaçaré amb el quan jo formalitzaré aquesta petició al president del Govern espanyol–; està constituït des de fa pocs dies el Pacte nacional pel dret a decidir, que va aplegar un munt d'entitats d'aquest país reunides en aquest Parlament, i a més a més demà es constituirà la comissió d'estudi en el Parlament de Catalunya. En sis mesos s'hauran fet totes les passes necessàries per engegar tot aquest procés.

A partir d'aquí? Doncs, jo el que li puc dir és que, abans que acabi el període de sessions actual, per tant, abans de finals de juliol, jo faré aquesta petició més formalitzada, tot i que ja està feta, al president del Govern espanyol.

Però que li vull adjuntar en aquesta petició? Dues coses. Li vull adjuntar, primer, l'informe que ens doni el Consell Assessor per a la Transició Nacional, o unes idees o algun resum d'allò que se'ns digui, que crec que li donarà més força, i, segon, m'agradaria també poder-li adjuntar ja unes primeres conclusions o unes primeres apreciacions, que ja tenim, per cert, del que vam fer l'altre dia, que era el Pacte nacional pel dret a decidir, a on tot aquest procés es va enriquir amb un munt d'entitats i de formacions polítiques d'aquest mateix Parlament.

Amb tot això crec que és el moment d'adreçar-se d'aquesta manera més formal al president del Govern espanyol. Però fem-ho quan tinguem totes les bateries carregades. I ens falten poques setmanes per tenir-les totes.

Per tant, jo els demano que s'entengui que aquest mes de juliol és el moment clau per poder fer aquesta petició, amb tot aquest bagatge, que és el producte i el fruit de la feina que hem estat fent durant sis mesos, cosa que demostrarà una cosa, que, de tant en tant, encara que la feina no sigui espectacular, s'ha de fer perquè després tingui l'entitat, el gruix, i sobretot per fer una cosa, per fer les coses bé, no només per fer-les, sinó per fer-les bé, que és la nostra intenció i entenc que també la intenció del conjunt del poble de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de la implicació de la societat civil i dels agents econòmics i socials en la situació actual (tram. 317-00070/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ho hem dit moltes vegades, per superar moments d'enormes dificultats o per assolir fites històriques, tan important com les accions a fer ho són les actituds amb què s'afronten. Si cadascú va a la seva, si ningú està disposat al sacrifici o a l'esforç al servei d'aquella causa, o no te'n surts, o, si te'n surts, te'n surts dividit i afeblit. En canvi, si tothom hi posa el bo i millor al servei de superar o assolir aquest objectiu, te'n surts abans i a més te'n surts enfortit.

Sembla que això ho entén millor la societat que algunes forces polítiques. Nosaltres notem molt més bona actitud per part de la societat civil al servei d'aportar i de col·laborar per canviar, transformar i millorar les coses, que per part de diverses forces polítiques.

Mentre aquí, al Parlament, assistim a una corredissa per veure qui és més oposició, per veure qui és més dur contra el Govern, amb armes convencionals i amb armes no convencionals, per veure qui installa més el discurs del derrotisme o el discurs del fatalisme, mentre veiem això, a l'altre costat veiem una societat civil, uns agents econòmics i socials, unes entitats cíviques que, sense renunciar al seu ideari, sense renunciar al seu esperit crític i reivindicatiu, estan predisposades a posar el seu actiu al servei de millorar i canviar les coses en aquests moments tan complexos però també tan transcendents, no?

Hi ha diversos exemples que s'estan produint, i segurament n'anirem veient més. Sense anar més lluny, en l'espai d'una setmana, hi han exemples molt significatius que a més a més relliguen moltes coses, entre d'altres que l'agenda nacional i l'agenda social formen part del mateix, no? Ens referim a la constitució i a l'arrencada del Pacte nacional pel dret a decidir, i a la reunió que vostè va tenir justament ahir amb les entitats del tercer sector, no? La societat alligant en accions però també en actituds la política. La societat anant més enllà, moltes vegades, que la política i que els partits polítics. La societat molt més al peu del canó perquè es pugui superar aquesta situació o d'aportar-hi la seva aportació per assolir aquests objectius històrics, no? I avui n'hem tingut una altra mostra en aquest Parlament, no?

És per això, president, que li volem preguntar quina és la seva valoració del paper i de la implicació de la societat civil, entitats i agents econòmics i socials en aquests moments tan delicats, però també en aquests moments tan transcendents, tan històrics que viu Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, efectivament aquesta tasca, diguem-ne, de diàleg, de concertació entre el Govern i el teixit associatiu del país s'està produint, en tenim molts exemples. L'altre dia en el Parlament de Catalunya, al Pacte nacional pel dret a decidir, hi havia gairebé tothom que hi havia de ser; hi va haver algunes absències sonades, però gairebé hi era tothom. I això és molt positiu, perquè demostra aquesta col·laboració íntima entre institucions i teixit associatiu.

El Govern està parlant a fons amb els agents econòmics i socials, reprenent tot l'acord estratègic i, a més a més, fent coses molt concretes; per exemple, una de les darreres: Govern i agents socials han establert un protocol d'actuació consensuat davant la pèrdua iminent de vigència dels convenis col·lectius. Vostès saben que amb la reforma laboral ara s'acabava la vigència dels convenis col·lectius amb les clàusules que se'n deien «d'ultraactivitat». Doncs, bé, Govern i agents socials es posen d'acord perquè això es faci d'una manera ordenada i al més positiva possible.

Govern i tercer sector s'asseuen, i el tercer sector i les seves entitats en fan una valoració molt positiva, per escrit, de la trobada d'ahir, perquè volen ajudar-se mútuament a sobresortir d'unes dificultats que són molt grans. I tot això és sinònim d'actituds positives. Ja se sap que en aquest moment és molt fàcil poder trobar punts de crítica –és molt fàcil–, és facilíssim; el problema és trobar les solucions, això és molt més difícil. I, per trobar les solucions, necessitem aquesta actitud positiva i aquesta col·laboració. I aquesta és la que s'està demostrant a nivell, hi insisteixo, del teixit associatiu del nostre país, que representa també, en part, doncs, la societat civil organitzada.

Per tant, ho torno a dir: en la mesura que siguem capaços que aquestes actituds positives vagin cavant, que es vagin filtrant, que vagi fent taca d'oli, les coses poden anar a millor. També li expresso un desig: tant de bo el que passa fora d'aquest Parlament, també, d'una forma o d'una altra, es contagiï una mica respecte a l'actitud positiva en aquest mateix Parlament.

Perquè ara és un moment que per posar pals a la roda és molt senzill, però potser és millor que estirem tots conjuntament del carro, no fos cas que el carro se'ns enfangués definitivament i que no el poguéssim treure d'un lloc absolutament aturat. I això és feina de tots, no només del Govern, és feina de tothom, i tothom hi té la seva responsabilitat.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem, ara, al segon punt de l'ordre del dia que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat
d'un diputat (tram. 234-00017/10)

El secretari primer, il·lustre senyor Miquel Iceta, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Sergio García, a qui donem la benvinguda, ja que substitueix el diputat Pedro Chumillas.

El secretari primer

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 25 de juny de 2013, ha acordat establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les dades declarades pel diputat Sergio García Pérez relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1, lletra b del Reglament, i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Sergio García Pérez.

»Palau del Parlament, 25 de juny de 2013.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

Si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles (tram. 200-00004/10)

I passem al següent punt de l'ordre del dia que és el Projecte de llei del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles.

Atès que s'ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única, procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única i que els vots negatius són en contra.

Per tant, procedirem ara a la votació... (*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*) Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Perdoni. Llavors..., pot explicar, si us plau, la seqüència, és a dir, ara procedirem a aquesta votació? Ho dic per tenir-ho clar i no confondre'ns, si us plau.

La presidenta

Sí. De totes maneres crido a votació per si hi ha algun diputat o diputada despistat.

En sol·licitar el Govern la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única, d'acord amb l'article 126 del Reglament, s'ha de procedir, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació i els negatius en contra. I, després d'aquesta votació, el que es procedirà és al debat, inicialment per un membre del Govern i després pels grups parlamentaris i es vota al final el projecte.

Procedim a la votació.

Comença la votació.

Queda aprovada la tramitació en lectura única d'aquest projecte per 82 vots a favor, 27 en contra i 22 abstencions.

A continuació, procedirem al debat, d'acord amb l'article 126.3, i s'ha de substanciar segons les normes establertes pels debats a la totalitat. En acabar el debat, el conjunt del projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement. (*Remor de veus.*) Un moment, senyor conseller... (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyores diputades, i senyors diputats, demano que si han de marxar accelerin la sortida. (*Pausa.*)

Ja pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, els presento en tràmit de lectura única –i els agraeixo la possibilitat de fer-ho en aquests termes– el projecte de llei que es refereix al tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles.

Per raonar-los la necessitat d'aquest projecte de llei, voldria fer-los tres consideracions d'ordre general. La primera, és el context de crisi en què ens trobem des de fa cinc anys; una situació que, com vostès saben, ha tingut i segueix tenint una greu incidència en les finances de la Generalitat, així com en les dels països del nostre entorn, que en particular la Generalitat ha vist reduïts sensiblement els nostres ingressos tributaris alhora que no han disminuït, ni molt menys, les nostres responsabilitats bàsiques.

La crisi ha significat..., i aquí m'estalviaré explicar-los el procés de la crisi i les diferents disposicions europees, i el Pla d'estabilitat, i els diferents condicionaments que tot el procés ha significat..., però, en definitiva, vostès saben que ha representat un procés de consolidació fiscal duríssim.

La Generalitat, que presta bàsicament serveis molt vinculats a les persones i, concretament, a l'estat del benestar, ha reduït al seu dèficit des del 4,57 l'any 2010, fins a l'1,96 a tancament del 2012. Això vol dir que en dos anys hem reduït la necessitat d'endeutament en més de 5.000 milions d'euros anuals, cosa

que, evidentment, millora la sostenibilitat de les nostres finances, però no resol completament el problema.

L'any 2011 vàrem reduir la despesa en un 7,5 per cent. I l'any 2012, de fet, hem aconseguit una reducció global per sobre de 4.000 milions d'euros, tant en reducció de despesa com en increment d'ingressos, en aquest cas, extraordinaris. Això, val la pena dir-ho, representa un 25 per cent de la reducció del dèficit aconseguida per totes les administracions autonòmiques i representa el 17 per cent de l'esforç global de totes les administracions, inclosa l'Administració central i seguretat social. La despesa de Catalunya, la despesa de la Generalitat de Catalunya representa el 6 per cent de la despesa total de les administracions en aquest mateix any; per tant, 6 per cent és el nostre pes, 17 per cent és l'ajust en què hem contribuït l'any 2012.

Inevitablement, aquest any 2013 continuarem en aquesta línia de consolidació i de reducció de dèficit pressupostari de la Generalitat. I això serà així, sigui quin sigui l'objectiu de dèficit. Ara bé, ja els ho puc dir ben clar que aquest any 2013 haurem arribat al límit de la reducció de despesa. Es poden fer més esforços de racionalització i alguna de les reformes que ja s'han fet tindran efectes de continuïtat que tindran repercussió en anys successius i que poden produir estalvis addicionals, o, depenent de les iniciatives normatives del Govern central, també n'hi poden haver.

Ara bé, amb el quadre normatiu actual, no serà possible obtenir reduccions addicionals de despesa a partir de l'any 2014. Poso èmfasi en el quadre normatiu actual. Hem arribat al límit, ho repeteixo, amb l'estructura de continuïtat normativa. En la mesura que som responsables de l'estat de benestar, hem d'assegurar les prestacions que els són pròpies, i, simplement hem tocat sostre, hem tocat os, hem tocat moll de l'os, hem tocat neurones, estem en el límit.

La segona consideració que els volia fer és que la crisi no ho és tot. A més a més, tenim la política de l'Administració central que és la que trasllada les exigències europees, al nostre entendre excessivament centrades en polítiques d'austeritat, però, a més a més, aquestes polítiques es traslladen des del Govern central. I això ha representat, com vostès saben, una atribució d'objectius de dèficit extraordinàriament esbiaixada.

Fa poc més d'un any les comunitats autònomes tenien assignades un terç del dèficit global de l'Estat, de tot el global de l'Estat. En aquests moments estem a una sisena..., aproximadament una mica menys d'una cinquena part i baixant en anys successius; tots els marges addicionals que ha donat Europa els ha arrabassat el Govern central, que, per exemple, aquest any 2013 s'ha quedat un marge de dèficit que li permet un dèficit superior al dèficit que realment va fer l'any 2012. Allò que «tots hem d'abaixar», doncs, això va per a uns però no va per als altres.

El tercer punt que els voldria esmentar és que al mateix temps, també, el Govern central segueix una política d'introduir importants augments d'impostos. És una política que podem entendre, que podríem entendre, perquè en definitiva jo avui els explico per què

hem d'augmentar impostos, i ho explico des d'un govern i des d'una formació política que augmentar impostos no li agrada. O sigui, ho fem perquè no hi ha més remei. I, per tant, podria entendre que el Govern central es trobés en la mateixa posició. El que no puc entendre és que el Govern central no comparteixi en absolut cap dels augments d'impostos. Per esmentar només l'últim, el dels impostos especials, tabac i begudes alcohòliques, aquest que es diu que en rebem el 58 per cent, mentida. No en rebem el 58 per cent, per descomptat; no el rebem legalment. Però tot està amb sostres, tot està limitat, o sigui que dels 4.000 milions que l'Administració central pensa recaptar amb aquests impostos, és només un exemple, la Generalitat no en veurà res. Això no treu que els catalans contribuïran amb 700 milions a les arques de la tresoreria. També podria esmentar l'IVA, evidentment, on a més a més, com que la Generalitat ha de pagar l'IVA, els augments de l'IVA representen despeses addicionals. I no ens val que se'ns digui que «todos pagamos IVA». És veritat, «todos pagamos IVA», però alguns se'l paguen a si mateixos i altres, com nosaltres, no. Ara, quan ens gastem 5 milions per a les emergències a la Vall d'Aran, una peça important d'aquests 5 milions és IVA que se n'anirà a l'Administració central. O sigui, una contribució nostra a les arques de l'Administració central. O sigui, la poca generositat de l'Administració central en aquest tema és realment sorprenent.

Si ajuntem tots tres elements, doncs –la impossibilitat de reduir més la despesa, l'objectiu de dèficit excessivament baix per a Catalunya i la no-participació en els augments impositius del Govern central–, la via que ens queda és la d'explorar nous ingressos per a la Generalitat.

A aquest respecte podria esmentar que una font de nous recursos és la venda de patrimoni o les concessions. L'any 2012 vam tenir uns recursos per concessions de 1.343 milions d'euros, i per vendes d'immobles, des del 2011, hem tingut un total de 266 milions d'euros. Vendre edificis és una operació perfectament normal. En èpoques de bonança s'estalvia, i en particular es pot estalviar comprant edificis; en èpoques difícils, es redueixen estalvis acumulats. També vull fer constar que, en resum, l'operació de venda d'edificis és essencialment, financerament parlant, com una operació de préstec. Nosaltres continuem al mateix lloc, rebem una quantitat de diners, ens comprometem a uns pagaments a través del temps. I vull fer constar que aquests pagaments són els lloguers menys els pagaments per censos, o els pagaments per IBI, o els pagaments per manteniment. Total, és una operació normal, però tampoc és que tinguem tant patrimoni acumulat o que el mercat sigui prou bo com per permetre una política fiscal basada només en la reducció d'estalvis acumulats.

Per tant, hem de considerar també en segon lloc la creació de noves figures tributàries. Això, com saben, ho fem, encara que de vegades sembla altra vegada que el Govern central ens segueixi per tractar de fer-ho com més difícil millor. Parlo de l'euro per recepta, de les taxes judicials, veurem com acaba tot el tema dels dipòsits... Ho veurem, però és realment absurd que es

pretengui limitar les fonts de creació d'ingressos per part de la Generalitat en un moment en què el Govern central arrabassa ingressos pertot arreu.

I en tercer lloc, i amb això anem al punt d'avui, hi hauria l'increment de tributs cedits. Com vostès ja tenen present, i ara ja parlaré de... Hem actuat sobre l'impost de patrimonis, però ara voldria centrar-me en l'impost de transmissions patrimonials, que és el que avui presento. El tipus que ara es modifica d'aquest impost ja ho ha estat en altres ocasions. La darrera es va incrementar l'impost del 7 al 8 per cent el juliol de 2010, i això es va fer tot coincidint amb la pujada del tipus reduït de l'IVA que grava la transmissió dels habitatges nous. Ara, igual que aleshores, l'efecte del canvi del tipus de gravamen de l'impost sobre transmissions patrimonials suposa, doncs, igualar la tributació..., d'uns tributs indirectes. Des de l'1 de gener de 2013 l'IVA grava els lliuraments dels habitatges al 10 per cent, d'acord amb el que estableix l'article 91.1 setè de la Llei 37/92, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit.

També he d'afegir que aquest és un dels compromisos de govern adoptats en l'acord de legislatura amb Esquerra Republicana de Catalunya de 19 de desembre passat. És a dir, la igualació de l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost de l'IVA, es pot argumentar perfectament, legítimament, que crea una situació de neutralitat entre dos mercats extremadament interconnectats, com és el mercat de «vivenda» nova i el mercat de segona o tercera transmissió de «vivenda». No som l'única comunitat autònoma que té aquest nivell; Galícia també el té el 10 per cent, i d'altres.

Estimem que aquesta mesura aportarà a la Generalitat en termes anuals uns 152 milions d'euros i uns 50 pel que fa a la resta de l'any, ja que està previst que entri en vigor l'1 d'agost i hi ha un termini de presentació de l'autoliquidació d'un mes a comptar des de la data del contracte. Per tant, són uns quatre mesos actius, aquest any.

També vull dir que és un impost subjecte a altres incerteses. Ja divendres el Govern de l'Estat va establir una norma que eximia el Sareb, les transaccions del Sareb, de l'impost de transmissions patrimonials. Un altre autoregalet que es fa el Govern central.

En fi, és per tot això que els demano el seu suport al text del Projecte de llei del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles, i que els acabo de presentar.

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta; bon dia. Conseller, senyores i senyors diputats, intervinc per exposar quina és la posició d'Esquerra Republicana en aquesta tra-

mitació per lectura única de la modificació de l'impost de transmissions patrimonials.

Per tots és conegut que és una proposta inclosa en l'acord d'estabilitat parlamentària signat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que suposa un lleuger increment de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats en la part de transmissions patrimonials oneroses del 8 al 10 per cent.

Com ha dit el conseller, és una proposta que el que busca és igualar el nivell de tributació de l'impost de transmissions patrimonials amb el que estableix l'impost sobre el valor afegit pel que fa a les transmissions d'habitatges. D'antecedents, n'hi han. És una pràctica d'aquest Parlament i entra dins de tota lògica que s'iguali el que és la tributació de la venda d'habitatges nous a la de la venda d'habitatges de segona mà. De fet, l'any 2010, com deia el conseller, es va augmentar del 7 al 10 per cent aquesta figura, també, perquè també estava previst aquell any, i així es va fer, l'augment de l'impost sobre el valor afegit també sobre els habitatges del 7 al 8 per cent. En aquell Ple el conseller Castells deia: «Sempre que hi ha hagut alguna variació en l'impost de valor afegit s'ha adaptat la mateixa variació a l'impost de transmissions patrimonials, sempre per tal d'evitar que hi hagi un tractament fiscal diferent de l'habitatge nou a l'habitatge de segona mà.» Aquelles paraules del conseller Castells, que avui d'una altra manera ha dit el conseller Mas-Colell, són plenament vigents. I, per tant, amb això, doncs, l'argumentació per donar suport a la tramitació d'aquest projecte de llei queda clara. Perquè, realment, l'impost de transmissions patrimonials és un impost que té una relació de subsidiarietat respecte de l'impost sobre el valor afegit, en la seva afectació i en els tipus, també, pel que fa a les transmissions d'habitatges.

La recaptació prevista per a aquest any, per a l'exercici 2013, per als mesos que queden, seria d'uns 50 milions d'euros, i al cap d'un any, segons ha comunicat el mateix Govern, seria d'uns 150 milions d'euros.

Aquesta decisió entra dins del conjunt de mesures proposades en l'acord d'estabilitat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, en què les mesures ja aprovades –parlem de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit, l'impost patrimonial i des d'avui l'impost de transmissions patrimonials– suposen que en el termini d'un any s'hauran recaptat uns 750 milions, amb les previsions que tenim, amb les dades actuals, dels 1.000 que ens havíem marcat des d'Esquerra Republicana com a objectiu, tenint pendent que queda encara l'aprovació d'algunes figures, com a les properes setmanes la reforma de l'impost de successions i donacions o la creació de nous tributs que responguin als principis de progressivitat i de justícia tributària.

Nosaltres entenem que, com deia el conseller, molt de marge, ara, per quadrar el pressupost, reduir la despesa, ja no en queda molt. S'han fet grans sacrificis. Els sacrificis es podrien repartir millor. Això, evidentment, és clar. Però en termes agregats de despesa ja no

podem reduir-la més, no? Per tant, la via és l'augment d'ingressos.

El conseller feia referència a dues maneres d'augmentar els ingressos. Una, el que és l'alineació d'actius reals, diríem, les concessions i la venda de patrimoni. Però aquesta està limitada. Està limitada perquè moltes vegades va acompanyada de compromisos de manteniment del lloguer en els edificis que es venen i, de fet, es poden fer una vegada. El mateix edifici no es pot vendre dues vegades, no es pot fer la mateixa concessió dues vegades, no? I, per altra banda, l'altra via és la dels ingressos tributaris, que és un marc més estable.

És obvi que a ningú li agrada augmentar impostos, i això crec que ho compartim tots els grups d'aquesta cambra. A ningú li agrada augmentar impostos. Però tampoc, als grups de la cambra, tampoc els agrada reduir despesa. O així hauria de ser. I, per tant, la qüestió és en l'equilibri entre aquest augment d'impostos i reducció de despesa..., on hem de trobar l'equilibri en termes de justícia i en termes de progressivitat. I així nosaltres creiem que amb les mesures que s'adopten s'està trobant aquest equilibri. I no ho ha cregut només Esquerra Republicana, o Convergència i Unió o el Govern de la Generalitat, sinó que també altres comunitats autònomes, governades o amb participació d'altres partits, com el Partit Popular, el Partit Socialista o Izquierda Unida, han adoptat mesures similars, com les Illes Balears, Castella i Lleó, Andalusia, Astúries, Cantàbria, en què l'impost de transmissions patrimonials té un tipus màxim també del 10 per cent pel que fa a les transmissions d'habitatges, no? Per tant, és una proposta que en el marc comparat de tributació de transmissions patrimonials, doncs, no destaca per una pressió excessiva.

Avui segurament en el debat ens trobarem alguns grups parlamentaris –tant de bo m'equivoqui– que en altres territoris aproven mesures com aquesta que ens diran que s'està augmentant la pressió fiscal en excés a Catalunya i que això provocarà una fugida d'inversions i, bé, doncs, una fugida de capital estranger, no? I en això voldrem fer dues precisions, no? I les faig una mica amb caràcter preventiu perquè, com que ja ens coneixem, els diputats d'aquesta cambra, suposo que aquest tema sortirà.

En primer lloc, inversió estrangera. El *Financial Times*, en el seu índex Foreign Direct Investment Markets de l'any 2012: Catalunya, primera «regió europea» –entre cometes– en captació d'inversió estrangera, 2.247 milions d'euros.

Altres aspectes importants sobre la pressió fiscal. Probablement quan una empresa, doncs, decideix instal·lar-se en un territori, a l'hora de mirar-ne la fiscalitat, més enllà de l'específica del seu sector, mira quina és la tributació sobre societats, la tributació sobre l'IVA i la tributació sobre l'IRPF. Aquests tributs, excepte una part de l'IRPF, estan marcats pel Govern de l'Estat, i han sofert variacions i en alguns casos increments importants en el darrer any, probablement d'aquells, dels mateixos, que ens diran que augmentem massa la pressió fiscal.

També és veritat que tenim un sistema tributari complex, en què hi han figures que estan molt interconnectades i que respon també al repartiment d'aquestes figures tributàries, d'aquests impostos, entre el que són les comunitats autònomes, l'Administració local i l'Administració central. Nosaltres creiem que també, si hi han canvis, com així hi treballem des d'Esquerra Republicana, perquè hi hagin canvis institucionals, és a dir, dotar-nos de les estructures d'estat, dotar-nos d'un estat propi, puguem tenir també un nou sistema tributari progressiu però també alhora més simplificat i que, doncs, pugui evitar alguns riscos de doble imposició.

I un darrer comentari, en aquests dos minuts que em queden d'intervenció, perquè, com també deia el conseller, en aquesta voluntat recentralitzadora del Govern del Partit Popular, que utilitza, doncs, tot d'eines que té a l'abast, utilitza el dèficit per treure competències, utilitza la racionalització de l'Administració per treure competències, utilitza el deute per treure competències, i ara la nova estrella convidada d'aquest festival de treure competències és la lluita contra la morositat, que compartim plenament, però és una excusa amb què s'amenaça, doncs, afectar la recaptació en aquest cas de la Generalitat de Catalunya sobre els tributs cedits: el Govern espanyol amenaça, doncs, a quedar-se una part d'aquesta recaptació si no es paga a trenta dies. I nosaltres creiem que per pagar a temps i adequadament s'ha de cobrar també a temps i adequadament, i en aquest cas vol dir recaptar. Una empresa que no factura, sinó que rep transferències de la seva matriu, segurament no tindrà totes les eines per gestionar la seva tresoreria i pagar als seus proveïdors quan ho consideri oportú i dins del termini legal, no? De la mateixa manera, una administració que bona part dels seus ingressos depenen de transferències –massa vegades, segons nosaltres, arbitràries o amb criteris polítics arbitraris per part del Govern de l'Estat, i no sobre els impostos i l'esforç fiscal que es fa en el seu territori– no té les eines per poder gestionar adequadament la seva tresoreria ni, per tant, també, per pagar a temps els seus proveïdors.

Per tant, per pagar a temps els proveïdors, per complir amb la Llei de morositat, el que necessita la Generalitat de Catalunya precisament és tot el contrari del que planteja el Govern del Partit Popular: no gestionar menys impostos, sinó gestionar més impostos; no recaptar menys els impostos que hi han, sinó recaptar tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, d'aquesta manera gestionarem la pròpia tresoreria de la Generalitat, i això evidentment seran unes eines molt més importants que tindrem a l'abast per poder pagar a termini.

Per fer això, s'ha intentat de moltes maneres al llarg d'aquests darrers trenta anys de sistema autonòmic; totes han fracassat. Avui, doncs, una majoria d'aquesta cambra aposta per una nova manera que pugui ser, consultant els ciutadans sobre l'estat propi; nosaltres creiem que amb la independència serà de l'única manera que podrem recaptar tots els impostos i per tant, també, entre d'altres coses, poder gestionar, també, els terminis de pagament de forma adequada i de forma correcta.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, conseller, diputats i diputades, consumiré uns segons del meu temps per fer notar que realment és sorprenent que no se ceneixin els diputats a l'àmbit, no?, del que toca parlar; és realment increïble, senyor Aragonès, que vostè aprofiti una pujada de l'ITP per acabar fent una defensa *soflamera* de la independència de Catalunya. Jo..., m'agradaria que, si fos possible, en aquest Reglament obliguéssim els diputats, també els consellers, a centrar-nos en el que ens demanen, no? Perquè és que jo crec que no fem cap favor a la famosa desafecció política... (*Veus de fons.*) Sí, no em miri amb aquesta cara; repassi's el vídeo i ho veurà, vull dir, és que...

Bé, aquesta és un nou episodi d'aquest procés, conseller Mas-Colell, que podríem denominar «la no-presentació de pressupostos a càmera lenta»: un degoteig constant d'iniciatives tributàries i econòmiques que, en puritat, i si vostès tinguessin el coratge polític que els manca, anirien incloses en un pressupost i la seva corresponent llei d'acompanyament. Després anirem a la manca de coratge que caracteritza la seva actuació en aquest terreny, però la veritat és que el que em sorprèn, constatada la dificultat que tenen per presentar uns pressupostos, és com una actuació com la que estem discutint avui, una proposta com la que estem discutint avui, que és lectura única, una modificació que és de sentit comú, per motius d'eficiència i d'augment de recaptació pública, han tardat vostès més de sis mesos a portar-la al Parlament, més de sis mesos, una cosa que es fa, en el pitjor dels casos, en una setmana. O sigui, per què ens sotmeten a aquesta tortura de no assumir que no presenten pressupostos, que jo no ho entenc però ho admeto...? I en lloc d'això diu: «Miri, doncs, aquest és el bloc fiscal que nosaltres, d'acord amb el pacte Esquerra Republicana i Convergència i Unió, proposem que aquesta cambra aprovi.» Ens estalviarien, no ho sé, aquesta agonia permanent i aquest degoteig.

A mi només se m'acuden dues explicacions per, diguem-ne, raonar per què passa això: la primera, que vull pensar que no és veritat, que és la improvisació en la incompetència, eh? –vull pensar que no és veritat–; la segona, que també em preocupa, és que vostès desconfien els uns dels altres, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, i, per tant, doncs: «Jo t'admeto aquesta proposta, que entenc que és més d'Esquerra i menys de Convergència i Unió, i a canvi m'asseguro aquest trumfo.» No sé quin trumfo és; en les reunions dels dilluns suposo que ho discuteixen. Però, si no, no hi ha cap altra raó que expliqui aquest degoteig permanent en tramitacions administratives i parlamentàries que són d'una simplicitat realment notòria.

Bé, la gran incògnita, en qualsevol cas, una incògnita que ja no té l'atractiu mediàtic que tenia durant els últims mesos, és quan presentaran vostès els pressupostos, que és on creiem que s'hauria de discutir aquest paquet fiscal conjunt que inclouria aquesta pujada de l'ITP. Dic que ja no és quasi notícia perquè tenim tots molt assumit que vostès reeditaran el que va passar l'any 84: l'any 84 es van aprovar dos pressupostos de cop, però llavors hi havia bones raons, perquè era la primera vegada que s'articulava un sistema de finançament autonòmic que responia a una incipient descentralització autonòmica. Aquesta vegada en lloc d'un nou finançament autonòmic l'explicació és que vostès tenen un tremolor de cames que és, a més d'èticament reprovable, jo diria que des del punt de vista democràtic, doncs, molt poc transparent.

Per què? Doncs, miri, una altra pregunta, que és de les del milió: jo em preguntava per què el senyor Montoro i per què el PP no insistien –i ho dic sense cap ironia– que s'havia de complir l'obligada, com a mínim en una bona política i una bona democràcia, presentació de pressupostos anuals. I jo pensava: «Que estrany, que no hi insisteixi.» Doncs, ja els ho diré, perquè no hi insisteix: perquè les retallades es fan igualment, silencioses i clandestines. I al senyor Montoro ja li va bé que vostès compleixin com compleixen. És a dir, vostès han instal·lat en l'imaginari col·lectiu una gran..., anava a dir «fallàcia», però, mirin, estic tan empenyat, en aquest tema, que li diré «una gran mentida», que és que no tenim pressupostos, i surt, inclús, una persona seriosa com el conseller Mas-Colell dient: «Jo sóc incapaç de presentar uns pressupostos.»

Però, home, va! Quina presa de pèl és aquesta? Si ja tenim pressupostos: prorrogats, amb un límit de dèficit actualment de l'1,2 per cent, simplement, això sí, sense llums i taquígrafs, sense passar pel Parlament. Aquesta és la gran mentida i aquesta és la destrucció de capital institucional a què em referia en la pregunta que li he fet al conseller Homs en la sessió de control. I és realment una vergonya indigna de partits que tenen en el frontispici del seu ideari polític l'estima i l'amor a Catalunya. Si se l'estimessin tant, vostès, encara que els costés impopularitat, que ja ho entenc, presentarien uns pressupostos i permetrien que aquesta cambra els pogués discutir de manera transparent, però no, no ho fan, perquè, mirin, estan disposats al que faci falta per defensar una de les seves idees, que és una idea molt divisiva, que saben que no s'obrirà una finestra d'oportunitat durant més dècades, i això, miri, doncs, val qualsevol preu. Jo ho trobo terrible, però ho trobo terrible no políticament, sinó èticament; no ho entenc, la veritat.

Bé, anant al tema, que és una d'aquestes de... (*Veus de fons.*) Sí, no... (*Veus de fons.*) Sí, però és que sap què passa, senyor Fernández Teixidó?, és que, si no, no s'entén, sense el conjunt de la pel·lícula no s'entén, i el tema... (*Veus de fons.*) Però si ja li'n faré també observacions. El tema és l'ITP. Ja li ho he dit, hi estem d'acord; apujar del 8 al 10 per cent, per dos motius: necessitem els ingressos i a més per un tema de neutralitat tributària, perquè no hi hagi una distorsió entre els nous habitatges i els usats.

Vostè ha fet una declaració que la veritat és que m'ha agradat; ha dit: «No ens agrada apujar impostos.» Ah, hi ha partits que els agrada menys o els desagrada més que a altres. Vostès tenen una tradició econòmica en què històricament els ha agradat bastant apujar impostos, perquè són molt intervencionistes, en l'àmbit econòmic, i tenen un president del partit que –ho dic com a prova del que estic dient– defensa la supressió del joc..., que ha dit que el Banc Central, a més de Banc Central i gestionar la política monetària, ha de ser un banc d'inversió. Vull dir que vostès tenen un tarannà intervencionista que casa poc amb aquesta declaració innovadora que ha fet sobre el desgrat que tenen per la pujada d'impostos.

Però, bé, això és una pujada d'impostos necessària, perquè el senyor Mas-Colell deia que «no podem reduir més la despesa». Miri, conseller, té vostè raó; m'agradaria, a més, que el que diu es complís. Però li recordo, i vostè és bon coneixedor de la història, que hi ha episodis en la història econòmica mundial que l'haurien de fer, a vostè, ser una mica més prudent, i li recordo, per exemple, el cas de l'Argentina amb Perón, en què els països mal governats entren en barrina i, per tant, han de disminuir la despesa pública molt més del que vostè ho ha estat fent fins ara. Tant de bo ho corregeixi i el seu desig es pugui complir.

Aquest impost, malgrat tot, o aquesta proposta de pujada impositiva, malgrat tot, considerem que té, el Grup Socialista, algunes deficiències. La primera: per què dels dotze preceptes que grava l'ITP només n'escullen un, les «vivendes» usades? N'hi ha d'altres. Per què no alguns béns mobles? Per què? És producte de la manca de reflexió o potser no tramitar-ho com a projecte de llei ens impedirà fer-hi aquestes aportacions?

I una altra que em sorprèn més d'Esquerra Republicana, no tant de Convergència i Unió, perquè és d'aquelles que marca el perfil ideològic. Jo penso que la gent és d'esquerreres o dretes; es pot resumir per coses molt concretes: l'impost de successions o això que diré ara. Mirin, l'any 2009 es va aprovar un decret de famílies monoparentals que desplegava la llei de 2003, una consellera d'Esquerra Republicana, del Govern de l'entesa. I, en canvi, sorprenentment –no sé si és perquè ja s'han convertit, com en altres etapes de la seva història política, més o menys, al conservadorisme o a la dreta, a causa del pacte que tenen amb Convergència i Unió, o simplement se n'han oblidat–, hi ha una exempció –hi ha una exempció– del 5 per cent per a les famílies nombroses en la pujada d'aquest impost, però no per a les famílies monoparentals. Que estrany, no? Perquè el 2009 vostès van desenvolupar aquest precepte i ara se n'obliden en una llei. És a dir que per què han de tenir les famílies nombroses exempció d'aquest impost..., i els pares o mares que ells sols s'han de fer càrrec d'una família per què no tenen aquesta exempció? Potser ha estat un oblit. Per això ens hauria agradat..., i per això –i vaig conclouent– la posició del Grup Socialista és que no ens ha agradat que s'hagi proposat com a lectura única. I pensem que, si haguessin fet les coses bé, ho haurien aprovat com a decret llei, ho haurien portat a aquesta cambra i hauríem tingut l'oportunitat de tramitar-ho com a projecte de llei,

en el qual hauríem discutit la possible ampliació a altres preceptes, no només un, sinó els altres onze, i, a més, potser hauríem tingut l'oportunitat d'incloure l'exempció no només a les famílies nombroses, sinó també a les famílies monoparentals, que, ho repeteixo, era una de les idees força polítiques d'Esquerra Republicana. No sé si perquè canvien tan sovint de grup parlamentari o perquè se'ls ha oblidat, doncs, aquest tema, no l'han considerat en aquest canvi tributari.

Bé, doncs, amb això acabo. I, si us plau, acabo, presidenta, amb un prec. Ens agradaria que ens diguessin fins quan durarà aquest degoteig i també que expliquessin amb claredat que tot el retard que porten presentant aquesta pujada de l'ITP el mes de juliol en lloc del mes de febrer, doncs, farà que la recaptació, en lloc de 150 i escaig milions, es limiti a 50 milions d'euros. Per tant, abans de les vacances –ja sé que a vegades costa, perquè ja entra la mandra, però–, abans de les vacances facin l'esforç de portar-nos al proper Ple totes les pujades tributàries que ens queden, perquè així augmentarem més els ingressos.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, permeti'm una breu referència a les paraules del conseller. Primer les hauríem de qualificar d'un to desafortunat, perquè s'ha dedicat més a intentar establir una crítica al Govern de l'Estat que a explicar la seva pròpia proposta.

Vostè ha parlat de manca de generositat. Miri, les dades rebaten aquesta afirmació: 2012, 12.000 milions d'aportació de finançament addicional per part del Govern d'Espanya, 12.000 milions. No es pot qualificar de manca de generositat. I el que tampoc es pot fer és fer-se trampes al solitari. Conseller, no es faci trampes al solitari, perquè, miri, per una banda diu: «Escolti, no es pot racionalitzar més la despesa», i quan el Govern d'Espanya estableix mesures per racionalitzar aquesta despesa –i avui n'hem tingut la prova, en la sessió de control–, a vostè li falta temps per sortir i dir que vostè no racionalitzarà aquesta despesa i que vostè, com a Govern de la Generalitat, la finançarà igual. Ens referim a la referència que vostè ha fet aquest matí a la sessió de control. O, per exemple, al pagament de la sanitat no urgent, de l'atenció sanitària no urgent per part d'immigrants en situació irregular. Vostè, quan té la possibilitat de reduir aquesta despesa perquè el Govern d'Espanya estableix una planificació, vostè és el primer a voler-se-la saltar.

I en segon lloc, vostè diu: «Escolti, és que hi han certs impostos en què no tindrà una translació directa l'augment en els ingressos de la Generalitat.» Hem de recordar que aquest sistema de finançament el va pactar el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya i, per tant, no es poden fer trampes al solitari, conseller.

Però, miri, respecte al projecte de llei que avui ens presenten, el que nosaltres creiem que hem de denunciar, que amb aquesta proposta es dificulta greument a molts ciutadans l'accés a un habitatge digne, a un habitatge de segona mà, i en dificulta l'accés, precisament, a aquells col·lectius de ciutadans amb menys ingressos, amb menys capacitat de renda. Per tant, aquests ciutadans amb menys ingressos seran els principals perjudicats amb la mesura que aprovaran Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. I és evident que tampoc ajuda un sector que està passant greus dificultats, com és el sector de la construcció, i especialment el sector o el subsector de la rehabilitació en aquest àmbit. Precisament, si en aquest sector podem fer un esforç per al manteniment de llocs de treball i per al seu creixement és apostant per la rehabilitació, i aquest impost ataca directament aquesta consideració. Precisament, la seva proposta va en la direcció contrària.

I aquesta és una decisió de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, perquè hem de recordar que al seu programa electoral de les passades eleccions, de l'any 2012, vostès no plantejaven aquesta proposta ni aquest augment impositiu. I el Govern de la Generalitat i Esquerra Republicana han intentat justificar aquest augment dient: «Escolti, és que hi han altres comunitats autònomes que ho han fet.» I això és una veritat a mitges, perquè s'han oblidat algun detall que consta en la memòria i que, per tant, fa més barroera la utilització d'aquest argument. Perquè vostès saben que determinades comunitats autònomes que han incrementat aquest impost l'apliquen a partir d'un valor mínim de l'immoble, 700.000 euros, 500.000 euros, 300.000 euros... Precisament, protegeixen l'accés a l'habitatge d'aquells ciutadans amb menys capacitat d'ingressos. I vostè, malgrat estar en la memòria, i Esquerra Republicana, això no ho expliquen. Diuen: «Ho han fet igual.» No ho han fet igual. I vostès podien fer-ho d'aquesta manera, establint un valor mínim de l'immoble, aplicar l'augment, per protegir, precisament, els sectors dels ciutadans més desprotegits, amb menys renda, i no ho han fet. Han tractat tothom per igual, aquell que té molts diners i aquell que en té molt pocs, i, per tant, l'impacte sobre aquests darrers serà molt més alt.

Per tant, sí que li diem: «Escolti, Catalunya esdevé menys competitiva, augmentant aquest impost, respecte a aquells que han augmentat el tipus i han establert aquest valor, i respecte a aquelles altres comunitats autònomes que han disminuït el tipus, o tenen un tipus inferior», com pot ser el cas de Madrid, València, Aragó o Castella - la Manxa, entre d'altres.

I es diu: «Escolti, és un lleuger increment.» No, home, no, és un increment d'un tipus d'un 25 per cent. Un augment d'un 25 per cent, Déu n'hi do. I si veiem la sèrie històrica, des del 2010, en els darrers tres anys, que crec que és el que hem d'avaluar, veiem que aquest augment del tipus és d'un 42,8 per cent. Exactament, d'un 7 per cent a un 10 per cent. Aquesta és la realitat del que vostès ens proposen. Per tant, el que recordem, l'any 2010, l'1 de juliol del 2010, el Tripartit va incrementar aquest tipus del 7 al 8 per cent, i vostès, amb

aquest acord amb Esquerra Republicana, l'augmenten del 8 al 10 per cent. Per tant, es constata que tornen les polítiques del Tripartit. Tot allò que vostès van dir que estava molt mal fet, vostès no només ho fan, sinó que quan ho fan ho dupliquen. Ho fan el doble. I, per tant, tornem a patir a Catalunya les polítiques del Tripartit; per cert, polítiques fracassades i polítiques que ens van portar a la ruïna a casa nostra.

Perquè vostès han passat de prometre en campanya electoral que reduirien aquest impost, ho recordo, l'any 2010 –vostès es van presentar a la campanya electoral dient: «Escolti, el que ha fet el Tripartit està molt malament, i quan nosaltres governem reduïrem aquest impost», i ho justificaven per afavorir l'adquisició de l'habitatge com a element de dinamització del mercat immobiliari – a practicar les mateixes polítiques del Tripartit doblant-ho –doblant-ho. És a dir, allò que estava tan malament ara ho fan vostès el doble. Per tant, visca la incoherència de Convergència i Unió en aquesta proposta que avui ens plantegen.

Vostès, en la memòria, i el Govern, parteixen d'una premissa, que diu que no hi haurà una disminució del volum d'operacions per l'augment, i ens demanen un acte de fe, perquè no aporten cap més dada per poder sustentar aquest tipus d'afirmació. Diuen que no passarà i ens ho hem de creure i, per tant, no aporten cap més dada que ens permeti veure si aquesta afirmació és certa o no. I ens diuen també, en aquesta memòria, que hi haurà un augment de l'impost de 152 milions d'euros. Per tant, a aquelles capes de ciutadans, a aquells sectors de ciutadans amb menys ingressos, amb menys capacitat, que són les que principalment adquireixen un habitatge de segona mà, els encarem, a la pràctica, la seva adquisició de l'habitatge en 152 milions d'euros anualment. Aquest és l'efecte del que vostès ens proposen –aquest és l'efecte del que vostès ens estan proposant.

I val a dir una cosa, i cal denunciar-ho de nou, i no ens cansarem Ple rere Ple de denunciar l'estratègia concertada d'Esquerra Republicana de Catalunya amb Convergència i Unió. Vénen aquí només a parlar d'ingressos; es volen centrar només a parlar d'ingressos i no ens expliquen com gasten els diners dels catalans. No expliquen als catalans com gasten els seus diners, i després s'ompliran la boca de transparència i de bon govern. Doncs, el primer que ha de fer un bon govern que actua amb transparència és dir als ciutadans en què gasten els seus diners i quines són les seves prioritats, i vostès això no ho estan fent. I aquesta és la seva responsabilitat, tant de Convergència i Unió com d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I no val a dir: «Escolti, que no té efectes, no aprovar el pressupost. No passa res, si prorroguem el pressupost.» Oh, i tant, que passa. Té efectes negatius. I li ficaré un darrer exemple. Miri, el darrer exemple és la passada Comissió de la Corporació de Mitjans Audiovisuals, on es va evidenciar que el fet de prorrogar un pressupost té efectes negatius a allò que diuen que defensen tant, que és TV3 i Catalunya Ràdio. Té efectes negatius i molt importants i, per tant, aquesta és la conseqüència de la seva gestió.

Miri, els ciutadans i els catalans tenen dret a saber en què gasta els diners el seu Govern, amb transparència, amb claredat. I de la manera que vostès estan gestionant la informació, i de la manera que vostès estan gestionant els diners dels catalans ens està preocupant molt. I posarem dos exemples molt clars, i molt concrets. Avui ho hem vist. Demanem quin és el deute que té, què deu la Generalitat al món local, i ens contesten que 512 milions. Petit detall. S'obliden de dir-nos que no han retornat 211 milions a les diputacions catalanes. Això és una manera de contestar? No els ho han tornat. Ho havien de tornar el 30 de novembre 2012, l'últim termini del pagament, que es preveia en conveni tres pagaments, i no ho han tornat. I avui no s'ha atrevit, la vicepresidenta, a dir que no ho havien tornat. Per tant, d'aquest deute, formalment de 512 milions, ja passem a 723 milions. Bona manera de gestionar.

I un segon exemple. Miri, un proveïdor que presta un servei amb un seguit d'infraestructures, en el període d'1 de gener de 2012 a 30 de maig de 2013, ha facturat 1,8 milions a la Generalitat per una prestació d'un servei. El 6 de juny d'aquest any té pendent de cobrar gairebé 1.200.000. D'aquest 1.200.000, mig milió correspon a factures no comptabilitzades per la Generalitat. Què vol dir, això? Que si aquest senyor vol anar a descomptar al banc aquestes factures, és que no li..., escolti, no hi perdran ni un segon. No estan ni comptabilitzades. Mig milió d'euros. Aquesta és la manera que vostès tenen de gestionar.

I per acabar, escolti, nosaltres hem defensat no només el no-augment d'aquest impost, sinó la seva reducció, i vostès recordaran que la passada legislatura vam presentar una proposició de Llei –que, per cert, l'única esmena a la totalitat la va presentar Convergència i Unió–, i ho vam justificar per tres raons que nosaltres reafirmem avui: nosaltres creiem que hem d'afavorir que els ciutadans puguin accedir a un habitatge digne, especialment aquelles famílies que tenen menys ingressos; en segon lloc, perquè entenem que és una manera de fomentar l'ocupació i el manteniment de llocs de treball en el sector de la construcció –la via és l'aposta per la rehabilitació–, i, en tercer lloc, perquè entenem que d'aquesta manera s'abaratiria el cost total d'aquests habitatges.

Si haguessin fet la proposta del Partit Popular, ara hi haurien 300 milions que estarien a la butxaca dels ciutadans, a qui els hauria costat menys accedir als seus habitatges, amb 300 milions d'euros, i això els permetria fer front a aquesta crisi amb més garanties.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Conseller, diputats, diputades, bon dia a tothom. El Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida donarà suport a

l'aprovació del Projecte de Llei del tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles, que incrementa el tipus aplicable, com s'ha explicat, del 8 al 10 per cent. Encara que parlem de forma genèrica d'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, és un impost compost amb tres tipus d'impostos diferents. Un d'ells, el que té major recaptació, és el d'actes jurídics documentats. El que tractarem avui és el de la modalitat de transmissions patrimonials oneroses que grava les operacions realitzades entre particulars; són operacions no realitzades per empresaris o professionals en l'exercici de la seva activitat i, en principi, no estan subjectes a IVA.

Hi donarem suport per dues raons. La primera d'elles és per coherència, amb el que sempre hem dit sobre la necessitat de millorar els ingressos de la Generalitat, tant quan estàvem al Govern d'Entesa com ara, quan estem a l'oposició. I ho hem defensat per millorar els ingressos de la Generalitat i perquè creiem que és imprescindible, primer, per avançar la convergència social cap a la Unió Europea, i després, per garantir la sostenibilitat de l'estat del benestar. A més, cal recordar que la recaptació d'aquest impost ha caigut també un 11 per cent entre 2011 i 2012 com a conseqüència de la crisi, tot i que va caure més encara la recaptació de la part de l'impost d'actes jurídics documentats que el de transmissions patrimonials.

No podem desaprofitar els marges competencials que tenim en un moment de crisi profunda com la que estem patint, de dificultat financera, i en un moment on, efectivament, s'estan produint retallades. El conseller ens deia: «Hem tocat os, no podem anar més enllà, és el darrer any que podem fer ajustaments pressupostaris.» Enguany, s'estan fent ajustaments pressupostaris. S'estan fent, i s'estan fent amb opacitat, sense que els puguem debatre aquí, sense cap tipus de control democràtic. Per exemple, el tema dels hospitals. Als hospitals ja se'ls ha aprovat reduir la tarifa per l'activitat que realitzen; això ja es va aprovar fa uns mesos, i ja se'ls anuncien nous ajustaments. Home, si vostès no ens presenten el pressupost amb la consegüent Llei de mesures fiscals i financeres, doncs, com a mínim –com a mínim–, el que podem fer és que ens presentin un paquet –no només amb aquest impost, sinó amb la resta, que després m'hi referiré– de mesures fiscals, perquè creiem que això és urgent.

I la segona raó per donar suport a aquest projecte de Llei és perquè ens sembla una mesura lògica. Com deia, l'impost grava operacions no subjectes a IVA; per tant, la tarifa ha anat sempre en paral·lel a l'IVA, i ja, efectivament, el 2010 es va produir un increment ja del 7 al 8 per cent, al qual vam donar suport. I val a dir que en aquell moment Convergència i Unió ho va criticar, va ser crític; em sembla que era el senyor Fernández Teixidó, precisament, que va ser crític amb aquell augment que jo crec que també es feia amb tota la lògica que corresponia, no?

Podem criticar la mesura de l'apujada de l'IVA. Nosaltres ho vam criticar, el nostre grup a Madrid ho va criticar, perquè pensem que el que caldria és una reforma fiscal progressiva que gravés més les rendes altes,

els patrimonis, les activitats contaminants, i contribuís al canvi de model, i no l'apujada de l'IVA que estava compresa en el Reial decret 20/2012. Aquest és el nostre model fiscal. El Govern del PP va optar per una apujada exponencial de l'IVA.

El que li demanarem al Grup del Partit Popular és que, si està en contra de l'increment de l'impost de transmissions patrimonials, que treballi, que pressioni el Govern de l'Estat per rebaixar l'IVA, eh?, per tornar l'IVA com estava. Això és el que el Grup del Partit Popular hauria de fer en coherència.

Per què estàvem en contra d'aquesta apujada de l'IVA? Per raons que ja s'han vist: perquè ha provocat una caiguda de la demanda interna i perquè té un efecte molt negatiu en l'economia i en les economies familiars, que hauran de pagar anualment cinc-cents euros més per aquest impost.

Però, miri, una vegada s'ha incrementat l'IVA, des del punt de vista fiscal és necessari i coherent equiparar els tipus de l'impost de transmissions patrimonials oneroses, per les raons que s'han dit ara, per tal d'evitar que hi hagi un tractament fiscal diferenciat de l'habitatge nou de l'habitatge de segona mà, i per això es fa aquesta apujada del 8 al 10 per cent. Es mantenen, en aquest cas, el cas d'operacions que afecten famílies nombroses, joves fins a trenta-dos anys i persones amb discapacitat, i en habitatges de protecció oficial es conserven els actuals tipus reduïts, tal com estaven. Estem, per tant, davant d'una modificació parcial d'una única lletra d'un article, tècnicament senzilla i políticament justificable, a parer nostre.

Però, a més, efectivament, hi ha altres comunitats autònomes que han fet això, que han fet aquesta mesura, i entre elles, dues governades pel Partit Popular: Extremadura i Galícia. El cas d'Extremadura és el que té el tipus marginal més elevat de totes les comunitats autònomes, l'11 per cent, i és, efectivament, un tipus aprovat per un govern anterior; però les rebaixes fiscals del senyor Monago, que són molt agressives pel que fa a l'IRPF, no les aplica a transmissions patrimonials. Només va fer algunes reduccions menors en transmissions d'empreses i negocis, però no ha anunciat canvis en el gravamen del tipus actual; no toquen les transmissions d'immobles per a particulars, que és on està el gruix de la recaptació. Han fet altres modificacions, però on hi ha el gruix de la recaptació no n'han fet. I el cas de Galícia, que en la darrera tramitació dels seus pressupostos del 2013 va apujar també els tipus fins al 10 per cent. No entenem, doncs, per què Galícia ho pot fer, Extremadura ho pot fer, el Govern de l'Estat pot incrementar l'IVA..., el Govern de la Generalitat sembla que, en canvi, vostès el deixarien sense cap tipus de marge —«sembla», no, perquè ja està demostrat— per aplicar una política fiscal pròpia.

Tenim un però a fer, per això, a la proposta que ens fa el Govern. L'increment de l'impost de transmissions patrimonials és una de les mesures en matèria d'ingressos incloses a l'Acord d'estabilitat parlamentària subscrit entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana el desembre del 2012, juntament amb altres, eh? No és normal que, un any després de l'entrada en

vigor de la darrera reforma de l'IVA i més de sis mesos després de signar l'acord, encara no s'hagi aprovat una modificació tan breu, de dos línies, tan curta com aquesta; no és normal això, no entenem el perquè.

Segons les xifres que ha explicat el Govern, la mesura permetria augmentar els ingressos de la Generalitat i cobrir també així, ni que sigui molt parcialment, una part de les necessitats de despesa. El Govern estima que la recaptació anual augmentarà en uns 150 milions d'euros; però enguany, que és un dels anys que vivim més durament la crisi i on la Generalitat té més dificultats, tindrà un impacte de només 50 milions, ja que la mesura no entrarà en vigor fins a l'1 d'agost de 2013. Per què no ho feien abans? Si la situació és tan greu, que coincidim que és molt greu, si és tan complexa per a les finances de la Generalitat, a què esperen vostès a fer-ho abans? De veritat es pot retallar la paga extra als treballadors públics, o escatimen vostès recursos per a les beques menjador, i, en canvi, renuncien a recaptar 100 milions d'euros? Ens el podem permetre, aquest luxe? És del tot incompreensible.

I molt ens temem que pot passar amb altres de les figures tributàries que estan en aquest acord. Ja veurem què passarà aqueta tarda en la tramitació de l'impost de successions i donacions... Però què se n'ha fet, de l'eurovinyeta, o de les mesures per incentivar l'entrada al mercat de lloguer dels habitatges desocupats, o dels impostos de caràcter ambiental que preveïen, o de les mesures per gravar les begudes ensucrades? També trigarem...? Que trigarem un any més, per aplicar-les?, quan la situació és tan urgent, tan greu i estem en una situació socialment catastròfica com aquesta en què estem? Molt ens temem que les coses poden anar per aquí.

Però és que, a més, el problema és que, mentre vostès van a poc a poc pel que fa a matèries fiscals, el Govern de l'Estat va de pressa; va de pressa, el Govern de l'Estat, malauradament. I el que fa..., ens pot tornar a passar, ens podem trobar un cas més com el de dipòsits bancaris, on el Govern de l'Estat va voler evitar que les comunitats autònomes poguessin tenir aquest impost. Ens podria passar en altres casos.

Miri, el conseller deia —en aquest sentit li faig una petició— que no es podrà aplicar aquest impost als pisos de segona mà del Sareb, per una decisió que ha fet el Govern de l'Estat. Doncs, el que li demanem és que reclami també l'aplicació de la LOFCA, en el sentit que el Govern de l'Estat hagi de compensar la Generalitat pel detriment dels ingressos que tindrà en aplicar aquesta mesura. Jo crec que això és una de les qüestions que vostès haurien de demanar.

I, miri, finalment, el nostre grup en el tema fiscal, en la qüestió fiscal, en tots els temes però especialment en el tema fiscal, actuem des d'un gran sentit de la *responsabilitat* en aquests moments; abans, quan estàvem al Govern, i ara, quan estem a l'oposició. Miri..., i ens hauria agradat que s'hagués tramitat d'una altra manera i que ho haguéssim pogut debatre amb més temps. Per a fer què? Doncs, miri, per a fer coses com les que han fet altres comunitats autònomes, no?, que haguéssim pogut incorporar diferents trams en funció

del valor de la transmissió patrimonial, amb l'objectiu de gravar més aquelles transmissions més elevades; per exemple, a partir de 700.000 euros, seguint l'exemple d'Andalusia, Balears, Astúries i, sobretot, Extremadura. Però, com que entenem que és un problema de terminis, per això els donem suport a tramitar-ho d'aquesta manera.

I, finalment, una darrera reflexió. El conseller deia: «A nosaltres no ens agrada apujar impostos.» A nosaltres, apujar impostos perquè sí, tampoc –perquè sí, tampoc. Nosaltres creiem que cal apujar impostos quan contribueixen a la redistribució de la riquesa –perquè, per nosaltres, és un principi fonamental–, a l'equitat. Creiem que cal apujar impostos perquè encara ens agrada menys retallar...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...i vostès –ara acabo, presidenta–, si haguessin aplicat les mesures fiscals que els han proposat, segurament, ens hauríem pogut estalviar moltes retallades; si haguéssim aplicat totes les mesures fiscals que nosaltres i altres grups els plantejàvem ja a l'anterior legislatura, hauríem pogut tenir uns ingressos anuals d'aproximadament 1.000 milions d'euros.

És, per tant, per totes aquestes raons, pel sentit aquest de la responsabilitat i per coherència, que donarem suport a l'aprovació d'aquest projecte.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, si ustedes se concentran, todavía pueden..., olerán sutilmente que aquí huele a pólvora y a azufre. Huele a pólvora y a azufre, pero no porque haya estado el demonio en este *faristol*, sino porque quedan restos de la última andanada del barco filibustero en el que se ha convertido este Gobierno –el *Itacus*– contra los ciudadanos catalanes. Este Gobierno, que se ha convertido en un gobierno filibustero, que piensa que este Parlamento no es una cámara legislativa, sino que es el Caribe, y sobre él surca su nave. Ese filibusterismo que considera que una comunidad puede estar 188 días sin presupuestos –188; alcanzaremos a Bélgica, llegaremos–, que no es capaz de traer los presupuestos... –gracias, *conseller*, por abandonar el hemicycle (*remor de veus*); no, no, yo se lo agradezco, se lo agradezco, porque para mí siempre es un placer que usted no me escuche (*veus de fons*); no, no, si es igual: aunque estuviera aquí sentado, tampoco me escucharía–, son 188 días sin presupuestos, y tampoco sin las medidas fiscales que generalmente los acompañan. Y, entonces, ¿este

Gobierno qué hace?, aparte del filibustero, de engañar, de mentir, de disimular, de ocultar... Lo que hace es que nos presenta aquí medidas e incrementos fiscales de una forma, digamos, poca correcta; ya lo ha hecho como decreto, con figuras de decretos ley, y ahora, pues, en lectura única –lectura única–, una gran urgencia. ¿Y por qué seis meses, han tardado ustedes? Y, entonces, si no era tan urgente, ¿por qué en lectura única? Mentira.

Miren, ustedes hacen... Miren, el separatismo tiene como ecosistema natural la frustración –sí, el azufre–, el victimismo, la mentira. Y este Gobierno tiene como ecosistema natural la incompetencia, la inoperancia y la ineficiencia, y como forma de gestionar el ámbito fiscal, el espolio, la asfixia y la confiscación. Podríamos añadir la depredación, una especie de vampirismo fiscal, sobre el conjunto de la ciudadanía.

Porque, claro, a mí me sorprende escuchar... a Mas-Colell no mucho, estamos intercambiando a veces papeles: cuando habla intento..., bueno, tampoco hay que seguir mucho, porque como tampoco explica habitualmente mucho..., pero el señor Pere Aragonès, que es mucho más claro y que es el hombre que marca los tiempos, marca el mensaje y marca los ritmos; seguramente marcó hasta el acuerdo este de gobierno, está su mano detrás, ¿eh? Si tú lees así, como cuando uno era pequeño, que hay la tinta aquella de limón, está la firma de Pere Aragonès detrás de estas medidas fiscales. Pues, claro, cuando uno le escucha, dice: «No hay forma de bajar más. Por lo tanto, solo nos queda incrementar impuestos.»

Ah, ¿no hay forma de bajar más el gasto? Eso lo dirán ustedes. Otra cosa es que no quieran, no les interese o no les apetezca, porque yo le puedo dar unas cuantas partidas sobre las cuales ustedes podrían rebajar sustanciosamente el gasto público. Ah, eso, sí, se quedan ustedes sin el pesebre, ¿eh?, y el pesebre tiene que estar bien alimentado, porque hay que engordar a los que se alimentan del pesebre, a sus palmeros individuales, asociativos, empresariales..., llámenlos como ustedes quieran, pero podemos resumirlo en un «pesebre». El pesebre; el pesebre y los..., y el pesebre administrativo: las administraciones innecesarias, superfluas..., los que cierran CAP y no cierran *consells comarcals*, vamos, para que nos entendamos; los que no fusionan ayuntamientos; los que no están dispuestos a recortar ni un solo euro del gasto público superfluo y dicen que, como no se puede recortar más, hay que aumentar los impuestos.

Bueno, y nos vienen hoy aquí con el ITP. Bueno, el argumento es peregrino; peregrino en el sentido de... Hay una cosa que yo quiero recordarles, señores del *dret a dividir*; o sea, la autonomía fiscal. ¿Qué es esto de que, como el IVA, en las transacciones de primera vivienda afectadas por IVA, está al 10, tenemos que equipararlo? Esto es una decisión. Dejen ustedes de hacer de teóricos de salón de los sistemas fiscales; déjense ya de esos..., que se sienten ustedes... No sé cómo lo harán; como no soy economista –y, desde luego, tampoco hace falta serlo mucho en este Gobierno, ¿eh?–..., los modelos, la modelización, los posibles ingresos... ¿Ustedes saben qué ha pasado con el ITP

en los últimos años, desde el año 2007? Una caída de más del 60 por ciento. ¿Saben lo que ha significado el incremento de ese punto en el ITP? Un descenso del 9 por ciento. Y vienen ustedes aquí y dicen: «Vamos a subirlo dos puntos y vamos a ingresar más.» ¿Pero a quién se lo van a explicar, esto? «Como no queremos dejar de gastar menos, aumentamos los impuestos.» Pero la pregunta es: ¿van a conseguir ustedes más ingresos? Y la segunda pregunta: ¿a cambio de qué? La primera es probablemente «no». Y la segunda, ¿a cambio de qué?, ¿esto va a significar un aumento de la actividad económica?, ¿impulsa, incentiva, estimula la actividad o la deprime y la contrae? La deprime y la contrae. Subir dos puntos en las transacciones, especialmente de vivienda de segunda mano, va a deprimir todavía más un mercado que está en caída libre. Y a ustedes esto no les importa. «Nos tienen que cuadrar los Excels.» Eso sí, lo que les pasa a los ciudadanos, a ustedes ni les va ni les viene, no les interesa: unos tienen unos ingresos y unos gastos. Y la falsedad, la mentira habitual a la hora de definir cuáles van a ser los ingresos en función de las medidas que se adoptan. ¿La realidad? La realidad no la sabemos. ¿Sabe qué pasa? Ni falta que hace, porque no les interesa que sepamos la realidad. Si les interesara, traerían aquí unos presupuestos, traerían una ley de acompañamiento y podríamos saber todos cuáles son la previsión de ingresos y la previsión de gastos reales, no las ficticias, las que nos presentaban habitualmente.

Entonces, ¿es una medida adecuada? –la pregunta que nos tenemos que formular. No, no lo es. ¿Significará más ingresos? No. ¿Significará estímulo a una actividad que está..., vamos, plana? No, la hundirá más. ¿Entonces? Cumplir, tachar un punto más... –quedan dos minutos, *conseller*–, tachar un punto más del acuerdo este...; poder decir que ustedes han conseguido todos sus ítems. Pero es que sus acuerdos significan que los ciudadanos tienen menos dinero disponible. Su vampirismo fiscal no tiene límites. Su voluntad de depredación fiscal no tiene límites. Su voluntad de seguir golpeando las clases medias y populares de esta comunidad no tiene límites. Y alguien les tiene que decir «basta» –«basta».

Yo no sé si ustedes se reirán mucho, lo que yo sí que sé es que aquellas personas que tengan que vender su vivienda o que tengan que comprar una se van a acordar de ustedes, pero bien acordados, y además algunos se lo vamos a decir para que se acuerden de ustedes. El panorama de la fiscalidad en Cataluña es, por definirlo con una palabra, sombrío. Y los ciudadanos tienen que estar perfectamente preocupados. Sombrío para los ciudadanos y empresas, para las pymes y los autónomos.

Mire... –me queda un minuto diez segundos, concluiré–, si ustedes pretenden venir aquí para que nosotros les demos un cheque en blanco, les decimos «no». Si ustedes vienen aquí para que algunos seamos cómplices de su incapacidad de gestionar la cosa pública, les decimos «no». Si ustedes vienen aquí para limpiarse su conciencia buscando apoyos del resto de fuerzas políticas ante su incapacidad, inutilidad e incompe-

tencia, les decimos «no». Y nosotros vamos a hacer lo que nos toca, que es defender al conjunto de ciudadanos.

Y, mire, cuando ustedes decidan empezar la legislatura, nos avisan; cuando decidan empezar a gobernar, nos lo dicen, y cuando presenten presupuestos, hablamos, porque mientras tanto, léanme los labios: «No más impuestos sin presupuestos.»

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Contradictòriament, i en nom de la CUP, hi votarem a favor, i ara exposarem els motius de les nostres fondes contradiccions.

Ateses totes les hipòtesis, l'única que ens queda o la més versemblant és la de la realitat. I, contradictòriament, perquè la conjuntura econòmica i social és la que és, la política d'ingressos i despeses és clau en l'actual context, però contradictori perquè, per nosaltres, l'actual política fiscal està al servei de les elits. El sistema impositiu és regressiu i injust i profundament desigual, i el model tributari consagra, avui, la transferència de baix cap a dalt; és a dir que els preparatius, la festassa i la ressaca dels de dalt els hem pagat, per variar, els de baix.

Nosaltres no sabem encara quanta democràcia ni quanta democràcia fiscal aguanta el capitalisme, però és obvi que cada avenç democratització i igualador en la redistribució o en els intents de redistribució de la riquesa ha tingut sempre l'oposició ferotge –quantas vegades violenta?– de les elits extractives i les oligarquies enriquides. I així seguim molt maldestrament, per la dreta, per l'esquerra que fa els deures de la dreta i que té el sobrenom de «socialdemocràcia europea», i que pivoten tots dos sobre el mateix mantra: la reducció dels impostos als rics com a via cap al miratge de la competitivitat, el dogma del creixement i la mà negra –una mà negra, sinistra i criminal– dels mercats financers. És a dir, l'Evangeli segons Sant Lluc: als qui més tenen se'ls donarà més i als que poc tenien se'ls pren.

Això ha implicat directament la política fiscal en un augment de la desigualtat en el darrer cicle, en la degradació dels serveis públics i en l'auge de la pobresa: 2,2 milions de persones a casa nostra. Aprofundim, així –amb l'ITP també–, en la injustícia del model tributari; en l'augment del dèficit, que consagra també l'augment del dèficit i de les retallades, i apostem pel pitjor: reduir els directes i augmentar els indirectes. És a dir que segueixin sent les rendes del treball i la fiscalitat sobre el consum les qui més paguen, mentre privilegien les rendes del capital i es castiguen més els béns ordinaris que els de luxe, paradoxalment. Un bon exemple, per al senyor Lucena, Rodríguez Zapatero: «Abaixar els impostos és d'esquerres.»

Nosaltres no entrarem en el populisme que estem contra els impostos, ni molt menys. Nosaltres venim d'una cultura col·lectiva, comunitària, que entre tots ho fem tot. I a nosaltres no ens molesta pagar impostos, entra a l'agenda finançar escoles... Nosaltres no ho volem tot a canvi de res. El problema és què fem: si fem AVE sense passatgers o fem aeroports sense avions, o rescatem bancs. Per tant, benvinguda sigui, com a política clau, la política fiscal. «Abaixar impostos és d'esquerres» i va venir el desastre, i així ens va anar: desregulació bancària i financera, desgavell i disbauxa en les funcions de control del Banc d'Espanya i de la Comissió Nacional del Mercat de Valors, i també, i sobretot –perquè és «súper d'esquerres», «megatxat-xi» i «txupiguai»–, rescatar bancs, socialitzar l'estafa bancària i ajudar permanentment les grans empreses.

Algunes dades ho certifiquen. Des del 1996, Cánovas i Sagasta –PSOE i PP– han anat reduint la pressió fiscal, singularment sobre els impostos de capital i patrimoni: mitjana europea, 40 per cent; mitjana estatal, 32,4. Entre 2002 i 2007 la recaptació fruit de la crisi ha caigut també un 20 per cent, 41.000 milions d'euros, i els recordo que en cinc anys de crisi les grans empreses de l'IBEX 35 han guanyat 230.000 milions d'euros. Entre 2007 i 2009 també les corporacions cotitzades, aquestes mateixes de l'IBEX 35, han reduït la seva aportació un 55 per cent, però el 85 per cent d'aquestes han reconegut que treballen en paradisos fiscals.

I, finalment, tenim un sistema tributari que es basa, finalment, sobre l'IVA, l'IRPF i el de societats: el 44 per cent del total provenia de l'IRPF, 87 per cent de les rendes del treball i el 32 per cent de l'IVA.

Com que s'han dit moltes coses i algunes de les quals, moltes, compartides, i altres obertament en contra, permetin-me, també, parlar que al costat del sistema tributari hi ha el capitalisme opac: el de la delinqüència fiscal, els lladregots de guants blancs i els *hooligans* del capitalisme furtiu, abonats a l'enginyeria financera, als paradisos fiscals i al blanqueig de capitals.

Frau fiscal. I no parlaré ni de Messi, ni de Godia, ni de la Roja, en la qual tant s'emmirallen –tots són defraudadors fiscals–; van decidir tributar a Sud-àfrica el que van guanyar per guanyar el Mundial i no a l'Estat espanyol; són així de patriotes: a l'Estat espanyol 42 per cent, a Sud-àfrica 21 per cent.

Noms. Nissaga Carulla, una part de la nissaga Carulla, 180 milions d'euros de frau fiscal. Perquè hi ha frau fiscal investigat, hi ha frau fiscal legalitzat i hi ha frau fiscal impune. L'investigat, nissaga Carulla, evasió continuada de 180 milions d'euros. Demetrio Carceller, propietari d'Estrella Damm, 500 milions d'euros durant quinze anys de forma continuada, declarant-se portuguès. Luís Enrique, 600.000 euros a través de la Nike de Sandro Rosell. I tenim unes elits que, a vegades, es passen per prohoms de la societat, que sobtadament agafen nacionalitats curioses, són fiscalment suïssos o monegascos, no? Sánchez Vicario, 3,4 milions d'euros de deute pendent amb Hisenda. Pedro Martínez de la Rosa, Fernando Alonso, Carlos Moyà

o Àlex Crivillé... «Sete» Gibernau, 2,8 milions d'euros a Suïssa. Ricardo Rodrigo, editor d'RBA, 2,3 milions de frau fiscal. Florentino Pérez, segons el secretari general d'Hisenda de l'últim Govern d'Aznar, demanant-li a Giménez Reyna que, si seguien la investigació fiscal sobre els esportistes d'elit, aturava la lliga professional de futbol. I es va acabar la investigació. Valentia, justícia, democràcia. I ho diuen els inspectors d'Hisenda, que posen les lupes sobre les rendes del treball, les microempreses i els autònoms, i ens oblidem de les grans bosses de frau, el 70 per cent vinculat a grans fortunes i a grans patrimonis.

Més coses, dos escàndols dels pocs que coneixem de frau fiscal: HSBC, a Suïssa, i Liechtenstein Global Trust Group. Qui hi havia l'HSBC de Suïssa quan es van filtrar 1.600 comptes de ciutadans espanyols? Segons les investigacions, hi ha totes les grans fortunes que es puguin imaginar: polítics, empresaris i financers. Qui sap si algú d'aquesta cambra. El que segur que hi estava era Emilio Botín. Mil sis-cents defraudadors amb tres mil comptes per un valor de 8.000 milions d'euros. Liechtenstein, seixanta-set ciutadans, entre ells alguns catalans nostrats: l'empresari químic Bas Puig, 4,2 milions d'euros de frau fiscal; l'empresari nàutic Lluís Gari Sentmenat, 7,8 milions d'euros de frau fiscal; Carlos Meier, fundador de l'Institut de l'Empresa Familiar, que a alguns els sonarà, o el mateix..., amb tot el respecte perquè va morir, el pare del president Artur Mas.

I quan no és això, quan no és la investigada, ve la legalitzada, la Sicav. Promovem el frau fiscal legalitzat. Aquí el que més penca paga un 21 per cent i els empresaris que volen cotitzar cotitzen fins a un 52 per cent, i permetem que hi hagi gent que pagui un 1 per cent. Gent, eh?, 26.000 milions d'euros en les tres mil societats d'inversió que són Sicav; entre aquests, algun familiar de la Casa Reial, per cert.

I després tenim la impune. El senyor Núñez i Navarro avui hauria d'estar a la presó, avui i des de fa setze anys, per un frau fiscal massiu de 13 milions d'euros –el senyor Núñez i Navarro, el senyor Huguet i el fill de Núñez i Navarro, que està condemnat a dotze anys de presó. I aquí està el classisme de la impunitat, perquè els rics mai trepitgen la presó. Qualsevol persona que roba en aquest país, pel motiu que sigui, s'està 2.720 dies a la presó com a mitjana.

Per tant..., un minut i mig. I després, si no, vénen els de la impunitat fiscal, d'aquí, de Cánovas i de Sagasta. Amnistia fiscal: 1977, 1984, 1991 –amnistia fiscal l'any passat del PP. «Si estafes és gratis, un 10 per cent», quan haurien d'estar pagant el 40 o el 50. Felicitats. Si ets milionari defraudar et surt gratis. I et petes també la Constitució, article 31, que diu que el sistema serà igual per a tothom i progressiu.

Finalment, sobre l'ITP, votarem a favor malgrat que no hi ha elements d'introduir criteris de discriminació ni de progressivitat, malgrat que es podria, a través de deduccions o bonificacions; és a dir, pagarà tothom igual, qui vengui el pis de segona mà, tingui molts calés o en tingui pocs. Per tant, seguim amb el mateix model d'un sistema profundament injust. Nosaltres es-

tem per un sistema tributari just, progressiu, redistributiu i sostenible. Pensem que hi ha altres vies també per augmentar els ingressos, altres fiscalitats –energíes i residus radioactius, abocament i incineració, canvis d'ús de sòl, habitatges buits o l'ecovinyeta.

I acabo, finalment, avui, per posar-nos flamencs, amb Roosevelt, que deia que fins ara sabíem que l'excessiva acumulació de riquesa derivada de l'avarícia era un mal moral. Avui sabem que és un mal fiscal, econòmic i polític.

I, atès aquest permanent robatori de les elits extractives, els anunciem que nosaltres no només volem que deixin de robar, les elits extractives, sinó, i sobretot, que ens tornin tot el robat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta... Senyor conseller, senyora directora general de Tributs, senyora Artadi, saludem la seva presència avui aquí entre nosaltres. De fet, si em permeten començar pel principi, que no és exactament per on volia començar, és per citar el diputat Lucena. Ja s'ho imaginava. I per què? Senzillament, per l'arrencada d'ingenuïtat que ha caracteritzat la primera part de la seva intervenció, ingenuïtat ben rebuda. En quin sentit? Diu: «Pensava que vindríem aquí a parlar del projecte de llei presentat pel Govern.» Ja comença a tenir una certa experiència, diputat Lucena, per saber que exactament les coses no funcionen com vostè esperava que això funcionés. Però ho ha manifestat i ha tingut l'oportunitat, després de la seva intervenció, de veure alguns diputats, singularment els dos darrers diputats, que han excel·lit: tant el diputat Cañas, amb una versió absolutament general –legítima, només faltaria– respecte a la situació que viu el país, una situació pràcticament d'atrancament a mà armada, i el darrer diputat, el diputat Fernández, que, doncs, ens ha fet una tesi a la candidatura per transformar el món d'una vegada per totes... Diputat, ben bé no sé cap a on, però són molt interessants, aquestes coses que ens ha dit, tan íntimament relacionades amb l'impost de transmissions patrimonials, no cal dir-ho. Ha estat, justament, fil per randa..., i hem aprofitat, diputat –li ho dic sincerament, no se m'ho prengui malament, perquè no ho desitjaria–, hem aprofitat, doncs, aquesta versió general d'aquesta candidatura a transformar el món des del faristol.

Dit això, entraria en matèria, i ho he de fer breument, perquè el diputat que defensa la majoria, en aquest sentit, ha de fer alguna resposta puntual als companys que han tingut la possibilitat d'intervenir. Partim de la base, senyor conseller, que la feina, el gruix de la feina l'ha fet vostè: ens ha presentat un projecte de llei; com no pot ser d'una altra manera, el grup parlamentari li dona tot el suport –no podria ser d'una altra manera,

ai si no fos així, senyor conseller–, li donem tot el suport i volem rescatar algunes idees que vostè ha dit de manera molt emfàtica, no?, només per esmentar-les, molt molt breument, en la línia que vostè ha apuntat.

Jo crec que ens ha presentat un balanç relativament positiu, si m'ho permet, de la reducció del dèficit, de la despesa i de l'endeutament. Caldria felicitar-los, perquè això pràcticament no entra mai formant part del balanç, i, des del meu punt de vista, que vostès puguin fer això i nosaltres els donem el suport perquè ho facin té el seu mèrit.

Ens ha parlat de veritat de l'increment d'impostos que havia produït el Partit Popular, el Govern del Partit Popular; però això ho deixarem a banda, perquè em permetrà respondre específicament al diputat Calbó i les seves aspiracions, tan ben intencionades, de reducció d'impostos. També ens ho ha dit el conseller.

La tercera: ens ha parlat de quina dificultat..., haver de reduir despesa, un objectiu de dèficit que no és el que volem i la no-participació en els impostos, decidits pel Govern del Partit Popular.

I, finalment, la part més tècnica, que aquí, bé, hi han interpretacions diverses. O sigui, podríem anar a l'alça o a la baixa, a la reducció, doncs, de l'IVA del 10 al 8. El que passa és que això està en mans seves, no en mans nostres –això està en mans seves, no en mans nostres.

Per tant, totes aquestes coses, conseller..., nosaltres li donem suport, l'animem a seguir amb la seva feina, i que Déu ens ajudi a tots plegats.

Dit això, anem directament al que em sembla substancial del debat actual.

La primera qüestió. Algú ha dit –crec que també ha estat el diputat Aragonès–, diu: «És que a nosaltres no ens agrada apujar impostos», i jo el crec, senyor Aragonès, ho diu vostè aquí a la tribuna, només faltaria. Jo el que vull reivindicar aquí, davant de la ciutadania de Catalunya, és que aquesta coalició ha estat durant anys, set a l'oposició, i també al Govern, per la moderació fiscal. Ho repetim ben clarament: és una coalició per la moderació fiscal, que està contra la pressió fiscal i contra l'augment indiscriminat d'impostos. I volem que la ciutadania es quedi, lògicament, amb aquesta música, independentment que alguns de vostès tractin de demostrar que això no és cert, la qual cosa forma part del guió, i jo això mai –mai, mai– els ho retrauré.

La segona qüestió té a veure, lògicament, amb perquè, quina situació obliga que el Govern de Catalunya es vegi en la tessitura d'haver d'augmentar, no aquest impost: aquest i uns altres. Doncs, siguem francs i acceptem-ho: el marge de maniobra que té el Govern de Catalunya per portar una política alternativa en aquest sentit és mínim. Ho és objectivament, indiscutiblement. Ho és per la fondària de la crisi, indiscutiblement. Ho és pel desenvolupament del finançament d'aquest país, objectivament. Però també, diputat Calbó, per la política fiscal, d'increment fiscal i de pressió fiscal que el Partit Popular ha endegat a tot Espanya i que ha fet que el marge de maniobra d'un país com

Catalunya sigui més petit. Per això també em tornaré a referir... Veig que hi ha algun diputat del PP que diu: «Això no és veritat.» Si no és veritat que el Partit Popular, el Govern d'Espanya entorn del Partit Popular, ha incrementat indiscriminadament els impostos en aquest país, si això no és veritat, com poden sortir amb autoritat aquí per dir que nosaltres apugem els impostos? Però que no ho entenen? Jo ja els ho dic, diputats: prou greu que em sap, incrementar els impostos; però no poden sortir aquí, diputat Calbó, amb l'estil educat i elegant que el caracteritza, a dir: «Escolti'm, no està gens bé que vostès apugin els impostos, gens bé!» I és tan senzill tenir una política aquí al Parlament de Catalunya que fa veure que no està per l'increment d'impostos, i el Govern espanyol del Partit Popular, fot-li, sense remissió, un i un altre i un altre i un altre i un altre. I encara el senyor Calbó diu: «No.» Doncs, em sembla que és força indiscutible. I no només això, sinó que la participació en aquests impostos del Govern de la Generalitat de Catalunya, zero –zero, zero. I vostès ho saben, això.

Senyor Calbó, amb això què li vull dir? Que jo ja comprenc, senyor Calbó, que vostè vingui aquí i digui: «Vostès han d'abaixar els impostos», i ho digui amb intensitat. Però no li semblaria més raonable que, en la línia aquesta de bonhomia que ens hauria de caracteritzar, entengués per què està passant el que està passant? Diu: «No, no, no; jo sóc un abrandat defensor de l'abaixada d'impostos.» Doncs, treballem sobre l'IVA, i es convenci el seu Govern. «Home, això a mi em costa fer-ho.» Doncs, donin suport aquesta tarda a l'abaixada de l'IVA en el tema cultural. Ho farà? Ho farà, el seu grup parlamentari? Calbó, venir aquí a denunciar els altres..., res a dir, està en el seu dret, de veritat –res a dir, està en el seu dret–, jo no li..., però haig de criticar-lo, estic en el meu dret també de dir-los: no és això una impostura?, no estem davant d'una impostura?

Al llarg d'anys, jo he estat polemitzant duríssimament amb els col·legues d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa –anys! Surt aquí el diputat Vendrell i diu: «Escolti'm, és coherent amb la posició d'Iniciativa fer el que nosaltres fem.» I servidor, que no veu el món, diputat, de la mateixa manera que el veu vostè..., perquè és coherent amb aquesta posició. No, no..., efectivament; però el que li hem de dir és: vostè, en lloc de tractar de treure els colors al Govern, per què no ajuda el Govern de Catalunya a fer que el Govern espanyol no tingui l'actitud que té respecte als impostos?

Vostès, que llegeixen tan atentament –alguns de vostès, i em consten– tot el que surt de la FAES..., l'andana de la FAES ahir respecte a la política fiscal del Govern d'en Rajoy és brutal, sense pietat, dient: «Ho hem fet malament a més no poder.» Pregunta jo a la gent del Partit Popular, amics meus tots ells: no seria raonable una miqueta de silenci i de discreció? No, al contrari, vinga, hem d'anar atacant per fer creure a l'opinió pública que vostès són els camps –els camps– d'abaixar els impostos. Mentida! Són els camps d'augmentar-los, com ho va fer el Partit Socialista abans. Naturalment que sí; no em diguin vostès que no, que vostès pensen que a l'opinió pública se l'enganya dient: «No, no, no, no...», els veuen a

la cambra... «No, no, no...» Doncs, sí, sí, sí, vostès són els camps d'apujar els impostos a aquest país, reduint el marge de maniobra que el nostre Govern té a Catalunya. I una actitud diferent del Govern del Partit Popular avui faria que el nostre Govern tingués un altre marge de maniobra.

En desacord amb Iniciativa per Catalunya, avui, exactament, em costa dir alguna cosa, d'Iniciativa per Catalunya; excepte una cosa que m'ha semblat molt correcta, que vostès ens han dit avui, que estic convençut que el conseller Mas-Colell n'ha pres nota: allò de la LOFCA, i allò del Sareb. Jo crec que aquesta, conseller Mas-Colell, és una bona idea que ens proposen. Estem molt atents a allò que se'ns diu al Parlament. Crec que és una iniciativa que hauríem de prendre. Doctors té l'Església –el conseller assenyala que ho ha apuntat (*rialles*); és així, conseller? (*pausa*), s'ho ha apuntat–, doctors té l'Església, però crec que és una bona mesura en aquest sentit.

Una explicació que han preguntat dos o tres diputats ben intencionats...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...–acabo ja, presidenta–, en el sentit de dir: «Això per què arriba tard i despenjat?» Ho ha dit vostè, senyor Lucena, ho ha dit el senyor Cañas, ho ha dit el senyor Vendrell, ho ha dit el senyor Calbó..., tots ho han dit. Té una explicació que no volem que acceptin a ulls clucs, només que l'entenguin; no volem que l'acceptin, només que l'entenguin. La següent: amb un govern que té la pretensió de presentar el pressupost, vol lligar la presentació del pressupost amb el paquet de mesures a l'hora de presentar aquest pressupost. No entrem en el debat, senyor Lucena, de veritat; jo ara no entro si pressupost sí, si pressupost no, no entro en aquest debat. Li explico que aquesta mesura ve ara perquè hem vist que les mesures probablement hauran d'anar amb un paquet bastant després del que nosaltres imaginàvem.

Acabo totalment, senyora presidenta, agraint la seva benevolència en la intervenció, dient el següent. Hi ha un debat, senyor Cañas, que vostè ha plantejat, que jo estic disposat a entomar quan vulgui: la relació amb recaptació, pressió fiscal, corba de Laffer, intensitat de tota aquesta política... Avui no era el moment –poc temps tenia–, però li accepto, senyor Cañas, que aquest ha de ser un debat important, per veure què significa amb els augments de recaptació una pressió fiscal potser massa elevada.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena?

Maurici Lucena i Betriu

Per al·lusions dobles. No sé si se'm dóna trenta segons o un minut...

La presidenta

Li'n dóna trenta, li dóna trenta segons, i ja està.

Maurici Lucena i Betriu

Bé, intentaré anar ràpid. Al senyor Fernàndez, jo agrairia a la CUP que, a banda de la demolició total que fa del sistema econòmic i social que caracteritza les societats avançades, de tant en tant fes una proposta intel·ligible de com el reformaria, aquest sistema.

I al senyor Fernández Teixidó, miri, vostè és un orador realment admirable, però a vegades és tan barroç que m'ha costat entendre la crítica que em feia. Ha parlat d'ingenuïtat. Si la ingenuïtat consisteix a pensar que les coses es poden fer millor que com les fa Esquerra Republicana amb Convergència i Unió, espero conservar-la molts anys.

Gràcies.

(David Fernàndez i Ramos demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. I per dobles al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

David Fernàndez i Ramos

Sí, sí, sí; ràpidament. Al senyor Lucena, poc a dir-li; vull dir, ho hem explicat aquí, quin és el model de trànsit postcapitalista. Però em centraré més, com veig que la crítica coincideix, en la intervenció del senyor Fernández Teixidó.

Jo crec que s'equivoca quan vostè diu que som utòpics, cànids o ingenus –primera reflexió. Nosaltres no estem canviant el món des del faristol, on hem arribat fa sis mesos. L'estem canviant fa vint anys des dels carrers, des de les cooperatives i des dels moviments socials i populars.

Segona, anem lents perquè anem lluny, i tenim un peu a terra i l'altre a l'horitzó. I el problema del peu a terra és que hi ha 16.000 milions de frau fiscal en aquest país.

I tercera, eh?, que nosaltres el que segur que no tenim..., ni mai hem treballat, ni mai hem tingut contactes professionals amb la màfia russa. Això segur –això, segur.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, por alusiones y para...

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

...y para distender un poco el ambiente, por una vez. *(Rialles.)*

Apreciado Teixidó, te echábamos de menos –te echábamos de menos. Sabemos que eres una persona de partido, ¿eh?, y que votas a pesar de que entiendes que a lo mejor este Gobierno, antes de subir impuestos, tendría que hacer ese debate que me planteaba usted, que si subir impuestos significa más recaudación. Ojalá este fuera el funcionamiento corriente de este y de cualquier gobierno, saber si un aumento de la presión fiscal significa más ingresos o simplemente más depresión económica y más impactos negativos en las familias y en los ciudadanos de una comunidad.

Gracias, presidenta.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies. Com s'ha de veure, senyor Fernández Teixidó, com s'ha de veure! *(Remor de veus.)* Vostè, que representa que està donant suport al Govern, ha destinat trenta segons a dir que donava per reproduït tot el que havia dit el conseller i ha destinat la seva intervenció a criticar exclusivament el Govern d'Espanya i el Govern del Partit Popular. Fins i tot ha hagut de recórrer ja a FAES, perquè ja no sabia què dir per intentar omplir el temps.

Senyor Fernández Teixidó, el problema no és el Govern d'Espanya, el problema és el Govern de la Generalitat i el seu soci de govern, que es diu «Esquerra Republicana de Catalunya». I si una cosa tenen clara els ciutadans espanyols és que qui va abaixar els impostos a Espanya va ser un govern del Partit Popular, malgrat que vostè ara digui que no li agrada. Però vostè i jo sabem que comparteixen aquest model econòmic.

Gràcies, senyora presidenta.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, malgrat que moltes al·lusions hagin anat a vostè, té trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. És normal que hi hagin les al·lusions. Només volia fer dues explicacions, dues qüestions.

La primera, amb relació al Partit Popular. Senyor Calbó, jo li admeto qualsevolga valoració que vulgui fer de la meua intervenció, només faltaria, excepte que em digui que no hem donat detall exprés, explícit i convincent de la política d'augment d'impostos del Govern d'Espanya, que, entre altres coses, perjudica el marge de maniobra del Govern de Catalunya. I si vostè creu –creu– que hem de recórrer a la FAES per plantejar aquest tipus d'arguments, estan vostès en una molt mala situació. I si creu que pot justificar aquí la política del Govern del senyor Aznar al marge de la política d'augment d'impostos que avui fa el senyor Rajoy, és que no anem bé.

I, molt puntualment, respecte a la intervenció feta pel diputat Fernàndez. Ell ha fet aquí una llista –és habitual– de traficants, de defraudadors, d'assassins, de criminals; tot això és el món que... I ha fet la llista –la llista–, des d'un empresari a un actor...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...–acabo, senyora presidenta–, des d'un futbolista..., i tal.

Miri, senyor Fernàndez, li ho diré una sola vegada: si tota la llista que vostè fa té el mateix valor de reconeixement que a l'hora d'imputar-me a mi professionalment, que a l'hora d'imputar-me a mi professionalment una relació professional amb els senyors que ha mencionat, les seves paraules en aquest faristol no valen res, excepte una cosa: despit...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...i odi.

La presidenta

Passem a la votació del projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Atès que el punt següent no tenim temps suficient abans del dinar per poder-lo substanciar, tinc la petició del grup parlamentari interpellant de les dues primeres interpellacions que puguin ser substanciades a partir d'ara.

I seria la interpellació al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic, i la número 7, que és la interpellació al Govern sobre l'estat de la llengua catalana i el seu ús social, mediàtic i científic.

S'aprova per assentiment? (Pausa.) Sí o no? (Pausa.)

Interpellació

al Govern sobre l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures que s'han d'adoptar en matèria de seguretat pública (tram. 300-00068/10)

Doncs, iniciem el punt número 6, que és presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

(Pausa llarga.)

Senyor Guinó... (Remor de veus.) Senyors diputats... Senyors diputats!

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, aquesta interpellació que presenta el Grup de Convergència i Unió fa referència explícita sobre el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a l'ocultació o dissimulació del rostre en l'espai públic i les mesures a adoptar en matèria de seguretat pública. I com que en matèria de polítiques públiques és bo definir exactament quina és la problemàtica que vol desenvolupar el Govern en aquesta qüestió, el que és important des d'aquesta perspectiva és definir exactament quin és l'objectiu d'aquesta interpellació.

I en el títol d'aquesta es fa referència a una qüestió de forma molt expressa i molt nítida, que és l'ocultació i dissimulació del rostre en l'espai públic. I parlem estrictament d'espai públic per diferenciar, precisament, el que té a veure amb l'entorn privat. Entenem l'espai públic des de dues perspectives: zona pròpiament..., la dels carrers i places, l'espai de convivència habitual de les persones, i, per altra banda, també els equipaments públics i totes aquelles instàncies on realment es puguin desenvolupar, es puguin articular qüestions que tinguin a veure amb la gestió pública.

Per altra banda, aquesta interpellació el que pretén no és tant definir les mesures que ha prendre el Govern des de la perspectiva de la llibertat religiosa, ni de la dignitat de les persones, que són transcendents i ja hi faré referència, sinó que és una qüestió que volem articular i definir i delimitar en l'àmbit de la seguretat pública, entesa des d'una perspectiva estrictament material; tot el que siguin mètodes d'identificació de les persones en els àmbits corresponents són especi-

aliment rellevants i hi voldríem donar especial èmfasi. De fet, des d'un punt de vista sectorial ja existeixen en determinats àmbits normatives que justifiquen la necessitat de la identificació de totes aquelles persones que hagin de fer determinades gestions dins l'àmbit públic.

Però, més enllà d'això, el que és ja una qüestió d'àmbit més immaterial és totes les qüestions i tots els plantejaments que tenen a veure amb les normes de convivència, amb el concepte més global de civisme, que és participar de forma lliure en una societat evidentment també lliure i que demana mecanismes de transparència i d'identificació.

Des d'aquesta perspectiva, és cert que tot el que fa referència al vel integral afecta directament aquest àmbit. I entenem per vel integral totes aquelles peces de roba que s'utilitzen per tapar el rostre de les persones de forma íntegra. I, per tant, deslliurariem d'aquesta perspectiva totes aquelles peces que siguin tradicionals o que vagin vinculades a qüestions de caire religiós que no siguin o que no comportin el tapament integral del rostre de les persones. Per tant, des d'aquesta perspectiva també volíem delimitar exactament quin és el plantejament d'aquest grup parlamentari en la interposició d'aquesta interpellació.

Hi ha una altra qüestió que és que per avaluar exactament quin ha de ser el capteniment del Govern és important fer referència a com regulen aquestes qüestions els altres països. De fet, hi ha dues perspectives: una clarament prohibicionista, que és el model que segueix França, que bàsicament s'articula a partir d'un dictamen del Consell d'Estat, molt prolífic des d'un punt de vista d'argumentacions, i que centra la qüestió bàsicament en l'àmbit de la seguretat, tant en el que és l'àmbit material pròpiament de la seguretat, com de l'àmbit més immaterial.

Per altra banda, aquest concepte d'evitar en la mesura del possible en l'espai públic que la gent es tapi el rostre i que hi hagi dificultats objectives de la seva identificació és el que ha portat a la presa de decisió per part del Govern francès de la prohibició, en aquest cas, del vel integral.

Per altra banda, Bèlgica és un país que també ha proposat i s'ha dirigit en aquesta mateixa dinàmica. I hi ha altres països en què s'han fet propostes, però que no han tingut una articulació legislativa definitiva: Dinamarca, Itàlia, en alguns casos el Regne Unit.

I finalment ens trobem en aquesta situació a Catalunya, que més enllà de les concepcions a què he fet referència abans, hi ha una qüestió important també que té a veure amb les competències, des d'un punt de vista normatiu, de què disposa el Govern de la Generalitat de Catalunya. I si al seu moment ja ens vam oposar a la tramitació d'una modificació de la Llei de Llibertat religiosa que es va portar a terme en un anterior plenari –una proposta que feia el Grup de Ciutadans–, el que és cert és que ens interessa que més enllà de discursos puguem portar a la pràctica, puguem aplicar una normativa que sigui el màxim de fidedigna i de transparent i que, a més a més, satisfaci el que és avui una demanda social per aclarir quines són les conse-

qüències que genera aquest ocultament i aquesta dissimulació del rostre.

He fet referència abans que legalment no és permès, i constitucionalment difícilment es pot justificar, que per qüestions estrictes només de llibertat religiosa es portin a terme accions de caire limitatiu pel caràcter constitucional dels drets fonamentals. I, per altra banda, insistir també que no es tracta tant de fer una prohibició general i explícita i genèrica, sinó que es tracta, d'alguna manera, d'entrar a fons en qüestions que tenen a veure, com deia abans, amb qüestions de seguretat i d'identificació necessària en una societat lliure i transparent com ha de ser la nostra.

El Tribunal Europeu dels Drets Humans, i ho dic a tall d'exemple, deixa clar que la seguretat, però, no és un motiu suficient per justificar una prohibició general. Vull constatar precisament que no és l'ànim d'aquesta interpellació justificar una prohibició genèrica, sinó que necessàriament ha de ser una justificació que es pugui explicar de forma transparent i que, a més a més, respongui a un conjunt d'adjectius i d'objectius que el departament definirà.

En darrer terme, el que hem intentat amb aquesta interpellació és posar sobre la taula una qüestió que va més enllà de l'estricta articulació normativa; el que volem és que aquesta situació es resolgui a partir de conceptes de seguretat fonamentalment, perquè, ja hi he insistit abans, el que pretenem en la mesura del possible..., i tractant-se d'un fet que no és relativament habitual i, per tant, des d'un punt de vista quantitatiu no té especial transcendència, però sí que la té des d'un punt de vista qualitatiu. I el que proposem, en la mesura del possible, i per això hem fet aquesta interpellació, és que el Govern ens expliqui quins són els supòsits en què aquesta necessitat que la gent vagi en la via pública i en la societat avui més lliure de forma descoberta i quins són els supòsits d'excepció que es poden donar precisament en un cas com el que ens estem plantejant.

Des d'aquesta perspectiva era el que volíem plantejar al conseller, que és: quin és el capteniment del Govern respecte a la qüestió que li acabo de plantejar?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Guinó, de fet, el debat sobre l'ocultació voluntària del rostre a l'espai públic no és un debat nou –i ara mateix es deia en aquesta cambra; hi han altres diputades, el Grup de Ciutadans hi va fer esment–, i d'una o altra manera ha anat sorgint quan parlàvem d'espai públic, de drets, i permet, a més a més, doncs, diferents aproximacions. Com tampoc és un debat nou en molts dels ajuntaments del nostre país. Val a dir..., avui ens acompanya, i ho celebrem, que

torni a estar entre nosaltres, l'alcalde de Lleida, però hi ha també l'alcalde de Reus, el de la ciutat de Tarragona, de Palafrugell, en d'altres llocs. Som conscients, doncs, que d'una o altra manera hi ha hagut no només el debat, sinó que fins i tot hi han hagut actuacions proactives per part dels ajuntaments que part de les quals han acabat, doncs, a instàncies del Tribunal Suprem, per dir-ho d'alguna manera, en via morta, no tant entrant pròpiament en el que són els continguts d'aquestes, sinó recordant-nos que aquesta, la via municipal, la via de l'ordenança municipal, no és la via correcta, doncs, per afrontar el problema.

En qualsevol cas, jo crec que hi ha un punt d'acord, pressuposo que hi ha un punt d'acord –després ja parlarem dels possibles desacords que hi hagin– que aquesta és una qüestió, doncs, complexa per diferents raons. La primera, d'una o altra manera, l'esmentava el diputat Guinó en aquest primer torn d'intervenció, perquè d'entrada se situa en el bell mig del debat entre la seguretat i la llibertat. I aquest és un debat complex que hem d'afrontar amb molta cura, amb molt respecte i d'una manera, si em permeten l'expressió, prou subtil, però també prou clara, no?

Però també perquè és un tema que permet diferents aproximacions. I no fa massa, el 24 d'abril, si no vaig errat, hi va haver una interpellació, hi va haver una moció en aquesta cambra també per fer una aproximació, doncs, a l'ocultació del rostre específicament en allò que fa referència al vel integral des de la perspectiva o amb la intenció de modificar la Llei de llibertat religiosa, no? Per tant, estem en un debat sensible en què parlem de drets fonamentals. I la cambra va creure que aquest no era el camí. També ho creu el Govern de la Generalitat, que no és la via, la de la modificació, en aquest cas, des de la perspectiva de la Llei de llibertat religiosa, no?

I en qualsevol cas nosaltres sí que volem, perquè en tenim la necessitat, no només perquè així ho han expressat d'una manera molt explícita diferents ajuntaments d'aquest país, sinó que aquest és un debat que d'una o altra manera està al carrer, sí que volem fer-hi front i fer-ho buscant el màxim consens en aquesta cambra, descartada aquesta via que jo crec que d'una manera prou àmplia es va descartar, la qual cosa no vol dir que no ens hagi d'ocupar ni de preocupar, doncs, el problema, i ho dic així, de l'ocultació del rostre en l'espai públic.

I, en aquest sentit, traslladar-los una primera reflexió que el Govern té meridianament clar que una limitació, una prohibició, una limitació d'aquestes característiques en aquesta matèria, lligada a qüestions o creences religioses, no és viable, no és el camí. Per tant, això que quedi meridianament clar; ho vam expressar, ho va expressar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i el Govern ho comparteix radicalment, com crec que altres grups d'aquesta cambra es van posicionar precisament, doncs, en aquesta mateixa direcció; el Grup d'Iniciativa, el Grup Socialista, d'altres grups van fer aquesta mateixa consideració, no? Perquè podríem entrar en una vulneració de la llibertat ideològica, perquè podríem entrar en una vulneració de la llibertat religiosa i també, doncs, al dret a la pròpia

imatge, per no parlar també, i estem en un debat de subtileses, fins i tot d'una vulneració de la mateixa llibertat d'expressió. Per tant, aquest no és el camí. Una primera constatació des de la perspectiva, en aquest cas, del Govern.

I a partir d'aquí, doncs, per altra part, creiem que prohibir o regular el vel en base a la dignitat de la persona no seria tampoc un fonament vàlid si l'ús d'aquest vel és voluntari. Ja els accepto que és molt difícil d'escatir. Hi ha qui defensa..., i en aquest cas hi va haver alguna expressió des del Grup d'Iniciativa per Catalunya de dir: «Escolta, compte, que algunes vegades...» I no vull sintetitzar el seu discurs, però posaven sobre la taula dir: «Escolti, també hi pot haver elements de voluntarietat.» Per tant, tampoc aquest fóra un camí que ens permetria resoldre-ho.

Aleshores què és el que proposem?, que al capdavant és la pregunta que d'una o altra manera ens formulava el diputat Guinó. Doncs, és afrontar el tema de l'ocultació del rostre en l'espai públic des de la perspectiva, des de la vessant de la seguretat, que crec que és el que han fet també..., perquè hem volgut mirar una mica al nostre entorn europeu, i és el que, doncs, d'una o altra manera, amb diferents intensitats... –i això ho haurem de debatre amb serenitat en aquesta cambra, i ho volem debatre amb tota la serenitat que s'escaigui sense precipitacions–, és d'una o altra manera el que ha fet el nostre entorn, no? De la seguretat entesa com un dret de tots els ciutadans –no, no ho perdéssim mai de vista, que estem en aquest àmbit– i de la seguretat com a justificació de la limitació de determinats drets d'aquests mateixos ciutadans. I conscients que qualsevol prohibició o qualsevol regulació d'un dret està expressament reservat a la llei. I això és el que exactament ens ha passat quan el Tribunal Suprem ha sentenciat respecte a les ordenances municipals.

Per tant, ens en sentim amb la necessitat; el Govern podria haver mirat cap a un altre costat i dir: «Escolta, això ja s'ho van resolent aquells ajuntaments que creuen que això és un problema.» Cada vegada són més i de signes polítics ben diferents els ajuntaments que creuen que aquesta és una qüestió que s'ha d'afrontar i que aquest és un problema. Però també tenim una certesa que no teníem fa un temps. També agraeixo, doncs, la proactivitat de molts ajuntaments, com és el cas del de Lleida i molts altres, que han fet aquest pas. Però ara sabem que el camí de l'ordenança no és suficient; per tant, que cal el camí de la llei. I, per tant, aquesta és la raó per la qual des del Govern creiem que cal recórrer aquest camí, no?

Per tant, el criteri del Govern és que cal adoptar mesures per evitar aquest possible ús conflictiu, insegur de l'espai públic, perquè creiem que l'instrument idoni per fer-ho és la llei i no l'ordenança municipal, i perquè creiem, i això és substantiu..., perquè alguns grups podrien dir: «Escolti, és que vostès potser no tenen la competència per fer això.» Doncs, sí; el Govern, després d'analitzar-ho amb cura i meticulosament, creiem que hi ha un espai per utilitzar la competència que la Generalitat té en matèria de seguretat, un espai per limitar o per prohibir, si s'escau, determinades peces de roba en la mesura que l'ocultació o la dissimulació del

rostre pot alterar d'una o altra manera la seguretat de la resta d'usuaris de l'espai públic.

I ho creiem així, creiem que la via és la llei, creiem que la via no és la modificació des de la perspectiva de la llibertat religiosa, creiem que cal, doncs, donar suport a aquests ajuntaments, i creiem també que en tenim la competència, doncs, per diverses raons. Perquè la Generalitat té la competència sobre seguretat pública, i aquest és un aspecte que té una vinculació directa amb la seguretat pública. En segon lloc, perquè l'article 164 de l'Estatut del 2006, que està vigent també en aquest article, reconeix aquestes competències de seguretat pública a la Generalitat, atribuint-li la planificació i la regulació del sistema de seguretat pública precisament a la Generalitat de Catalunya, a aquesta cambra. I sense oblidar que la Llei 10/94, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Cos de Mossos d'Esquadra, atribueix ja, en aquell moment, abans de l'Estatut del 2006, a la Generalitat les funcions de policia de seguretat ciutadana, per protegir persones i béns, per mantenir l'ordre públic, per vigilar, protegir persones i edificis, per vigilar també en els espais públics, així com per prevenir actes delictius, etcètera, i altres funcions, com fóra aquest cas, que li siguin encomanades, en el marc de l'ordre públic, per lleis d'aquest Parlament.

O també encara una altra raó per la qual ens creiem, i ho dic perquè aquest probablement serà un dels eixos del debat, plenament competents per legislar respecte a això, és perquè la Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, fixa amb claredat i amb nitidesa la voluntat de desenvolupar polítiques públiques de prevenció i de protecció eficaces que assegurin els drets i les llibertats, perquè al capdavant estem parlant de qüestions molt fonamentals en aquest sentit dels ciutadans.

Per tant, per tot plegat, nosaltres creiem que ha arribat el moment, amb serenitat, amb tot aquell diàleg que s'escaigui fer amb les diferents forces parlamentàries, escoltant la veu d'ajuntaments, que, hi insisteixo, de diferent signe i color polític ben diferenciats, creiem que ha arribat el moment d'avançar en la implementació, doncs, d'aquest sistema de seguretat, regulant, doncs, les qüestions que incideixen en la convivència ciutadana, com ho pot ser l'ocultació voluntària del rostre en l'espai públic o la necessitat, ho dic en negatiu i en positiu, de la identificació.

Hi ha un problema, per tant, en som conscients, hi ha un problema, així l'han detectat i l'han catalogat no la totalitat dels ajuntaments d'aquest país, però sí una bona part d'ajuntaments d'aquest país, i el que no volem fer com a govern és mirar cap a un altre costat i dir «escolta, això ja s'ho faran els ajuntaments» o «esperem, doncs, que algú legisli al respecte».

Volem ser-hi sensibles, hi som sensibles, i volem entendre i entenem, i atenem, doncs, el que creiem que és aquesta demanda que d'una o altra manera, des de perspectives diferents, s'ha fet en aquesta mateixa cambra, s'ha fet des de diferents ajuntaments, no? I, per tant, ens creiem –tercera reflexió– no només amb la legitimitat, sinó que a més a més tenim la vo-

luntat d'establir unes pautes de convivència comunes que siguin comunes per a tot el territori nacional. La resposta via ordenances només atendria situacions concretes d'aquells municipis que haguessin resolt el tema amb una ordenança, que ja coneixem que aquesta no és una via, doncs, jurídicament viable.

Per tant, creiem que és important establir aquestes pautes, doncs, que garanteixin als ciutadans i a les ciutadanes l'exercici, perquè al capdavant estem parlant d'això, dels seus drets amb llibertat i amb responsabilitat.

I, per tot plegat, home, m'agradaria convidar-los... Som molt conscients des del Govern que aquest és un debat complex, que aquest és un debat...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...que permet moltes... Senyora presidenta, li demanaria uns minuts més amb el benentès que renunciaria a l'altre torn, si així m'ho permet el diputat Lluís Guinó, si no és... *(Pausa.)*

La presidenta

Sí.

El conseller d'Interior

Escassament un minut més...

La presidenta

D'acord.

El conseller d'Interior

Deia que som molt conscients que aquest és un debat sensible, que estem parlant en molts àmbits de drets fonamentals i que hauríem de fer, i estic convençut que així serà, un debat responsable. Nosaltres estem en condicions com a govern d'aportar un text articulat respecte a aquesta qüestió, però els avanço la voluntat: no ho farem sense abans haver contrastat parers.

Sí que manifesto, i m'hi dona peu la interpel·lació que en aquest cas ens fa el grup que dona suport al Govern, de Convergència i Unió, la voluntat del Govern de recórrer aquest camí. No ho volem fer des de la simple suma aritmètica que ens permeti arribar a seixanta-vuit diputats per aprovar una llei. Aquesta és una qüestió sensible, que parla de qüestions molt sensibles, de drets fonamentals, d'ús de l'espai públic.

Per tant, en el que creiem que tenim una competència, una capacitat de legislar al respecte, i tot i estar en condicions de remetre en un temps relativament breu a la cambra un text articulat, no ho farem sense abans haver tingut una conversa serena, constructiva, perquè coneixem quines són les diferents aproximacions: hi ha hagut aproximacions per part del Grup de Ciuta-

dans, hi ha hagut aproximacions des del món local per part del Grup Socialista, hi ha hagut aproximacions des del Partit Popular en altres cambres legislatives.

No sé si al capdavant de tot aquest procés serem capaços d'assolir, doncs, unanimitats, tampoc ho persegüim, però sí majories àmplies que ens permetin avançar amb seguretat. I avançar amb seguretat vol dir garantir drets i garantir llibertats dels ciutadans en l'espai públic, un espai que és expressió genuïna de la democràcia i un espai que hem de preservar com a tal.

Aquest és el sentit de la proposta que farem. I, per tant, sí que em plau anunciar –i amb això acabo, senyora presidenta, agraint-li, doncs, aquests dos minuts, vint-i-tres segons; que m'ha donat una mica més de temps del que em corresponia–, doncs, manifestar la voluntat clara i explícita de parlar amb tots els grups d'una manera serena, d'una manera constructiva, però no pas per dilatar la solució, no pas per dilatar respostes, sinó per agafar, si em permeten l'expressió, d'una manera valenta un repte que tenim no ja el Govern, que també, sinó molts ajuntaments, i m'atreviria a dir que el conjunt del país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estat de la llengua catalana i el seu ús social, mediàtic i científic.

Interpel·lació

al Govern sobre l'estat de la llengua catalana i el seu ús social, mediàtic i científic (tram. 300-00070/10)

Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputades, diputats, a l'hora de preparar aquesta interpellació partim de tot un seguit de dades per situar el tema; partim de dades com que el català és la novena llengua a la Unió Europea, que hi ha 9.659.000 persones que el parlen, que n'hi ha 12.681.000 que l'entenen, i a més comptem a més a més amb unes 170.000 persones que el parlen arreu del món fora dels territoris on és originari. A Catalunya l'entén el 95,3 per cent de la població i el sap parlar un 77,5 per cent. Per tant, si prenem en consideració el nombre de persones que efectivament el saben parlar, el català és molt més parlat a Europa que el danès, que el búlgar, que l'eslovac, que el finès, el gaèlic, el lituà, entre molts altres. I demogràficament el català ocupa el lloc vuitanta-vuitè entre les sis mil llengües del món.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i això ja ho constàvem en el nostre programa electoral, la llengua sempre és un valor que suma; tothom,

parli la llengua que parli habitualment, és català, i el català constitueix la llengua de cohesió social.

La política lingüística que s'ha fet al llarg de tots aquests anys de democràcia ha mantingut la vertebració del país i la cohesió social. L'exercici de la democràcia de les institucions catalanes sempre ha partit del reconeixement de la diversitat històrica, territorial i social de la llengua a Catalunya, perquè Catalunya és un país lingüísticament obert i plural.

Ara bé, no hem de perdre de vista que la llengua catalana necessita construir estructures fermes, eines de país que li permetin superar les limitacions del marc jurídic actual i els retrocessos que els tribunals de l'Estat volen implantar.

Voldríem, doncs, situar aquesta interpellació, conseller, al voltant de tres eixos: un primer eix que seria el català, llengua de cohesió social; un segon, que és el català, llengua moderna, de cultura, de creativitat i ús científic, i un tercer eix que seria el català en un escenari internacional obert.

El primer, el català com a llengua de cohesió social. El fonament democràtic des del primer moment de les polítiques de normalització lingüística i de totes les lleis normatives en favor de la llengua..., són, sens dubte, l'expressió de la voluntat sobirana de la ciutadania.

Cal valorar el consens polític que hi ha hagut històricament sobre la política lingüística en general i en particular en la defensa i promoció del català dins i fora de Catalunya, així com també cal fer una valoració molt positiva del consens social i el diàleg amb la societat civil, amb entitats representatives i activistes en defensa de la llengua catalana, com Òmnium, com les universitats, l'Institut d'Estudis Catalans, entitats com la Plataforma per la Llengua, en fi. I, en aquest sentit, l'èxit de noves estratègies per facilitar l'aprenentatge del català. I podríem citar exemples, molt ràpidament, com pot ser el voluntariat per la llengua, les parelles lingüístiques, que l'any 2011 l'informe de Política Lingüística situava al voltant de les onze mil parelles.

Podríem situar també com a punt fort d'aquesta cohesió l'accés a l'aprenentatge del català, amb la implicació de municipis, entitats; gràcies a l'àmplia xarxa de presència del Consorci per la Normalització Lingüística, encara que en aquest moment calgui repensar-ne alguns aspectes.

Som conscients que el Govern de Catalunya vetlla perquè el català sigui la llengua compartida de tots els ciutadans, no necessàriament de manera exclusiva; la llengua o una de les llengües de l'espai públic que tothom coneix i tothom pot fer servir. Per tant, la llengua de la cohesió social dels catalans és clar que és la llengua catalana, facin servir la que facin servir en altres espais de la seva vida.

I en aquest sentit les institucions catalanes, i especialment el Govern de Catalunya, tenen un deure de respecte per totes aquelles llengües que parlen els ciutadans de Catalunya, però tenen uns deures i unes responsabilitats especials afegides a la pervivència i la vitalitat de la llengua catalana com a llengua d'ús social i

de cultura. Totes les llengües mereixen respecte i consideració, però és en el cas del català on les institucions catalanes són les dipositàries d'aquest patrimoni cultural, valuós per a tothom, i tenen, per tant, l'obligació de dur a terme les polítiques necessàries.

El segon eix que volíem tractar era el català com a llengua moderna, de cultura, de creativitat i d'ús científic. I aquest factor ve determinat per nombrosos aspectes, com ara, doncs, la presència a internet, on el català és la vuitena llengua més activa a internet, i el precedeixen llengües com el suec, el danès, el finès, el japonès, l'alemany, el suís, l'anglès, però per darrere hi tenim llengües com el francès, l'alemany, l'italià o el castellà. Així ho veiem també en la potència i dinamisme dels llocs web: més de 52.000 dominis .cat l'any 2012, també portals, diaris digitals, articles a la Viquipèdia, on la versió catalana –de la Viquipèdia, em refereixo– es troba en la posició número 13 en nombre d'articles, per darrere del castellà però per davant de llengües com el noruec o el finès. El català, per tant, és la vint-i-dosena llengua més traduïda al món. El cinema continua sent una assignatura pendent, només un 3 per cent és en català, i una altra mancança la podríem situar en el percentatge, només de 14 per cent, de com es redacten les sentències jurídiques. La incorporació del català a les xarxes socials, al Facebook, al Twitter, on ocupa el número 19, i a les noves plataformes i suports tecnològics. I també pel que respecta a l'ús científic i acadèmic. Fent ús d'una reflexió extreta del simposi que va organitzar l'Institut d'Estudis Catalans el juny de l'any passat, deia que la posició de les llengües mitjanes com a eines científiques es valora, com és el cas..., fomentar el català sense oblidar una llengua on la seva terminologia..., en el cas del científic és l'anglès, no?, per tant, tenir present que cal promoure la presència del català entre els científics que es formen a les universitats catalanes; també potenciar-ne l'ús com a llengua de transmissió de coneixement i divulgació científica, i afavorir-ne la presència com a eina de producció del coneixement.

Entrant ja en el tercer eix, que el situàvem com el català en un escenari internacional obert, des de Convergència i Unió creiem que les institucions catalanes han de vetllar –i podríem dir que així es fa– per la internacionalització de la cultura en llengua catalana, es produeixi allà on es produeixi. Han de crear i mantenir, amb les col·laboracions que calgui i amb les responsabilitats compartides també amb altres administracions..., en organismes de projecció exterior que internacionalitzin tota la producció cultural en català, també la que es fa fora de Catalunya. I en aquest sentit hi ha dades que ens esperonen, com ara la presència i estudi del català en universitats d'arreu del món; podríem dir que sis de les deu millors universitats del món imparteixen estudis de català. Aquesta seria una bona notícia, no?, una bona projecció internacional, també de la literatura i de la cultura catalanes, amb autors o grups de gran projecció internacional.

Cal aprofitar també el reconeixement internacional de l'experiència política de la Generalitat. L'aval internacional d'aquesta política, segons el darrer informe del Comitè de Ministres i experts del Consell d'Europa

del 25 d'octubre de l'any passat, del 2012, es manifestava molt clar en aquest sentit, no? I també hi ha hagut aquest aval a tot el que ha estat la immersió lingüística.

Ara bé, des de dilluns passat, el serbocroat, o croat, és la llengua oficial de la Unió Europea. El croat té 4.400.000 ciutadans de Croàcia, dels quals vora 4 milions en són parlants habituals. En canvi, el català té gairebé 10 milions de persones i és parlat en un domini lingüístic on viuen més de 13 milions de persones, i no ho és, eh? Per tant, aquí està clar que tenim un dèficit, no? El croat és oficial perquè Espanya, juntament amb altres països de la Unió Europea, va votar perquè així fos, mentre que el català no ho és perquè els successius governs espanyols –tant del PP com del PSOE– han vetat de manera reiterada el tema.

I en aquest sentit, i manllevant i fent-nos nostra la declaració de la Plataforma per la Llengua, «la Unió Europea hauria de garantir la igualtat de drets de les persones i no hauria de permetre que un estat integrant discrimini els propis ciutadans amb un tracte singular inèdit a la resta de la Unió Europea. Així com té cura que els estats candidats compleixin un mínim de requisits democràtics, no exigeix el mateix als estats que ja en són membres», deia el manifest de la Plataforma, que, com deia, el fem nostre. De ben segur que en aquest aspecte, doncs, caldrà insistir.

Voldria acabar fent un petit reconeixement a la centenària poetessa Joana Raspall, que dilluns passat en el Palau de la Generalitat se li feia un sentit homenatge de país. Va ser un acte realment molt emotiu, i un dels seus néts expressava unes paraules que deien més o menys així: «M'estimo la llengua, m'estimo els mots, perquè en ells hi ha l'ànima de la gent.» I, de fet, el darrer fragment del seu poema «Endavant!» crec que escau en aquest moment; diu també: «Parla ben clar, que el mot és teu / i el pensament ningú el mana. / Si creus la teva veritat / llança-la al vent / i que s'arbori com la flama. / Parla ben clar, que el mot és teu!»

Per Convergència i Unió, guanyar el país vol dir guanyar en llengua i en llengües, alhora que vol dir obrir el català al món.

Moltes gràcies, presidenta, conseller...

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, com no pot ser d'altra manera, faig meves totes i cadascuna de les seves paraules, i li agraeixo el conjunt de dades i comentaris que ha aportat, que em penso que responen clarament, doncs, a la intenció del seu grup de desplegar amb la màxima intensitat totes aquelles polítiques que tenen a veure amb el suport i el desplegament de la llengua catalana, de la nostra llengua. Vostè l'ha situat: la novena llengua d'Europa; per tant, una de les llengües més importants del nostre

propi entorn, tot i que alguns semblen ofuscats a impedir que així sigui reconegut.

Bé, vostè ho ha explicat molt bé: la situació actual del català en termes generals és saludable, si tenim en compte quins són els punts de partida i si tenim en compte alguns dels enemics que a hores d'ara té com a llengua. El català és la llengua del poble, és la llengua que ha sorgit i que existeix gràcies, sobretot, al fet que el poble català al llarg de la seva història ho ha volgut, ho ha desitjat; segueix sent així, aquesta segueix sent la dada principal: és gràcies a la voluntat dels ciutadans de Catalunya, els ciutadans i les ciutadanes del nostre país, que la llengua segueix creixent en ús, en coneixement i en totes les variables que permeten, reconeixen la seva fortalesa. També és veritat que –m'hi referiré d'aquí a uns instants– tenim alguns enemics, tenim algunes institucions que paradoxalment, tot i proclamar-se democràtiques, no fan l'esforç necessari, l'esforç que els correspon, fins i tot l'esforç que s'expressa en cartes i en eines de caràcter constitucional, per desplegar i donar suport a la llengua catalana.

Vostè ha mencionat alguns índexs. No m'entretindré en xifres, perquè em penso que són clares i ben reconegudes, però és cert: el coneixement del català avui ja és part del 97,1 per cent de la població del nostre país; això vol dir 6,2 milions de persones. Recordi que aquest coneixement l'any 80 no arribava al 80 per cent; hem crescut pràcticament divuit punts en coneixement en el nostre país. El 84,3 per cent el sap parlar; això són 5,4 milions de persones, i és cert, respecte a moltes llengües del nostre entorn, són xifres que haurien de fer pensar a aquells que posen pals a les rodes. El 70,1 per cent el sap escriure; això són 4,5 milions de persones que l'escriuen amb absoluta normalitat.

Tot això respecte a alguns processos que s'han produït aquests anys i que el català ha superat, jo diria que amb nota, alguns dels processos d'immigració més forts que es poden haver produït en un país al llarg dels anys. Recordin aquelles primeres onades migratòries dels anys setanta, quan aproximadament un 30 per cent de gent que no parlava el català va arribar tot d'una, amb poc més de vint anys, a Catalunya. Només la fortalesa de la societat catalana i de la mateixa convicció democràtica de la gent que arribava va fer possible que el català aguantés bé i avui estigui en el punt en què està.

Ha aguantat també aquesta segona onada migratòria tan fonamental, d'aquest gairebé 20 per cent de persones que han arribat a Catalunya els últims anys parlant llengües procedents de tot el món i que també han aollit en gran mesura el català com la seva llengua social, com la llengua de referència per viure a casa nostra.

Són dos processos d'extraordinària intensitat que el català ha aguantat bé gràcies a la voluntat i a la fortaleza dels ciutadans de Catalunya.

Hi han altres processos, no menors, en marxa que també hi intervenen però que tampoc disminueixen la força del català. És el cas, per exemple, dels processos de globalització i el que significa de posada en pre-

eminència d'unes determinades llengües de caràcter massiu respecte d'altres.

Bé, per totes aquestes qüestions, crec que podem dir, podem afirmar i crec que hem de compartir amb orgull la idea que el català és una llengua del poble, una llengua europea, una llengua de prestigi, una llengua de cohesió, una llengua moderna, una llengua també digital en el sentit més contemporani de la paraula, una llengua amb capacitat d'atracció que ha fet que el 80,9 per cent dels nats a l'estranger i que viuen a Catalunya avui entenguin el català –això són pràcticament 900.000 persones–, o que el 42 per cent dels nascuts a l'estranger el sàpiguin parlar –això és pràcticament mig milió de persones–, i així podríem anar veient la capacitat de la llengua d'acollir i integrar, vertebrar la pròpia cohesió social de Catalunya.

Per tant, dit en termes generals, el català ha assolit un estadi equiparable al de qualsevol altra llengua d'Europa, i és bo que ho expliquem, és bo que ho reafirmem, és bo que ho fem conèixer, perquè és un punt de partida fonamental que aquells que són contraris al català miren de minimitzar permanentment, com si fos encara una llengua de segona.

Això no vol dir que no hi hagin llocs..., vostè n'ha citat algun i jo li'n podria fer una llarga llista: el món del cinema, el món de la justícia, algun àmbit de les coses noves, tipus videojocs, algun àmbit de l'ensenyament del català, paradoxalment al mateix Estat, on és menys reconegut que a molts països europeus, i en alguns aspectes de la societat catalana –l'àmbit de l'hospitalaria...– o en alguns àmbits d'atenció al públic en el món comercial. Totes aquestes coses són conegudes i, com vostè sap, hi estem treballant.

On tenim el principal problema, ja sabem on és: aquell que hauria de ser el principal inductor, per carta constitucional, aquells que haurien de tenir en compte què diu l'article 3 de la Constitució espanyola, la Constitució del 79, aquells que diuen..., allà on diu que és, la llengua catalana, una llengua de l'Estat, aquí és on tenim les principals dificultats des de fa anys i on es creen els principals pals a les rodes en el desenvolupament del català. Com vostè sap, hi ha molta gent que tracta de convertir el català en una llengua estranya, fins i tot dins de la mateixa realitat catalana, que tracta de devaluar sistemàticament la singularitat del català, que tracta d'imposar la idea que el català i el seu ús són una despesa supèrflua i innecessària –permanentment estan sortint xifres d'allò que gastem els catalans; evidentment, menys del que es gasta en qualsevol altra llengua del nostre entorn, qualsevol altre estat del nostre entorn gasta més en la seva pròpia llengua que allò que gastem els catalans–, aquesta voluntat d'identificar el català sempre amb voluntat de laminar les llibertats individuals..., totes aquestes coses que formen part..., que fins i tot les veiem aquí permanentment i que són inacceptables des del punt de vista polític, fins i tot des del punt de vista constitucional, ateses les lleis vigents, totes aquestes qüestions que pretenen dividir la societat catalana i que pretenen fins i tot aïllar Catalunya de la resta de la comunitat lingüística, que és una de les coses que està més de moda aquests últims anys, intentant fer veure o inten-

tant establir divisions entre la parla dels catalans i la parla dels països veïns on també s'utilitza la llengua catalana.

Bé, per totes aquestes qüestions, és evident que on tenim el principal problema és amb l'Estat, amb les seves polítiques. L'Estat no actua com a estat propi amb el català, actua com un estat impropï, i és segurament per aquesta raó que molts dels fonaments o alguns dels fonaments de tot el procés de transició nacional que està vivint Catalunya tenen a veure amb les actituds de l'Estat, impropï respecte a la llengua catalana. Tot això ho sabem, tot això es manifesta en actituds que es manifesten amb contenciosos, amb lleis impugnades, amb legislació que vostès coneixen bé –les legislacions de l'Estat, la llei Wert...–; a l'Aragó ja sap que s'han inventat una llengua nova, a les Balears ja sap que hi ha una disminució de l'ús del català en l'ensenyament, i a València ja sap que alguns fins i tot pretenen que el valencià sigui una llengua que té un origen..., ibèric, em fa vergonya dir-ho, però és el que diuen. Sort que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ja ha dit que això era impresentable.

Bé, per totes aquestes qüestions, doncs, estem desplegant, vostè ho sap, tot un conjunt d'agendes de treball, que les agrupem..., una, de primera, la focalitzem a l'entorn de la idea de: el català llengua d'estat, llengua d'Europa i llengua compartida. Llengua d'estat amb tots els drets de qualsevol llengua d'estat europeu; llengua d'Europa, és a dir, una llengua reconeguda com qualsevol altra llengua a nivell europeu, i llengua compartida, és a dir, una llengua que sense cap complex viu de manera transversal entre Catalunya, les Balears, les Illes, el País Valencià, la Franja i la Catalunya Nord. Totes aquestes realitats es manifesten amb un conjunt d'iniciatives i de programes, que ara és impossible que els comentï, però que vostè coneix amb prou detall.

El segon element és la llengua de societat, per a tots i per a tothom, per viure en català. Això es desplega amb un conjunt d'iniciatives que espero que en una compareixença propera, que ja tinc demanada, doncs, puguem explicar amb detall i debatre en profunditat.

I, finalment, doncs, aquest element de llengua de tonalitat profundament democràtica, que fa que pugui compartir, doncs, la seva voluntat d'ésser amb altres iniciatives de caràcter comunicatiu, com són la llengua de signes de Catalunya, la llengua de l'Aran, i, per què, no?, també, la mateixa relació amb la llengua castellana.

Bé. Per totes aquestes qüestions desenvolupem..., disposem d'eines prou valuoses, com és el cas de..., només citaré el Consorci per a la Normalització Lingüística, perquè ara està de moda dir que aquest és un consorci que el Govern desitja minimitzar. No és veritat, és radicalment veritat el contrari: més que mai creiem que cal potenciar aquesta institució, que, d'altra banda, doncs, ha donat tantíssima –i tantíssima– oportunitat de construcció, de participació amb la llengua catalana per part de tots aquells que han arribat de fora. Al costat d'això, doncs, el Consell Social de la Llengua, i tantes altres institucions.

Bé. El català és una llengua que crec que ens ha de fer sentir orgullosos a tots els ciutadans de Catalunya, per com ha aconseguit fer-se forta malgrat tot i les enormes dificultats que, des del punt de vista de les polítiques de l'Estat, se li han posat. Ens n'hem de sentir orgullosos: és una llengua parlada, és una llengua estimada, és una llengua de comunicació, és una llengua que manté –i pot mantenir-la i l'ha de mantenir i farem el que sigui perquè la mantingui– la seva unitat; manté actituds que són de caràcter universal; una llengua normalitzada que, al nostre entendre, té totes les possibilitats per mantenir i avançar com totes les altres llengües.

Fabra, amb això acabo, deia allò de: «Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança.» Bé. Doncs ara, l'esperança del català, a més a més de la força interna del poble català per fer-la créixer, és el que tingui instruments, eines, Estat, que facin possible que hagi de viure amb la mateixa normalitat que totes les altres llengües que ens envolten.

Gràcies.

La presidenta

Suspenem la sessió i la reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat a la totalitat sobre la Proposició de llei de reforma de l'impost de successions i donacions.

Proposició de llei de reforma de l'impost de successions i donacions (debate totalitat) (tram. 202-00020/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, la primera qüestió que voldria plantejar és que quan decidim o una o altra política fiscal, què és el que decidim? I el que decidim és, en definitiva, quin model d'estat del benestar volem. I cal tenir present en aquest país,

no ho diem nosaltres, ho diu l'Observatori Social, i «la Caixa»..., un estudi finançat per la mateixa «Caixa», que diu que tenim un estat del benestar molt ineficient per fer front a la crisi. Per exemple, el sistema públic només treu de la pobresa el 30 per cent dels menors. Quan parlem, debatem, de política fiscal, decidim en definitiva quin model de país volem i el valor que donem a l'equitat social i a la distribució de la riquesa en uns moments, cal recordar-ho, en què es posa més en evidència que mai el dèficit social que Catalunya arrossega i que s'ha agreujat per la crisi: 900.000 persones aturades; caiguda de la renda disponible a nivells de 2002; 29 per cent de la població en risc de pobresa, segons un estudi de la Diputació de Barcelona; 26 per cent dels nens i nenes en situació de pobresa, i en el conjunt de l'Estat es produeix un desnonament cada quart d'hora. Aquest és el quadre social que tenim en aquests moments. I quan parlem de política fiscal parlem dels instruments, dels drets, dels serveis públics, que tenim per fer front a aquestes situacions, que no són noves, però que la crisi i les retallades socials han agreujat.

Feta aquesta introducció, el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida presenta aquesta proposició de llei de modificació..., més ben dit, de recuperació de l'impost de successions. Primer el manteniment i ara la recuperació d'aquest impost de successions ha estat un objectiu polític fonamental per al nostre grup parlamentari. I, paradoxalment, és el nostre grup, és un grup de l'oposició, que presenta una proposició de llei per donar compliment a l'acord de govern.

Vull recordar què diu l'acord de govern signat per Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Diu el següent: «Modificació de l'impost sobre successions i donacions per incrementar-ne la progressivitat i el potencial recaptatori.» Fa només quinze dies, en el darrer Ple, es va aprovar una moció que instava el Govern de la Generalitat a presentar, en tot cas en el marc de l'actual exercici pressupostari, un seguit de mesures fiscals, entre les quals estava una reforma legislativa de l'impost sobre successions i donacions segons un seguit de principis, entre els quals que es garantís una recaptació assimilable com a mínim a la que garantia la simple derogació de la llei de 2011, moció a la qual, pel que fa a les mesures fiscals, nosaltres vam votar favorablement. Doncs bé, la reforma que proposem pensem que reuneix aquestes característiques que es deien en aquella moció i algunes més, com després explicaré.

Mirin, aquesta legislatura va començar bé en matèria fiscal: aprovació de la modificació de l'impost de patrimoni i creació de l'impost de dipòsits bancaris. Avui, una mica obligats per les circumstàncies i amb un retard de mesos, hem aprovat l'increment de l'impost de transmissions patrimonials. Però de moment aquí s'ha quedat. Un dels impostos més importants, l'impost de successions, i el segon després del de dipòsits bancaris amb capacitat recaptatòria, encara no sabem on està ni en quina fase de tramitació en el Govern es troba, si és que està en alguna. Amb aquest se'ls han acabat les presses. Sembla que el Govern ho vol aprovar amb els pressupostos, amb la Llei de mesures, uns pressupostos que el soci del Govern, Esquerra Republicana,

sembla que de moment no vol aprovar. I semblaria, no ens queda clar, que Esquerra Republicana ho voldria aprovar amb una llei específica. Nosaltres volem totes dues coses, pressupostos i impost de successions, perquè ara estem sense una cosa i sense l'altra. Però si no arriben els pressupostos, com a mínim permetin que es tramiti la modificació de la Llei d'impost de successions, perquè no podem esperar més des del punt de vista, també, dels ingressos de la Generalitat.

La seva actitud contrasta amb la de la legislatura anterior. La legislatura anterior es van donar pressa per a l'aprovació de la modificació de l'impost. Es va aprovar en lectura única l'1 de juny de 2011 i de forma independent dels pressupostos, que van entrar, si no vaig errat, en aquell mateix període. Van suprimir pràcticament l'impost, i amb ell també el debat parlamentari. Val a dir, això sí, que ho van fer després de les eleccions municipals, que es van produir després d'una onada de mobilitzacions en què no semblava segurament massa estètic haver-ho aprovat abans. Però ho van acabar fent, van suprimir l'impost i, com deia, en van impedir el normal tràmit parlamentari, i ho van fer amb el suport del Partit Popular.

En aquest Parlament aquesta ha estat una qüestió debatuda ja en altres ocasions, i voldria fer, ni que sigui ràpidament, un repàs d'aquests debats que s'han produït. El 2010 s'aprova una reforma de l'impost. Es consoliden les modificacions introduïdes en la Llei de mesures del 2009 pel que fa a incrementar substancialment les reduccions de l'impost en funció del grau de parentiu i a l'aplicació d'una nova reducció addicional per parentiu de la base imposable a fills, cònjuges, ascendents i descendents. El pas d'una tarifa estructurada en setze trams amb un tipus màxim quasi del 33 per cent a una tarifa estructurada en cinc trams amb un tipus màxim del 32 per cent. La reforma del 2010 va fer que aquest impost no el paguessin ni les classes treballadores ni mitjanes; el 94 per cent dels contribuents en van quedar exclosos, només l'havien de pagar el 6 per cent de les persones que heretaven una gran fortuna. I les reduccions per parentiu introduïdes a la llei aquesta del 2010 van situar Catalunya com la comunitat autònoma amb menys tributació per impost de successions entre totes aquelles que havien optat per la quasi exempció. Aquella reforma no es va arribar a aplicar íntegrament per la reforma imposada pel primer Govern d'Artur Mas, però ja va suposar una minva important dels ingressos de la Generalitat. Però com a mínim garantia que les rendes més altes, aquell 6 per cent, les que superaven els generosos mínims exempts de cada grup de parentiu, tributessin. Com a mínim aconseguia això. Hi ha modificacions que es van fer també en aquell moment que nosaltres volem mantenir, com les més favorables a l'empresa familiar i a la reducció per l'adquisició de béns i drets afectats a una activitat econòmica, o de participacions en entitats de persones amb vincles laborals o professionals, no necessàriament familiars, o la bonificació per a les cooperatives i les societats laborals, qüestions en què en aquell moment el nostre grup va insistir molt.

El 2011 es produeix la pràctica supressió de l'impost, que de fet va ser jo diria que l'única promesa que de-

vien complir del seu programa electoral. La reforma del 2011 va suposar la bonificació del 99 per cent de la quota per a fills, filles, cònjuges, pares i mares. Va ser, cal dir-ho, ho vam dir en el seu moment, una reforma classista a l'introduir bonificacions per herències multimilionàries sota l'argument d'alleugerir les classes mitjanes, cosa que ja s'havia fet en la reforma anterior. I sense cap justificació econòmica. Cal recordar que el 68,2 per cent de la recaptació s'obté dels fills, ascendents i descendents, és a dir que és el gruix principal.

Jo diria que fiscalment en aquell moment van estirar més el braç que la màniga, i Catalunya va passar a ser, juntament amb Madrid, el País Valencià i Múrcia, la comunitat autònoma més desfiscalitzada pel que fa a l'impost de successions, comunitats autònomes que com que tenen bonificacions tan elevades es coneixen tècnicament com a «quasi exempció». Pràcticament, no hi existeix, l'impost. Aquesta és l'excepció i no la norma en la resta de les comunitats autònomes, que de forma general han establert deduccions del cent per cent per a l'habitatge habitual, però no per a la resta del patrimoni, que queda sotmès a tributació. I això també desmuntava un dels arguments que tant es deien en el seu moment, que era el de la deslocalització de les fortunes, el de la competència fiscal, que de fet mai van acabar de demostrar.

I ara per què volem recuperar l'impost de successions? Doncs bàsicament per tres raons: per raons econòmiques, per raons socials i per raons ètiques.

Per raons econòmiques, perquè és necessària una política d'ingressos urgent en temps de crisi. Es va, pràcticament, com els deia, suprimir l'impost de successions precisament la primera vegada a la història recent que es reduïa el total del pressupost de la Generalitat. Podem dir que les retallades socials van finançar la supressió d'aquest impost. El Govern de la Generalitat en temps de crisi ha d'aprofitar tot el marge fiscal que té, tota la capacitat normativa de què disposa, per incrementar els ingressos i reduir l'ajustament pressupostari, reduir les retallades.

En el debat a la totalitat de la reforma de 2011 el conseller Mas-Collell deia: «Estem convençuts que els beneficis globals són clarament superiors al cost i que és una reforma que val la pena fer.» Quins han estat aquests beneficis globals d'aquesta reforma? Des de 2008 –i ja hi incloc la reforma que va fer el Govern d'entesa– fins ara, la recaptació de l'impost ha passat de 800 milions d'euros a, segons les darreres dades que hem pogut veure, 344, xifra que també s'explica per cobraments ajornats. Són els efectes de les dues reformes que s'han produït, una caiguda substancial dels ingressos. Per tant, quins han estat aquests beneficis? Per a la majoria, segur que no, per a la majoria de la ciutadania. Per als ingressos de la Generalitat, tampoc.

Per tant, la durada de la crisi i la situació social en què estem fa imprescindible una nova política d'ingressos. Cada euro que es deixa d'ingressar el Govern l'acaba convertint en una retallada més. I els ho deia aquest matí: si s'haguessin aplicat totes les mesures fiscals que nosaltres i altres grups els vam proposar ja la le-

gislatura anterior, haurien ingressat més de 1.000 milions d'euros l'any.

Segona raó, les raons socials; el creixement de la desigualtat. Mirin, des de 2006 la renda del sector de la població amb les rendes més baixes ha caigut un 5 per cent, mentre que la de les llars més riques s'ha incrementat. La diferència entre la renda dels sectors més empobrits i la dels més rics s'ha incrementat un 30 per cent, cosa que desmenteix aquella idea que tots els sectors socials pateixen per igual la crisi. Això no és veritat. També en moments de crisi els rics es fan més rics. Això ho diu l'informe Foessa de Càritas. Per tant, la supressió de l'impost de successions, que és un impost fortament redistributiu, alimenta aquesta tendència. És una decisió que no va a favor de la majoria silenciosa, sinó a favor de la minoria adinerada. Diria que és una crida a la insolidaritat.

Com els deia abans, fem un debat sobre el model de societat que volem i sobre el paper que hi han de tenir les administracions, i si es considera o no necessària la redistribució de la riquesa. Mirin, abans de la reforma del 2011, aquest era un dels impostos amb major capacitat redistributiva. No carregava sobre les rendes del treball i sí sobre les grans fortunes. Fins al 2010 el 40 per cent de la recaptació provenia del tram de renda superior, les persones que rebien 400.000 euros, habitatge a part. Més del 80 per cent dels ingressos provenia del 15 per cent de les persones amb majors herències. Per tant, eren les persones més riques, al contrari del que es deia, i no les classes mitjanes, les que pagaven aquest impost. És un impost que contribueix a la igualtat d'oportunitats, i evita que una persona, pel fet d'haver rebut una herència, quedi exempta de la cultura de l'esforç.

De fet, històricament és un impost d'arrel liberal, que no neoliberal. Vostès deuen recordar el grup de milionaris nord-americans que estaven a favor de l'impost perquè un dels objectius de l'impost era precisament evitar que es perpetués una aristocràcia del diner, l'únic mèrit de ser fill de i no el mèrit del treball i de la cultura de l'esforç. I més recentment, Buffett, Gates i altres multimilionaris americans –se'n recorden, de Buffett, el milionari aquest que deia que «la lluita de classes existeix i que la guanya la meua classe»?-, vull dir la seva, no la meua–, aquests senyors, ara el que han proposat és incrementar, fa uns mesos, l'impost de successions amb un argument que deia el següent: «Tenim l'opció de cobrar un petit percentatge dels impostos als més rics, que el poden pagar perfectament, o fer retallades socials a qui més ho necessita.» Això ho deia l'hereva de la fortuna Disney. Jo crec que és un argument que podem utilitzar perfectament aquí.

I, finalment, la tercera raó: per raons ètiques. Cal corregir una injustícia. En el moment que es produïen les màximes retallades, que s'han produït les retallades socials més grans que s'han produït a Catalunya, en aquest moment, establien vostès, el Govern, un privilegi només per al 6 per cent de la ciutadania. En el moment que es retallava salut, educació i serveis socials, que es perdien llocs de treball públics, establien, consolidaven, un regal fiscal per a aquell 6 per cent.

La pregunta és: per què una persona que hereta 1 milió o 2 milions d'euros no ha de pagar res? Amb dades de 2008, més de mil persones van heretar més de mig milió d'euros, i més de cent cònjuges van declarar un patrimoni de més d'1 milió d'euros. Aquest sector social no pot pagar? No pot contribuir a l'esforç per sortir de la crisi? Nosaltres pensem que sí.

Mirin, cal combatre el clima antifiscal que vostès mateixos, Convergència i Unió, van contribuir a crear durant tots aquests anys contra aquest impost, un clima antifiscal que ens ha portat també al fet que siaguem un dels països amb un nivell de frau fiscal més elevat.

Quina és la nostra proposta? La nostra proposta s'emmiralla en la que ha fet –en la que hi ha– el Govern a Andalusia. Proposem reduir les reduccions de parentiu anteriors al 2009, que eren molt elevades, entre 275.000 i 150.000 euros; evidentment, eliminar la bonificació del 99 per cent. Però, com a novetat, el que volem, també, és introduir una exempció a partir de..., per sota de 160.000 euros, i, evidentment, que en quedi exclòs l'habitatge habitual, que en quedarà exempt fins als 500.000 euros. D'aquesta manera també es preserven les classes mitjanes i treballadores, només afectaria el 10 per cent dels contribuents, i ens permetria una recaptació addicional d'entre 400 i 500 milions d'euros. Permetria recaptar el 78 per cent del que havia estat l'impost inicial. Ens sembla que és una mesura justa i progressiva i que, a més, com els deia, no afecta els treballadors ni les classes mitjanes.

Mirin, pensem que ara és el moment –per acabar– de mirar endavant; que tenim l'oportunitat, com hem fet aquest matí, d'arribar a un acord molt ampli en el qual l'oposició d'esquerres es pugui sumar a una mesura que nosaltres entenem que és imprescindible i que forma part...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

Josep Vendrell Gardeñes

...ja acabo–, i que forma part de l'acord de govern. Fa pocs dies coneixíem la notícia que Esquerra volia agilitar aquest impost. Ara tenen l'oportunitat, doncs, d'aprovar la seva tramitació. Estem disposats a negociar, a debatre'n el contingut; però estem convençuts que no podem esperar més, la situació social del país no pot esperar més, les finances de la Generalitat no poden esperar més.

Els demano, doncs, el seu suport a la tramitació d'aquest projecte de llei per una qüestió de justícia, d'equitat i per mantenir i garantir els serveis públics.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, el Partit Popular català som l'única força política del Parlament de Catalunya que estem en contra de tornar a introduir l'impost de successions de pares a fills.

Els pares ja han pagat suficients impostos pels seus béns –IVA, impost de transmissions patrimonials i IRPF– perquè els fills hagin de tornar a pagar pel que ja han pagat els seus pares. Estem davant d'un impost desfasat, d'un impost confiscatori, d'un impost que va existir a Catalunya, que va ser eliminat gràcies al Partit Popular català i que, pel que sembla, l'acord ERC - Artur Mas farà que s'hagi de tornar a pagar de nou.

Un impost que va contra l'estalvi; un impost que descapitalitza les famílies; un impost que va contra la solidaritat intergeneracional; un impost que portarà a la deslocalització a altres zones d'Espanya de moltes persones per no haver de pagar aquest impost; un impost que ens fa més competitiu amb altres zones d'Espanya, no per decisió del Congrés dels Diputats i del Senat –o, com vostès diuen, alguns de vostès, de Madrid–, sinó per decisió d'aquest Parlament, el de Catalunya, per la majoria ERC - Artur Mas. I molt probablement també tindrà el seu suport en el seu moment, quan ERC presenti aquesta proposició, o el Govern externalitzat per Esquerra Republicana ho porti com a projecte de llei, llavors, doncs, probablement tindrà el suport, a més, d'Iniciativa Verds, PSC, Ciutadans i CUP, que també són favorables a aquest impost.

Per tot això, el Partit Popular català hem presentat una esmena a la totalitat per rebutjar aquest impost de successions. ERC, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, PSC, la marca blanca del PSOE, Ciutadans i CUP sempre han estat favorables a aquest impost; en canvi, Convergència i Unió, que va votar eliminar-lo fa un any i mig, ara està a favor de tornar-lo a introduir. Aquí el problema són les cadires del senyor Mas-Colell i del senyor Artur Mas.

Senyores i senyors diputats, quant ens costarà als catalans que el senyor Artur Mas i el senyor Mas-Colell mantinguin el suport a Esquerra Republicana de Catalunya per tal que continuïn com a president i conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya? Per quant temps més el senyor Artur Mas i el senyor Mas-Colell continuaran sense presentar els pressupostos d'aquest any 2013 per no perdre el suport d'ERC i del senyor Oriol Junqueras? Aquesta és la pregunta que ens hem de fer, senyores i senyors diputats: continuaran el senyor Artur Mas i el senyor Mas-Colell amb la Generalitat aturada, sense presentar pressupostos i apujant impostos per tal de seguir asseguts en el primer banc del Parlament com a president de la Generalitat i com a conseller d'Economia?

Doncs, bé, a dia d'avui la resposta a totes aquestes preguntes és que sí. I la mostra l'hem vista fa just unes hores, quan la majoria ERC - Convergència i Unió han donat suport a un increment del 25 per cent a l'impost de transmissions patrimonials.

Avui, com que és Iniciativa Verds i no ERC qui presenta la proposta de recuperar l'impost de successi-

ons, Convergència i Unió hi votarà en contra, fins que aquesta mateixa proposta sigui proposada per Esquerra Republicana de Catalunya, i, llavors, Convergència i Unió hi votarà favorablement.

Convergència i Unió és capaç de votar sí, no o abstenció en una mateixa proposta, depenent de si ERC o no hi dóna suport. Si Esquerra Republicana de Catalunya hi està a favor, evidentment Convergència i Unió hi vota a favor. I això demostra, per part de Convergència i Unió, una gran coherència ideològica, no?, si no és que el simple fet de mantenir les cadires de president de la Generalitat i de conseller d'Economia s'hagi convertit en una ideologia política en si mateixa, la qual cosa seria en exclusiva la ideologia política de Convergència i Unió.

Estem davant d'un impost, el de successions, que acaba afectant la classe mitjana, atès que les grans fortunes acaben eludint aquest impost perquè disposen de Sicav, de comunitats de béns i de determinades societats per a les quals no han de pagar aquest impost.

Senyores i senyors diputats, els béns objecte d'una herència, si són béns immobles hauran de pagar IBI, i, tant si són immobles com si no, hauran de pagar impost del patrimoni. Així mateix, per a tots aquells rendiments que s'obtinguin d'aquests béns... –interessos dels dipòsits, dividends de les accions o lloguers–, davant de determinats béns immobles es pagarà l'IRPF.

Per tant, els que han obtingut una herència, una segona residència, uns terrenys, unes accions, sempre, permanentment, per aquests béns hauran de pagar impostos en funció dels rendiments que s'obtinguin d'acord amb aquests béns o bé pel simple fet de tenir aquests béns, com succeeix amb els béns immobles, que s'ha de pagar IBI sí o sí cada any. Inclús, si decideixen vendre, aquestes persones, aquests béns hauran de pagar, els compradors, l'impost de transmissions patrimonials.

Per tant, quin sentit té que, a més, es posi un impost afegit pel fet que una persona dissortadament mori en relació amb els seus hereus? Un impost que en moltes ocasions a les persones que l'han de pagar els genera un problema de liquiditat pel qual s'han d'endeutar. I en moltes ocasions també succeeix que aquests béns, que són objecte de l'herència, estan en una greu situació de deteriorament que implica que la persona que els ha rebut com a herència ha de fer importants modificacions o ha de fer importants reformes per tenir-los en condicions.

Per això mateix es tracta d'un impost clarament confiscatori; d'un impost que a Catalunya va desaparèixer fa just un any i mig, i que ara, pel que sembla, és a prop de tornar a ser vigent a Catalunya per decisió, ho torno a reiterar, de l'acord ERC - Artur Mas.

Senyores i senyors diputats, quina seguretat jurídica genera que un mateix govern en un any i mig hagi eliminat l'impost de successions i un any i mig després el torni a fer efectiu? És aquesta la forma de governar de Convergència i Unió? Després algú s'estranya quan la voluntat del poble els fa perdre, a Convergència i Unió, dotze diputats.

Entenc perfectament que Iniciativa Verds porti aquesta proposta, atès que és un dels seus clàssics en el seu programa electoral. Per tant, no hi tinc res a objectar, igual que el Partit Popular estem diametralment oposats a la seva proposta. Sé que, digui el que digui, difícilment convenceré Iniciativa Verds, i més tenint en compte que ara hi ha..., tenint en compte la irrupció de la CUP al Parlament de Catalunya, que fa que vostès s'hagin extremat encara més a l'esquerra, i, per tant, que sigui més complicat convèncer-los.

En qualsevol cas, dir-li, senyor Vendrell, que vostè ha comès un error en presentar la llei. És no posar-se una careta d'Oriol Junqueras. Si potser s'hagués posat una careta d'Oriol Junqueras potser a dia d'avui tindria alguna possibilitat que Convergència i Unió la hi votés a favor. Però, com que ho presenta sota les sigles d'Iniciativa Verds, difícilment tindrà èxit la seva proposta. Que, per cert, fa una proposta que en poques setmanes i mesos serà aprovada per aquest Parlament per la majoria ERC - Artur Mas.

El Partit Popular català en relació amb l'impost de successions hi estem en contra pel seu fet imposable, per la filosofia de l'impost, de la mateixa forma que tampoc compartim que uns pares que vulguin ajudar els seus fills, el seu fill, a obrir una empresa o a adquirir un pis hagin de pagar un impost pels béns, per l'objecte de la donació que donen els pares al seu fill.

Les figures impositives han de tenir uns paràmetres racionals; no es tracta de posar impostos per posar ni es tracta de posar impostos en un fet imposable per posar un fet imposable, com ens té acostumats ERC. I ho hem pogut visualitzar en l'Acord de Govern entre el senyor Artur Mas i el senyor Oriol Junqueras. I que avui mateix llegim a la premsa com estan pensant a ficar el cànon..., un cànon digital o com estan pensant posar una taxa per veure TV3. Espero, almenys, que, si posen aquestes taxes, ens donin, als catalans, el dret a decidir si volem o no pagar aquests impostos, especialment l'impost a relació a TV3, atès que no és «la meva», és la d'uns quants, concretament la de dos: la d'ERC i la de Convergència i Unió.

Sant Vicenç dels Horts, on l'alcalde és el senyor Oriol Junqueras, és el municipi amb més atur de tot el Baix Llobregat i és on l'IBI està als nivells de Puerto Banús, de Marbella. Tenen més atur que ningú i tenen l'IBI –l'impost de béns immobles– al nivell de Puerto Banús, de Marbella. Sabem tots els que estem en aquesta cambra i tota la gent que ens veu que la diferència de renda *per capita* entre els ciutadans de Puerto Banús i els ciutadans de Sant Vicenç dels Horts és substancialment diferent.

Si finalment Convergència i Unió cedeix de nou als desitjos d'ERC, Catalunya serà definitivament, sense cap mena de dubte, la líder en impostos autonòmics de totes les comunitats autònomes d'Espanya. Inclús per sobre dels nivells del Govern andalús, on hi ha dos partits que són clarament favorables a l'intervencionisme i a crear més impostos i a posar més taxes i a posar més traves, com és el Govern PSOE - Izquierda Unida. Doncs, bé, si vostès finalment donen suport plenament als desitjos del senyor Oriol Junqueras, del

senyor Pere Aragonès, d'Esquerra Republicana de Catalunya, no tinguin cap dubte que Catalunya sí que serà líder, en impostos, i no per decisió de Madrid, ni del Congrés dels Diputats, ni del Senat, sinó per decisió de vostès i des d'aquest Parlament. Aquesta és la realitat.

El Govern del senyor Artur Mas és un govern estancat, un govern que no té agenda de reformes. Un govern que ha passat de donar suport a la reforma laboral, de votar favorablement a la Llei d'estabilitat pressupostària, d'eliminar, junt amb el Partit Popular català, l'impost de successions, a convertir-se en un govern que es passa, dia sí i dia també, suplicant poder tenir més dèficit, suplicant..., no mostrant cap intenció de presentar els pressupostos d'aquest any 2013, queixant-se d'haver de pagar els proveïdors a trenta dies, sent incapaç de finançar-se als mercats. I té com a soci el pitjor de la classe, que és Esquerra Republicana de Catalunya. Ho podem veure en els departaments que gestionava a l'època del tripartit, ho podem veure a Sant Vicenç dels Horts, o només anant a l'acord de govern ERC - Artur Mas, Junqueras - Artur Mas, podem veure quina classe, doncs, d'expectatives ens ofereix Esquerra Republicana de Catalunya.

Per això, atesa la crisi econòmica, atès que vostès donen l'esquena al principal problema de Catalunya, dels catalans, que és l'economia, que és poder trobar..., tenir expectatives de futur, poder trobar un lloc de treball, d'aquí, com que vostès viuen d'esquena a aquests problemes, és lògic que es passin el dia que si cimeres, que si Diplocat, que si simposi, que si concerts..., tot el que faci falta per tal de tancar l'economia, malgrat que molta gent ho està passant malament a Catalunya.

L'acord ERC - Artur Mas és un fre a la recuperació econòmica. Aquest primer semestre de l'any 2013 ha estat el primer semestre sencer en què s'ha creat ocupació al conjunt d'Espanya des de l'any 2008. S'imaginen que el Govern de la Generalitat en les seves competències tingués el mateix esperit reformista que el Govern d'Espanya? Però, en canvi, succeeix tot el contrari: el Govern d'Espanya reforma dia a dia, cosa que ens permet visualitzar la llum al final del túnel, mentre el Govern ERC - Artur Mas es passa el dia en la queixa permanent, sense cap autocrítica, amb la Generalitat paralitzada i inclús amb actituds que denoten una certa prepotència sobretot en l'àmbit parlamentari. I avui en veiem un clar exemple: el que estem debatent avui vostès ho aprovaran d'aquí a poques setmanes, d'aquí a pocs mesos, però com no prové d'ERC, sinó d'Iniciativa Verds, Convergència i Unió ho rebutja.

El senyor Artur Mas, en plena crisi econòmica, en el pitjor moment, què va fer? Convocar eleccions anticipades. Quan la prioritat és treballar per lluitar contra la crisi, què fa el senyor Artur Mas? Treballar per separar els catalans. Tot i així, malgrat el llast del desgovern de l'acord ERC - Artur Mas, els catalans sortirem de la crisi per l'esforç de la gent treballadora, dels autònoms, de les pimes i dels empresaris, i de l'agenda reformista del Govern d'Espanya. Tot i això, el senyor Artur Mas estic convençut que intentarà apuntar-se a la recuperació econòmica com si fos obra seva, a l'es-

til messiànic de la darrera campanya electoral. Però els catalans tenen dret a saber que al senyor Artur Mas el preocupa més la seva cadira, la seva continuïtat política, que no pas prioritzar la sortida de la crisi en favor dels catalans.

L'impost de successions no convé a l'economia catalana, des del punt de vista del Grup Parlamentari del Partit Popular català; no és la recepta que necessita la nostra economia. Ho diem també des de l'experiència d'un Partit Popular, d'un partit de govern, que vam treure Catalunya i el conjunt d'Espanya de la crisi als anys noranta i que ara estem en el camí de tornar-ho a fer possible en aquesta segona dècada del segle XXI. No és convenient des del punt de vista recaptatori incrementar figures tributàries si no van acompanyades d'una política clara de reducció de la despesa que permeti equilibrar els comptes i que porti a reduir els períodes de pagament amb proveïdors i creditors de l'Administració corresponent, que, pel que es veu, no és aquesta la prioritat del Govern del senyor Artur Mas.

Per tant, ja sigui des del punt de vista de la filosofia de l'impost, des del punt de vista d'ajudar a la generació de confiança i a donar seguretat jurídica, o des del punt de vista estrictament recaptatori, aquesta figura impositiva no és ni necessària ni convenient. Per tot això, el Partit Popular català diem «no» a l'impost de successions i donacions de pares a fills.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, senyora presidenta, conseller, diputades i diputats, no faré com el senyor Lucena aquest dematí, que renyava un diputat que no parlava exactament del tema que s'estava debatent, però, si m'ho permet, senyor Coto, per què no parla de la qüestió...? És a dir, vostè ha gastat la major part de la seva intervenció a criticar el Govern i Convergència i Unió, i ben poc ha parlat del que és la proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, no?

Però, en tot cas, deixi'm fer-li una pregunta: votaran a favor de traslladar al Congrés la proposta per reduir l'IVA cultural? És una pregunta, perquè..., li ho pregunto perquè les seves arengues no es corresponen amb la realitat: vostè és antiimpostos –vostè és antiimpostos–, és clar, si no els posa el PP; si els posa el PP vostè hi deu estar a favor, no?

És que la seva intervenció m'ha suggerit de dir-li això, no? També de dir-li que, si vostès paguessin els 8.000 milions d'euros que deuen a Catalunya, probablement el Govern de Catalunya no s'hauria de plantejar recuperrar el tram més alt de l'impost de successions.

I finalment un apunt que crec que és important, perquè l'altre dia vostè ja s'equivocava quan esmentava

quin és l'augment percentual de l'ITP: l'ITP del 8 al 10 per cent per equiparar-lo a l'IVA en l'obra nova ha estat del 20, no del 25 per cent; ho dic perquè vostè diu: «El 25, el...» És el 20, ja li aclareixo que és el 20.

Però, en tot cas, jo li agrairia que dediqués el seu temps a parlar d'allò que se'ns està proposant, en lloc de dedicar-se tant de temps a criticar el Govern de Convergència i Unió i, sobretot, aquest pacte que tenim, que deu ser, crec jo, ben legítim, amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Bé, però més enllà de tot això avui se'ns fa una proposta, se'ns presenta una proposició de llei que el que pretén en el fons és que torni a governar el tripartit, això sí. Més enllà d'aquest apunt, avui, en un exercici de nostàlgica reivindicació d'allò que el tripartit s'endugué, se'ns vol proposar que recuperem a grans trets la significativa modificació de l'impost de successions que el Govern del president Montilla, participat –no cal recordar-ho, però sí que no oblidar-ho– per Iniciativa de Catalunya, va aprovar a finals de l'any 2009 perquè fos d'aplicació l'any 2010. I avui constatem també que en tres anys el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha passat de recolzar l'eliminació pràcticament total de l'impost de successions, quan governava, a proposar-ne la recuperació pràcticament total, quan és a l'oposició. I avui el que se'ns proposa, en definitiva, és que pugem al Dragon Khan i passem del tot al res i del res al tot en matèria de successions a Catalunya.

I això es fa a través d'una carta als Reis que assegura que, sense que gairebé ningú –ningú, ningú– pagui, arribarem a recaptar 400 milions d'euros. I nosaltres diem que potser sí –potser sí–, però en tot cas cal saber que, si s'aprova aquesta proposta, per exemple, qui quedi vidu o vídua a Catalunya, a més de perdre el seu company o companya de vida, haurà de pagar per la meitat del que ambdós han construït al llarg dels anys. I la pregunta que això ens suggereix és si això és just, és si és just que una vídua pagui per la meitat del que ja tenia quan el seu marit era viu per, finalment, quedar-se exactament en la mateixa situació patrimonial.

Per tant, el nostre grup avui no donarà suport a aquesta proposició de llei i hi presenta una esmena que és a la totalitat. I hi ha dues raons principals que ens porten a aquesta posició.

La primera és que aquest grup actua en coherència amb el que ja ha expressat en anteriors ocasions en aquest Ple i en coherència també amb el que és l'acord de legislatura, que és un acord de legislatura, sí, signat amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que preveu una modificació de l'impost sobre successions. I en aquesta línia en l'anterior Ple, el 20 de juny, aprovàvem una moció que desplega l'acord de legislatura i que situa l'impost de successions en una reforma que ha d'afectar les herències més altes i el volum d'hereus més baix. Tot això amb el benentès que ho fem per l'excepcionalitat del moment i de manera transitòria, fins que puguem, de veres, evitar haver de cobrar un impost que no ens agrada.

La segona raó, que lliga amb el final de la primera de les nostres raons: nosaltres no creiem en aquest impost, i treballem perquè ens ajudi de forma tem-

poral en la dura tasca d'arreglar, mai millor dit, l'herència rebuda després del pas pel govern, per exemple, d'Iniciativa per Catalunya Verds. Sembla que el Grup d'Iniciativa ara hi torna a creure o es fa enrere de la decisió que va prendre quan governava. Nosaltres no: el nostre grup entén que les mesures que s'estan treballant en matèria d'impost de successions són mesures temporals, que són, per tant, mesures de fiscalitat que s'allargaran només mentre sigui necessari i per no haver de retallar encara més. I vostès ja saben de què depèn que no hàgim de retallar encara més, malgrat ser una de les economies més potents de l'arc mediterrani: depèn, en definitiva, que tinguem les eines per gestionar els nostres propis recursos en el marc polític que els catalans decidim.

A nosaltres ens fa l'efecte que amb aquesta proposició de llei els que la presenten avui ens demostrin –o en tot cas així ho interpretem nosaltres– que s'han donat per vençuts en el conflicte clau, que és el del greuge fiscal. Aquest és el debat de fons, en realitat; un debat que a vostès segurament els molesta perquè els sona a excusa per justificar les retallades, però que han de saber que no és cap excusa: és una realitat científicament demostrada amb les balances fiscals de cada any, amb el dèficit crònic, amb el deute de l'Estat amb Catalunya –avui se'n donava la xifra dels 8.000 milions d'euros– i, en general, amb l'ofec econòmic i polític a què se'ns sotmet.

I segurament vostès ens diuen que parlem d'això, del greuge fiscal, per tapar la duríssima gestió que ens ha tocat fer de la realitat, de la qual vostès semblen no tenir ni idea, perquè quan van governar ho van fer amb una alegria pressupostària impròpia dels temps de crisi econòmica que ja s'albiraven el 2007, i no diguem el 2010. En aquell moment de caiguda d'ingressos vostès no van actuar; quan ho van fer, era massa tard. I ens preguntem si els va passar com a nosaltres, que aquell any, l'any en què es va aprovar la supressió de l'impost de successions en una gran part, vàrem veure com un pas endavant la reducció de l'impost de successions pensant que la informació que ens donava el Govern del president Montilla era bona i que la situació de la caixa de la Generalitat ho podia tolerar.

Però nosaltres en general som contraris a l'aplicació d'aquest impost d'una forma universal, tal com vostès l'entenen. I entenc que vostès vulguin refer-se d'una situació que lamenten, però nosaltres també volem posar de manifest que no tot és recaptar, recaptar, recaptar d'allà on sigui, sinó que cal preguntar-se si aquesta manera de recaptar a través d'aquest impost és adequada, és justa, és equitativa, i si aquest impost és un impost ben travat des de la perspectiva de qui el crea i el pot modificar d'arrel, que són les Corts Generals.

Per tant, aquesta proposició de llei, si s'aprova, significaria una renúncia solemne, una renúncia solemne a discutir sobre el conflicte germinal, que és el greuge econòmic que patim.

També té una cosa positiva, aquesta proposició de llei, i és que ens permet tornar-nos a manifestar en contra d'una política fiscal, la seva, que posa tot l'accent en els ciutadans. I, tanmateix, si aprovéssim aquesta pro-

posició de llei, estaríem avalant una posició erràtica, la seva, que consisteix a fer una cosa quan es governa i a demanar la contrària quan s'és a l'oposició.

La nostra posició d'avui és no posar tot el pes de la política econòmica de la Generalitat en la fiscalitat aplicada als ciutadans, que és la filosofia a què respon aquesta proposició de llei d'Iniciativa. La fiscalitat i l'increment d'impostos no poden ser l'única via per resoldre els problemes financers de les administracions públiques, i això és especialment clar en el cas d'aquelles administracions que estan ofegades per una situació injustament imposada. I, en el cas que ens ocupa, vostès ens proposen que es faci en un impost que no és pas un mecanisme adequat per a la redistribució de la riquesa, atès que el que en el fons fa és gravar l'estalvi i la inversió: tu treballes i pagues, cotitzes; fas uns estalvis i pagues sobre els rendiments; amb aquests estalvis fas un esforç..., amb aquests estalvis fas un patrimoni i pagues l'IBI, el patrimoni, i quan el resultat del teu esforç el vols passar als fills, que seguiran pagant pel patrimoni que rebran, tornes a pagar o tornen a pagar els teus hereus. És el «peatge de la mort», que en diuen: pagues per una cosa sobre la qual sempre has pagat i qui la rep seguirà pagant.

Si es graven els patrimonis de la forma com es pretén tornar a fer, tornant a la situació d'abans de l'any 2010, se sotmet a tributació l'estalvi per causa de mort, un estalvi que sovint, molt sovint, és fruit del sacrifici, de l'esforç, de les rendes del treball, que ja estan convenientment gravades amb l'IRPF i la resta d'impostos directes i indirectes. Vostès volen que el Govern de Catalunya cusi a impostos tots els catalans, quan la majoria dels catalans no està per ser cosida a impostos, i nosaltres creiem que hi ha solucions intermèdies.

I sobretot creiem que les solucions s'han d'adaptar als temps en què prenen forma. Avui a Catalunya estem adaptant la política de despesa i la política d'ingressos a la realitat econòmica que ens toca viure. El Govern de Generalitat ni posa tot el pes de l'acció pública en la reducció de despesa, ni posa tot el pes de l'acció pública en l'increment dels ingressos. El Govern de la Generalitat mira de fer una política que sigui una barreja sensata i possible d'una cosa i de l'altra.

I el que sí que han de tenir clar és que el que no farem és gastar més del que tenim ni cosir a impostos uns ciutadans que ja tenen l'economia domèstica prou malmesa per la situació actual, que no gastarem més del que tenim, que no comprometrem tot i més del que podem i que no farem, en definitiva, que els que ens succeeixin hagin de pagar una herència com la que haurem de pagar nosaltres, que s'acabarà l'any 2108.

Per això, com he dit, el Govern té dos elements que manté plenament vigents: un és l'acord de la desena legislatura, que en aquesta matèria diu clarament en l'apartat 10 que es procedirà a una modificació de l'impost sobre successions per incrementar-ne la progressivitat i el potencial recaptatori, i d'altra banda, la moció aprovada al darrer Ple que desplega l'acord de legislatura i que situa l'impost de successions i donacions en el punt en què el Govern tripartit va deixar l'impost l'any 2010.

Hi ha alhora un tercer element que el grup majoritari d'aquest Ple vol posar de manifest, i és que aquest és un impost que, tal com es planteja, ens dóna la sensació que només seria un instrument recaptatori especialment centrat en les famílies treballadores, que gravaria la transmissió d'un patrimoni que ha estat fruit de l'esforç familiar.

Per tant, l'esmena a la totalitat, de fet, el que és és una defensa de la política que el mateix Grup d'Iniciativa va impulsar des del Govern tripartit, en la mesura que el Govern treballa per mantenir les deduccions que es varen implantar aleshores. És també un exercici responsable i adequat a la realitat actual, en el sentit que no posa tot el pes a les espatlles dels ciutadans, cosa que sí que fan propostes com aquesta. I és finalment una ferma defensa dels acords de governabilitat signats entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana a principis d'aquesta legislatura, que plantegen que aquest impost es recuperi per a les franges més altes i de forma temporal i excepcional.

Mirin, de la voluntat del poble de Catalunya, expressada a les urnes ara fa uns mesos, hem de concloure, i en això no hi pot haver massa discussió, que la gent vol més sobirania i menys retallades; que la gent creu que estat propi és estat del benestar.

Aquest és el marc en el qual ens movem. I aquest és el nostre compromís renovat amb la renúncia, expressada en el vot contrari a aquesta proposició de llei, a recuperar les propostes polítiques dels qui no han rebut prou suport a les urnes per aplicar-les.

Gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Voldria començar recordant-li al senyor Falcó que això de l'impost de la mort ho porten en l'acord de govern, eh?; no ens ho hem inventat nosaltres, això. Jo ho he llegit. Això de l'impost de la mort que vostè diu vostès ho han signat amb el Grup d'Esquerra Republicana. Una altra cosa és que al final acabin fent una reforma cosmètica que no serveixi absolutament per a res. Serà interessant veure, vostès, la proposta que acaben proposant. Però, agafant les seves paraules, vostès, en el seu programa de govern, porten l'impost de la mort.

Miri, sobre les diferents coses que s'han dit, a mi em sorprèn molt aquesta concepció que tenen vostès de classe treballadora i classes mitjanes. Una persona que hereta 1 milió d'euros, 2 milions d'euros, és classe mitjana i classe treballadora? Però vostè a quin barri viu? A Badalona, d'on és vostè, la classe treballadora i la classe mitjana són així? Miri, jo hi vaig molt, per Badalona, i crec que no són precisament aquests la classe treballadora i la classe mitjana que Iniciativa Verds - Esquerra Unida està acostumada, diguem-ne,

a tractar. No sé si Convergència i Unió sí que hi està més acostumada.

Miri, a mi em sembla escandalós. I em sembla escandalós que el 6 per cent..., o el 10 per cent –miri la nostra proposta, la nostra proposta és del 10 per cent–, de les rendes més altes, de les famílies més riques no pugui pagar aquest impost. No em digui allò de la vídua, que no és veritat; no m'ho digui, allò de la vídua, perquè també preveiem un mínim exempt de 160.000 euros i mantenir algunes de les deduccions justament per preservar aquesta classe mitjana. Estem parlant del 10 per cent, del 10 per cent només. No em digui que no es pot fer aquest esforç. Vostès, que han acomiadat gent del sector sanitari, del sector educatiu, que han fet retallades socials a tort i a dret, no poden demanar a aquesta classe mitjana que vostè coneix, tan rica, d'1 milió, 2 milions d'euros..., no els poden demanar un esforç, també, per contribuir a la sortida de la crisi?

Miri, i una reflexió que no és ètica, que és econòmica. Ja sé que vostès parteixen d'aquella idea que millor que els diners estiguin a la butxaca de la gent, en aquest cas d'una minoria del 10 per cent, que no que els tingui l'Administració, que segurament els malgastarà en salut –oi, senyor Teixidó?, aquesta filosofia liberal, no?–, en educació, en serveis socials, no?

Però, escolti, on fan més servei aquests 1, 2, 3 milions, 4, 10 milions d'euros? En aquests moments on fan més servei a les butxaques d'aquesta gent o fan més servei justament per evitar les retallades en el sector social, en el sector sanitari o en el sector educatiu?

Escolti, nosaltres plantejem una reforma que efectivament va més enllà de la que va fer Convergència i Unió el 2011 i que canvia algunes coses de la que es va fer el 2010, efectivament.

I ens agafem a un argument que vostès han dit moltes vegades per justificar les pròpies mesures i que el Govern de l'Estat també utilitza moltes vegades per justificar les pròpies mesures fiscals, que és: estem en una situació excepcional. Potser ho hauríem d'haver vist, té raó vostè; potser el 2010 la reforma que es va fer, la reducció que es va fer era excessiva donada la perspectiva de la situació econòmica en la qual finalment ens hem trobat. Probablement. Corregim-ho –corregim-ho. Perquè, si estem en una situació excepcional en què vostès diuen que fan coses excepcionals com retallar –oi que diuen que no els agrada retallar?–, doncs, escolti, tampoc no els agradarà, potser, apujar l'impost a aquest 10 per cent de les famílies més riques, però fem l'esforç, fem l'esforç compartit. Això és l'únic que els demanem.

Estem davant d'una situació excepcional, i si estem davant d'una situació excepcional hem d'aplicar mesures excepcionals. Vostè deia: «Escolti, vostès fan això perquè no volen parlar del greuge fiscal amb l'Estat.» Mirin, nosaltres, vostè se'n deu recordar, que nosaltres hem votat a favor del concert econòmic solidari. O no se'n recorda? Vostè deu recordar que nosaltres tenim un determinat discurs, que potser no és exactament igual que el seu, sobre el tema de les balances fiscals. Segurament hi ha expressions que a nosaltres

no ens acaben d'agradar, com això d'«Espanya ens roba», perquè nosaltres creiem també en la solidaritat.

Però, escolti, i el greuge social de la fiscalitat entre classes? Jo li ho deia al principi de la meua intervenció: les desigualtats entre rics i pobres s'han incrementat més d'un 30 per cent. I això no existeix? És a dir, el greuge fiscal de Catalunya amb relació a l'Estat existeix i el greuge fiscal entre classes a Catalunya també existeix. Nosaltres volem veure les dues realitats, no només una realitat.

I pel que fa al senyor Coto, home, em sorprèn –i també és un argument que el senyor Falcó ha utilitzat– aquesta idea que és un impost que ja grava dues vegades allò que ja s'ha pagat fiscalment. I quan anem al comprar al supermercat, el que comprem no està gravat de diferent forma, amb l'IVA o fins i tot també amb l'IRPF? I quan comprem un cotxe? Quan comprem un cotxe no es grava de diferents maneres aquell cotxe? O en el cas dels habitatges, no es grava de diferent manera, per l'IBI o per altres fórmules, aquell habitatge? No fem demagògia.

Si vostè..., la seva opció no és la de la cultura del treball, no és la del mèrit, si vostès estan a favor de la consolidació d'una aristocràcia del diner a Catalunya, d'aquest 10 per cent de les classes més riques, doncs, home, és bo saber-ho, és bo que la ciutadania ho sàpiga; és bo que la ciutadania sàpiga que en el moment en què avui mateix estan retallant els centres sanitaris de Catalunya vostès volen preservar de qualsevol esforç fiscal aquest sector social. Jo crec que això és bo que la gent ho sàpiga.

Em deia el senyor Coto: «És que els rics no paguen aquest impost, perquè els rics tenen Sicav i altres...» Sí, i tenen l'evasió fiscal. D'acord. Però, miri, les dades diuen que sí que pagaven. L'any 2009, el 9,9 per cent, només el 9,9 per cent dels declarants, que eren els de les rendes més altes, aportava el 78 per cent de la recaptació. Per tant, aquesta dada diu que sí que en realitat pagaven i que aquest és un impost útil.

Vostès, el PP fa aquesta cosa asimètrica amb els impostos, no? És a dir, la seva manera de mesurar és que aquells impostos que pugui fer la Generalitat o les comunitats autònomes són dolents; els que pugui fer l'Estat, tot i que vagin radicalment en contra del programa que històricament havia tingut el Partit Popular, són bons. Perquè ens volen anul·lar la capacitat fiscal que tenim. Escolti, vostès han apujat l'IRPF, l'IVA... Han apujat l'IVA! Què és millor, què és més redistributiu, què afavoreix més l'economia? Vostès diuen que aquest impost perjudica l'economia. Què perjudica més l'economia, incrementar l'IVA, que és un impost indirecte que fa caure el consum, o gravar aquest 10 per cent de rendes més elevades? Jo crec que és evident, no? Jo crec que és evident.

Escolti, els debats fiscals jo crec que tenen una cosa molt positiva, que posen cadascú en el seu lloc i permeten identificar on està la dreta i on està l'esquerra.

Jo, finalment, voldria fer un prec, també, a altres grups de l'esquerra. El senyor Falcó deia: «És que vostès volen recuperar el tripartit.» Miri, nosaltres el que volem

és seriosament i responsablement fer unes propostes –i aquest matí els hem aprovat una mesura que és del Govern– en una matèria que és molt seriosa com és la dels ingressos de la Generalitat i la política fiscal.

Si ara vostès, per sectarisme, o Convergència i Unió, o Esquerra Republicana, volen donar la raó al senyor Coto, i això no ho volen sotmetre a tramitació perquè ho presenta Iniciativa Verds i no un altre partit, doncs, vostès veuran. Jo crec que avui tindriem la possibilitat de posar-nos d'acord amb la tramitació, que s'iniciï la tramitació, escolti; deixin que iniciï la tramitació, discutim, fem les modificacions que siguin necessàries...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...però no ho facin, no ens diguin no només perquè ho presenti Iniciativa Verds i Esquerra Unida.

Jo li demanaria també a Esquerra Republicana un exercici de coherència –de coherència. Perquè el problema polític que em temo que hi ha al darrere de tot plegat és que vostès, el Govern, el Grup de Convergència i Unió, no el vol tirar endavant, aquest pressupost. Estant intentant guanyar temps perquè aquest pressupost no s'aprovi. Entre que estan els pressupostos, entre que sí, que no... Vostès no el volen, aquest pressupost, que em sembla que vostè ho ha dit clàssimament. L'impost de la mort, senyor Falcó, que està en el seu programa, vostès no el volen.

Per tant, en un exercici de coherència, avui tindriem la possibilitat que s'expressés una majoria molt favorable a aprovar un impost per una qüestió de justícia, de redistribució de la riquesa i, com els deia, a favor del manteniment dels serveis públics.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Intervinc en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra per fixar posició sobre aquest debat a la totalitat d'aquesta proposta de modificació de la Llei de l'impost de successions i donacions.

Nosaltres, com a formació política, creiem que l'impost de successions i donacions és un impost necessari, és una mesura que va en la línia de garantir la igualtat d'oportunitats, que introdueix el concepte que tots hem de sortir de la mateixa casella de sortida i, per tant, tots hem de tenir una igualtat d'oportunitats, independentment de quin és el patrimoni

familiar o quina és la situació familiar que pugui tenir cadascú, no?

És un impost, l'impost de successions i donacions, que existeix en normativa comparada, no només geogràficament, sinó històricament; és un impost que ha existit durant molts anys i que en podem trobar antecedents a l'Anglaterra més liberal, però també a l'antiga Roma. Per tant, és una idea, aquesta de la igualtat d'oportunitats, que en alguns moments de la història ja hi ha estat, no? I és un debat, el de l'impost de successions, en què es veu clarament quines són les diferents polítiques en matèria fiscal.

Per tant, nosaltres, Esquerra Republicana, estem a favor de la recuperació de l'impost de successions i donacions. I diem «recuperació» perquè l'any 2011 es va introduir una bonificació del 99 per cent per als grups I i II, que ha fet que la recaptació hagi baixat molt i que, per tant, la naturalesa de l'impost hagi quedat bastant alterada.

Aquesta va ser la darrera reforma, la de l'any 2011, que van acordar Convergència i Unió i el Partit Popular, que hem de recordar que encara tenen majoria en aquesta cambra; per tant, independentment del vot d'Esquerra Republicana, la majoria que s'expressaria avui aquí no seria a favor de recuperar l'impost de successions. I aquest és un element molt important, perquè aquí és on Esquerra Republicana hem d'utilitzar també capacitat d'influència, capacitat d'arribar a acords amb Convergència i Unió, que està disposada, doncs, a treballar també en aquest sentit de la recuperació, probablement no de la forma que ens agradaria a Esquerra Republicana si tinguéssim majoria absoluta, però d'una forma bastant adequada i bastant correcta, de l'impost de successions i donacions.

Anteriorment hi havia hagut una reforma, l'any 2010, impulsada pel Govern d'esquerrers, pel PSC, per Esquerra Republicana i per Iniciativa, que, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, creiem que establia els termes justos d'aquesta figura impositiva, perquè hi havia la idea de progressivitat, també hi havia la idea que se centrés sobretot en el que són les grans herències i a deixar fora les classes mitjanes de l'obligació de pagar aquest impost. Sobretot perquè en un moment com l'actual, en què una part important de la classe mitjana del nostre país ha vist com, per quedar-se a l'atur, perquè els negocis o perquè negoci propi, l'empresa que tirava endavant no ha anat bé, han reduït molt els ingressos, i avui els patrimonis familiars petits i mitjans són el coixí que serveix per a moltes famílies per continuar endavant un cop han perdut els ingressos, no?

Per tant, nosaltres creiem que la posició que es va adoptar l'any 2010 per part dels grups d'esquerrers és la correcta i en termes generals és la que creiem que s'ha de mantenir.

Iniciativa per Catalunya ha fet una anàlisi de quines són les necessitats per a la recuperació d'aquest impost que nosaltres en bona part compartim, sobretot en la idea que aquests ingressos que permeti la recuperació de successions ens han de permetre reduir les retallades i, si podem, eliminar-les del tot, no?

Dit tot això, nosaltres, també, sobre la proposta d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no podem donar suport a la seva tramitació. I no podem per diverses raons. La primera és per una idea de lleialtat als acords presos amb Convergència i Unió per tal de recuperar-lo. I jo suposo que això hi haurà grups que somriuran i que aprofitaran, doncs, per criticar-ho, però nosaltres creiem que els acords s'han de complir. Nosaltres hem aconseguit un acord amb Convergència i Unió per recuperar aquest impost i, per tant, serà amb Convergència i Unió amb qui farem la tramitació parlamentària per recuperar-lo. Perquè, ho recordo, si no hi ha Convergència i Unió, no hi ha una majoria en aquesta cambra per aprovar-lo, perquè els grups que han defensat recuperar-lo la passada legislatura avui seguim sent minoria en aquesta cambra.

Per tant, el canvi que s'ha de produir vindrà per quin sigui el paper que faci Convergència i Unió. I Esquerra Republicana aquí utilitza, doncs, la capacitat d'influència que pot tenir a l'hora de conformar majories, al costat d'altres raons, com la prolongació de la crisi, que ha portat, doncs, també Convergència i Unió a adoptar una nova posició. Utilitzem això per recuperar aquest impost. Si, doncs, avui obviéssim aquest tema, probablement no tindríem impost de successions en un futur.

Per tant, per lleialtat als acords presos. Lleialtat també i coherència amb el que van fer l'any 2010. L'any 2010, la proposta que es va aprovar en aquest Parlament és substancialment diferent de la que avui ens presenta Iniciativa: aquella deixava fora les classes mitjanes, aquesta afecta les classes mitjanes; jo he fet quatre números amb una proposta i en podem tenir un exemple. Evidentment, aquesta lleialtat amb els acords presos té una altra cara de la moneda, que és l'exigència, i l'exigència també a les parts de l'acord: Esquerra Republicana, autoexigència, però també Convergència i Unió, d'accelerar aquesta qüestió, com ja es va debatre en el passat Ple, i, per tant, que presentem al més aviat possible aquesta proposta al Parlament.

La segona raó per la qual no hi donarem tramitació és per una qüestió d'aspectes pràctics. Des del Grup d'Iniciativa se'ns deia que era una urgència tirar endavant això i que, per tant, no havíem d'esperar que es presentés, doncs, en la llei d'acompanyament de pressupostos o amb una altra mesura amb un altre procediment legislatiu, la proposta que pactem Esquerra Republicana i Convergència i Unió, i que, per tant, podíem aprofitar aquesta tramitació. És molt urgent, però vostès tampoc han demanat el procediment d'urgència que preveu aquest reglament i que faria anar molt més ràpidament aquest procediment. Poso un exemple... Una altra qüestió que també fa..., és a dir, vostès saben com són els procediments legislatius i quina és la llargada d'això, i són molt conscients que amb una llei d'acompanyament, incloent-hi aquesta mesura, s'aprovaria abans que encara que fins i tot avui es tramités la seva proposta.

I la tercera per diferències de plantejament en el contingut. És a dir, se'ns deia..., es posaven exemples en l'argumentació d'Iniciativa que compartim: les herències d'1 milió o de 2 milions d'euros han de pagar im-

post, però, mirant la literalitat del que proposen, estem parlant d'herències molt menors i, com diu l'exposició de motius, a partir de 160.000 euros. Jo he fet una prova comparant la reforma que vam impulsar els grups d'esquerres l'any 2010 amb el que avui planteja Iniciativa: un cas, doncs, en què sigui un fill de trenta-cinc anys que hereta de la seva mare, més enllà de l'habitatge habitual, un apartament valorat a efectes de l'impost en 200.000 euros, compte corrent amb vuit mil euros i una pòlissa d'assegurança de vida de trenta mil euros; és un patrimoni que està bé, però no és un gran patrimoni, no podem qualificar de «ric» aquest patrimoni. Amb la proposta que vam tirar endavant els grups d'esquerres l'any 2010, al final es pagarien deu mil euros; amb la proposta d'Iniciativa, 25.300. És substancialment diferent, i, per tant, l'afectació, en aquest cas..., sí que podem dir «classe mitjana» –estem parlant d'1 milió d'euros–, per tant, afectaria clarríssimament... I, per tant, nosaltres, en el contingut, diferim bastant. Sobretot tenint en compte això: que el patrimoni familiar s'ha convertit per a moltes famílies de classe mitjana en un coixí avui –en un coixí.

Al diputat Fernández Teixidó –no ho puc evitar, perquè va somrient des del seu escó–..., que la lleialtat, com deia abans, comporta també exigència, i és evident que la proposta que ha d'arribar en aquest Parlament les properes setmanes no ha d'afectar la classe mitjana, però sí que ha d'afectar aquell 9 per cent més ric que també amb la reforma del 2010 seguia pagant impost de successions, i, per tant, donar-li caràcter redistributiu.

Per tant, nosaltres, per aquestes raons, no donarem suport a aquesta tramitació. Esperem que puguem tenir les properes setmanes un acord ja en marxa i presentat en aquest Parlament, de reforma de l'impost de successions i donacions. I no em puc estar, abans d'acabar, de fer uns comentaris sobre la quasi interpellació que ha fet el Grup del Partit Popular a Esquerra Republicana, aprofitant una esmena a la totalitat a una proposició de llei d'Iniciativa, que veiem que el diputat Coto té una passió per interpellar-nos a nosaltres i utilitza, cada vegada que surt aquí al faristol, qualsevol excusa per fer-ho.

Vostè ha parlat de Sant Vicenç dels Horts, i un dels conceptes que vostès fan servir per justificar moltes de les seves mesures a Madrid és allò de «la herència recibida». Sap qui va estar governant durant vuit anys, abans que Esquerra Republicana, a Sant Vicenç dels Horts? El seu partit, en coalició amb el Partit Socialista. I durant aquests vuit anys quin era el municipi líder en atur del Baix Llobregat? Sant Vicenç dels Horts. Per tant, *la herència recibida*, senyor Coto, em sembla que tots l'estem pagant.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores y senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda. Bé, doncs, avui ens toca parlar d'aquesta iniciativa sobre la modificació de la Llei de l'impost de successions que ens planteja Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, un tribut estatal directe que des de l'any 2001, i val a dir-ho, perquè sembla que algun diputat no ho té clar, ha estat cedit totalment a la Generalitat pel que fa a la capacitat normativa amb relació a les tarifes i les bonificacions; per tant, la capacitat de la Generalitat és molt gran en aquest sentit. És veritat que és un tribut de caràcter personal i un tribut que grava, doncs, el patrimoni i l'herència i les assegurances de vida.

És veritat que se n'han fet diverses reformes, moltes d'elles, doncs, impulsades pel Govern d'entesa, un govern format pel PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. Ho dic perquè el senyor Falcó s'oblida sempre d'Esquerra; suposo que, clar, li interessa oblidar-se'n, però aquell Govern estava format per tres partits que van portar endavant l'any 2010 una reforma important d'aquest impost, per intentar que les classes mitjanes i populars no paguessin, no se'ls gravessin aquestes herències que rebien, que moltes vegades els suposaven, fins i tot, hipotecar-se per haver de pagar aquest impost. I, per tant, nosaltres vam intentar aconseguir que aquest impost fos o perseguís, com a mínim, una millor igualtat d'oportunitats i una certa progressivitat, perquè és veritat que aquest impost el que fa és redistribuir d'alguna manera, doncs, la riquesa.

Tot i així, el Grup de Convergència i Unió, tal com establia en el seu programa electoral, va plantejar una bonificació del 99 per cent en alguns casos, fet que va comportar que, com hem dit ja diverses vegades en aquesta cambra, moltes famílies adinerades, les més adinerades del país, doncs, no paguessin aquest impost.

Per tant, d'alguna manera, el que no primem amb aquest impost és el que en dèiem «la cultura de l'esforç», una cosa que tan bé intenta sempre, doncs, explicar la dreta catalana i espanyola, no?: la cultura de l'esforç, la meritocràcia... El senyor..., em sembla que era el seu conseller Mas-Colell, aquest matí ho deia, no?, això de la meritocràcia per a les beques, etcètera. Per a això, sí, però sembla que per a l'impost de successions, no. Per a l'impost de successions, escolta'm, si tu heretes un patrimoni important, doncs, molt bé, no parteixes de la mateixa igualtat d'oportunitats, però, en canvi, en el cas de les beques, escolta'm, millor que siguem bons estudiants, perquè, si no, no rebem recursos, no? És a dir que intentem sempre mesurar les coses de diferent manera, segons ens interessa.

Nosaltres creiem que aquest impost no té un caràcter confiscador, però sí que creiem que aquelles fortunes més importants, que aquelles persones que reben un patrimoni més important han de tenir la capacitat de col·laborar en uns moments difícils, sobretot, com els que estem vivint avui. Per tant, una contribució ens sembla justa a les situacions que avui vivim.

Amb les modificacions que va fer el Govern de Convergència i Unió vam deixar d'ingressar uns 400 milions d'euros. La veritat és que amb aquests diners podríem fer moltes coses avui, i els en podria donar algunes xifres, eh? Perquè en aquests moments a Catalunya hi han 113.000 llars catalanes que no tenen ingressos, un 26 per cent dels catalans que es troben en una situació de risc de pobresa, 4.500 persones que han perdut el PIRMI..., es van estalviar vostès 50 milions d'euros; mira, ara en podríem recuperar 400.000 si 529 famílies, les més riques de Catalunya, paguessin aquest impost, imagini's. Amb 5 milions d'euros podríem resoldre el problema de nutrició dels nens aquest estiu, 5 milions contra 400. Però, bé, sembla que vostès –jo diria la dreta catalana, la del PP i Convergència i Unió–, doncs, prioritzen estalviar-los a aquestes famílies aquest impost i, en canvi, encara dificultar més la supervivència, diria jo, a moltes famílies que ho passen molt i molt malament en aquests temps de crisi.

I, com deia el senyor Aragonès, és veritat que aquest impost tampoc ve de nou, ja és un impost que existia, i, a més a més, existeix a molts països on ens agrada molt emmirallar-nos: Holanda, Finlàndia, Alemanya, França... És a dir, hi ha molts països que tenen aquest tipus d'impost, també els Estats Units i el Canadà. I el que permet aquest impost és establir una fiscalitat més justa i més suficient; compleix una funció social.

A mi m'agradaria recordar que el diputat Puigcerdós, en el debat que va haver-hi l'any 2011, deia que «aquest impost és un impost que pretén donar un missatge social molt clar, molt simbòlic, perquè aquells que més tenen, doncs, inverteixin, reverteixin més amb els seus recursos en la situació de crisi. Doncs bé, és veritat, té una funció social molt clara, i vostès, doncs, evidentment, aquesta funció la van eliminar molt clarament amb la seva reforma el 2011.

És veritat que el PP no creu en aquest impost, ho ha dit molt clarament, ho ha dit avui el senyor Coto i ho va dir el 2011. I el senyor Falcó també ho ha dit molt clar, i fins i tot ha dit: «Si Espanya ens pagués els 20.000..., el 20 milions d'euros que ens deu, escoltin, no caldria posar aquest impost», no? –20.000 milions ha dit vostè–, no caldria posar aquest impost, no ho creuen; per tant, molta capacitat de seducció, senyor Pere Aragonès, perquè el Govern de Convergència i Unió realment porti aquest impost a la cambra, perquè, realment, escoltant-los es fa difícil que això sigui així, no?

El que ens sap greu és que, clar, l'any 2011, els senyors de Convergència i Unió porten una reforma de l'impost de successions amb lectura única, als sis mesos d'estar governant, ràpidament, ràpidament, perquè havien de complir el seu programa electoral; al juny ja tenien aquesta modificació feta. Què està passant avui? Estem al mes de juliol, també podien haver portat una lectura única, com han fet amb l'ITP, i, en canvi, no ho han fet amb l'impost de successions. Suposo que la capacitat d'influència del senyor Aragonès i Esquerra Republicana no és tan forta encara, perquè, si no, avui potser ja podríem aprovar la derogació d'aquest article 58 que bonificava al 99 per cent, en alguns casos, l'impost de successions. És una pe-

na que la seva capacitat d'influència no arribi a aquest punt. Espero que els propers mesos ho facin, perquè estem perdent ingressos; ingressos que, com deia, anirien molt bé per a algunes circumstàncies molt difícils d'algunes famílies catalanes.

També li voldria dir al Partit Popular que, home, diu que aquest... Bé, llegint el que deia el 2011..., avui no ho ha dit, però el senyor Coto el 2011 va dir: «No se'n sortirà, el tripartit, eh?, amb al derogació d'aquest impost, no?, amb la reforma d'aquest impost.» Bé, està clar que vostè aquest impost no el vol, diu que és confiscatori, que és injust... Jo li pregunto: és a dir, a vostè li sembla injust que paguin les famílies més riques del país, però no li sembla injust que apugem l'IVA a tots igual, al que guanya 24.000 euros l'any i al que guanya 2 milions d'euros l'any? Això no li sembla injust, ni li sembla injust que li augmentin l'IRPF, és a dir, això no, i, en canvi, li sembla injust que 529 famílies de Catalunya paguin un impost per unes grans fortunes que segur que això no els suposarà que un dia no tinguin un plat a taula. Realment, senyor Coto, a mi em sorprèn, i molt, i espero que ens ho expliqui. Bé, o la injustícia d'apujar les beques universitàries; és a dir, això no és injust, però, en canvi, sí que és injust que les famílies més riques no col·laborin una mica, amb aquesta crisi que patim tots. Doncs, la veritat, ens ho han d'explicar molt bé, eh? Jo crec que ho han d'explicar molt bé als catalans, perquè costa molt d'entendre –costa molt d'entendre.

De fet, quasi podríem dir que, a part d'algunes comunitats espanyoles –poques, per cert–, l'únic president que es va atrevir a fer el que han fet vostès aquí va ser Berlusconi, que jo crec que no és precisament model de res, no? Doncs bé, ell va fer una cosa molt similar a la que avui tenim a Catalunya, que és que gairebé ningú paga l'impost de successions.

I, per comentar alguna de les coses que s'han posat d'exemples aquí de què paga cadascú, jo els diré que amb la reforma que va aprovar CiU, amb el suport, evidentment, del Partit Popular, un cònjuge que heretava, per exemple, 1 milió d'euros no pagava, no paga l'impost –1 milió d'euros. Home, jo estic d'acord amb el senyor Vendrell: no sé què és per a vostès «classe mitjana», però, vaja, 1 milió d'euros li asseguro que no l'hereta tothom. Abans pagava 100.000 euros, 102.000 euros; avui no paga res. Home, doncs, probablement podria contribuir una mica, no?, a la situació d'injustícia que tenim.

Però, bé, sembla que vostès no ho volen. Jo espero, desitjo que Esquerra Republicana tingui capacitat d'influir, sigui capaç ja no sé si d'esperar els pressupostos, perquè no sé quan el senyor Mas-Colell els presentarà, però sí, per què no?, de portar una modificació amb lectura única com han fet avui amb l'ITP. Intenem aconseguir uns quants ingressos, que hi ha famílies que s'ho passen molt malament, i aquest estiu hi ha nens que no menjaran. Per tant, home, de veritat, senyors d'Esquerra Republicana, com deien el senyor Puigcercós i el senyor Sergi de los Ríos en els debats dels anteriors anys, hem de donar un missatge molt clar: les famílies més riques han de pagar per ajudar a suportar aquesta crisi.

Per tant, nosaltres, com us podeu imaginar, estem d'acord amb aquesta proposta que presenta Iniciativa. És veritat que faríem algunes esmenes, llàstima que no es tramitarà; per tant, els donem el condol, perquè ja veuen que en aquesta cambra amb això no ens en sortirem. Però sí que nosaltres també presentarem la nostra proposta, i aquí ja ho anuncio, perquè ens sembla que aquest element és molt important.

Deia el senyor Pere Aragonès que, clar, que han de ser lleials, no?: «És que, clar, nosaltres hi hem de votar en contra perquè hem de ser lleials al pacte que tenim amb Convergència i Unió.» Jo li diria: «I la lleialtat també arriba amb les retallades?» Perquè vostès van retallant i, en canvi, en això no ens diuen res, no? O sigui, la lleialtat també és amb això o només és amb algunes coses?

A mi m'agradaria que a vegades fóssim una mica, tots, més honestos i poguéssim dir que si realment hi ha aquest acord de govern, doncs, escoltin, presentin els pressupostos, amb les seves prioritats, amb aquesta política fiscal que realment divergeix molt d'uns i altres. No sé com s'ho farà, senyor Aragonès, perquè escoltant el senyor Falcó i escoltant-lo a vostè –en veu baixa, també és veritat, l'hem escoltat en veu baixa– costa d'entendre a quin punt mitjà arribarem, no?

Però, en tot cas, siguin lleials en tot, i també a demanar un pressupost i a prioritzar unes polítiques, i, si hi han retallades, assumeixin-les, perquè això és la responsabilitat de governar, estiguin a dins o no estiguin a dins del Govern. Per tant, em sap greu que no hi pugui haver aquesta tramitació. Nosaltres mirem de presentar la nostra a veure si tenim més sort.

I, bé, esperar, doncs, això, que tinguem una mica de responsabilitat perquè la situació és molt difícil i uns ingressos que podien arribar d'aquells que més poden ajudar anirien molt bé en aquests moments a la societat catalana.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, bueno, está claro quién manda aquí, ¿no?, ¿quién es el amo? (*Rialles*.) ¿Quién manda aquí, señores? Pere Aragonès –Pere Aragonès. ¡Le ha pillado el gusto a esto de ser *conseller* en la sombra y ha empezado a dar la cara! Ya se está poniendo bajo el foco. No sé si le da codazos al *conseller* todavía, formalmente, ¿eh? –formalmente–, al *conseller* de Economía. Pero Pere Aragonès está ya asumiendo su rol: «Yo mando aquí.» Hoy ya hemos puesto el arito una vez, ya han pasado por el aro una vez hoy; dos veces sería abuso. «Lealtad», llama. Si es el Ángel Cristo de este circo... (*Rialles*.) El Ángel Cristo, versión..., versión parlamentaria.

Hoy ya han pasado por el aro una vez. Y, de una vez a una vez... –de una vez a una vez... (*Remor de veus*.)

Presidenta, le ruego que los comentarios de la bancada convergente, supongo que fruto de ese picor que tienen interno, ¿eh?, de tener que tragar Quina Santa Catalina cada quince días en este Parlamento, aprobando aquello que no creen..., porque ustedes no lo creen.

Miren, les voy a decir una cosa. ¿Se acuerdan ustedes de esto? (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Era un huevo que refa, ¿eh? «*Començar il·lusiona –començar il·lusiona.*» Mira... (*L'orador capgira la fotografia.*) Mira, ahora estáis así. (*Rialles.*) «Amb Esquerra estem tristos.» La tristeza del pensamiento, diría aquél, la tristeza de la cruda realidad. No mandan, son mandados, obedecen, no sé si cual golem o cual zombi animado, pero obedecen; y hoy se ha visto. Generosamente, el señor Pere Aragonés, el *conseller in pectore*, dice: «Hoy no –hoy no–, hoy lo vamos a dejar, hoy les perdonamos graciosamente –graciosamente– esta segunda píldora, esta rueda de molino, esta penitencia.»

Y, claro, yo entiendo a Esquerra Unida y Alternativa... Les entiendo perfectamente porque, claro, coges y coges su propuesta, bien intencionada, ¿eh? Otra cosa es la deuda que dejaron, ¿eh?, los famosos 40.000, los 80.000 millones de euros en deuda diferida... Parecen angelicales, pero cuando se ponen a gastar gastan mucho. (*Rialles.*) Y dicen: «¿Cómo se llama esto? Proposición de ley de reforma del impuesto de sucesiones y donaciones.» Dices: «Bien.» «El objeto de esta proposición de ley es recuperar una tributación justa del impuesto de sucesiones y donaciones.» Ajá, muy bien. Coge uno..., esto no es el acuerdo de gobierno porque lo tengo ya muy usado y no quiero tocarlo mucho tampoco. ¿Qué dice al respecto del impuesto de sucesiones? «Modificación del impuesto de sucesiones y donaciones para incrementar la progresividad y el potencial recaudatorio.» Dices: «Bueno; no es bien, bien lo mismo, la literalidad no es lo mismo, pero el objeto sí, ¿no?» Y entonces hoy vivimos..., estas son las paradojas del Parlamento de Cataluña, las paradojas Matrix, las paradojas CiU-ERC –ERC-CiU, como dice Coto, ¿eh?, creo que estaba en la versión de «El jovenito Friedman». Decía: «Es que hoy, esta mañana, hemos aprobado...» –a ver, que me acuerde yo– «hemos aprobado por vía de lectura única un impuesto, porque hay que recaudar más.» Y dices: «Bueno, no estamos de acuerdo, no más impuestos sin presupuestos, pero la votación, ¿eh?, pim, pim, mayoría..., adelante. Es decir..., no volem tocar el moll de l'os, no volem tocar nervi –el nervi, el moll de l'os–, no volem fer més retallades, no podem, hem arribat al “ja no podem més”, és impossible i necessitem més ingressos.» Perfecte. Bé. ¿La lógica? Impecable; no la compartimos, pero impecable. Pero llega la tarde..., debe ser que los mediodías hay un cambio, ¿eh?, no sé si de plano cósmico o de universo paralelo, donde resulta que ahora no. «¿Este no? ¿Exactamente por qué? ¿Qué no generará más ingresos?» Estos, no ficticios, ¿eh? Desgraciadamente, cuando uno hace el traspaso no lo hace voluntariamente. La gente no puede renunciar a..., desgraciadamente, a esto, ¿no? Así como uno puede decir «no vendo el piso, no lo compro porque me cuesta más caro el impuesto», en este caso, pues, parece que no es voluntario, necesariamente, salvo casos excepciona-

les, que hay que intentar llegar a cero, tender a cero, pero el resto es la vida, es biología, pura biología.

Entonces aquí sí que se puede... –lo digo porque la gente se muere; quiera o no quiera, muere y por lo tanto hay herencias–, entonces, aquí sí que el aumento, ¿eh?, esa supresión de la parte de la bonificación del 99 por ciento, significaría automáticamente recaudación. ¡Ah, amigo, esto no! Bueno, ¿y esto por qué exactamente? ¿Dónde está el señor Falcó, el gran técnico teórico en la fiscalidad? Yo lo digo para explicar esto, aparte de para hacer comentarios, ¿eh?, paralelos. Ese gran teórico de la fiscalidad catalana, ¿puede explicárnoslo, señor Falcó, esto? Yo creo que no, ni esto ni otras cosas, probablemente nada respecto a fiscalidad –probablemente nada, cero, tendiente a cero, ¿eh? Lo que le dicen... Pero como no tenía nada que decir, no se acordaba usted de lo primero que hicieron.

Mire, yo..., quedan cuatro minutos; estos diez minutos dan de sí muchísimo. Miren... (*veus de fons*), sí, sí..., yo..., a mi ustedes me recordaban..., había una poeta, Emily Dickinson –creo que la conocerán–, que decía una frase muy buena; escribió unos poemas, no muchos, no era muy prolífica, pero tiene algunas frases interesantes..., que decía: «No conoces tu verdadera estatura hasta que no te levantas.» Y ustedes en 2010 se levantaron..., 2011 se levantaron –se levantaron– y decidieron suprimir un impuesto cuando todo el mundo estaba incrementando impuestos, cosa que ustedes hacen ahora; no quieren, lo hacen. Ustedes dijeron: «No, ni necesidades sociales, ni hospitales, ni escuelas nos pararán.» Después pasaron a «ni leyes ni tribunales», pero de momento era: «Ni enfermos, ni alumnos, ni ancianos nos pararán. Eliminamos un impuesto.» Después no les tembló el pulso en poner un euro por receta, en aumentar el IRPF, en aumentar... Todo eso, no les tembló el pulso. No les tembló el pulso en las tasas judiciales, no les tembló el pulso en las tasas universitarias, no les tembló el pulso para nada. Ahí no les tembló el pulso, ahí les daba igual. Eso sí, había un compromiso, el del huevo. Este. (*L'orador torna a mostrar la fotografia.*) Es que esto era la portada del programa electoral de Convergència. Aquellos que no lo sepan, yo lo leí. Esto era la portada. Era interesante, no sé si metafórica en el fondo. Nació algo feo, después, era un poco... Es decir, y lo hicieron –lo hicieron–, no les tembló el pulso –lo hicieron.

Bueno. Esto es lo que les dio la altura de su Gobierno, eso fue la altura de su Gobierno. La altura de su Gobierno, Turull, minúscula, enana, limitada, baja, de vuelo gallináceo, un gobierno fracasado, un fracaso de gobierno, un gobierno sin rumbo, más rumbo que las rocas, con un timonel, el gran timonel y el timonel... No lo voy a decir, claro, porque, si no, parecería..., pues, el timonel adjunto. (*Veus de fons.*) Ahí están ustedes montados –ahí están ustedes montados. El problema es que nos llevan a nosotros dentro, y con nosotros a todos los catalanes, con su instrumentalización de los tiempos políticos, con su incapacidad de presentar unos presupuestos, la voluntad de gestionar los tiempos políticos con independencia de eso cómo afecta a la ciudadanía, a las empresas, a las expectativas. ¡Les da igual! Ustedes están gestionando los tiempos polí-

ticos negándose a presentar unos presupuestos porque no quieren asumir el coste, porque tienen un objetivo, que es separar Cataluña de España, y para eso no necesitan problemas ni que se visualicen, por eso toman medidas como la de hoy. Bueno, por la mañana, con alevosía matutina. Ahora hacen que no, después nos la venderán en el próximo Pleno, lo presentarán ustedes, lo explicarán de otra manera. Pero traer el presupuesto sin las leyes de acompañamiento fiscales para darles curso, eso no lo harán nunca.

Por lo tanto, ustedes ya saben cuál es nuestra visión sobre este impuesto. ¿Es un impuesto justo? En absoluto. Es un impuesto injusto. Doble tributación. Miren, ¿era el momento de quitarlos cuando ustedes lo hicieron? No. ¿Es el momento de recuperarlo? Es posible, pero con una batería de medidas fiscales para que sepamos en qué se va a gastar el dinero. Y por eso, una vez más, desde este *faristol*, con la voluntad de que poco a poco la cordura se instale en las bancadas de este Parlamento y que llegue a los ciudadanos de nuestra comunidad, les repito desde Ciudadans: «No más impuestos sin presupuestos.»

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, bé, bona tarda. Nosaltres també estem, doncs, per a fixar les posicions; en concret jo, per a fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres sobre aquest impost. Doncs, primer de res, evidenciar que, mentre ens toqui viure o sobreviure en aquest sistema econòmic, doncs, entenem que recuperar l'impost de successions és irrenunciable, i és irrenunciable perquè paguin els que tenen, bàsicament perquè paguin els que tenen capital i els que tenen patrimoni i els que tenen renda, perquè l'esforç no l'hem de fer sempre, no?, les rendes del treball i les treballadores.

Perquè si mirem la història fiscal espanyola i, en conseqüència, la dels Països Catalans, la història és la construcció d'un sistema que s'ha creat en base a dues característiques. La primera característica, que és el càstig a les rendes del treball en benefici de les rendes de capital. I poso dos exemples: de l'IRPF, el 2011, que aporta el 44 per cent dels ingressos per impostos, el 83 per cent –83,7– correspon a les rendes del treball. Una altra dada: el 2008 els i les pensionistes, els i les treballadores van declarar de mitjana 7.200 euros més –de mitjana, més– que els professionals i els empresaris.

Per altra banda, o un altre principi: gravar més el consum general que el consum de luxe. I sobre aquests dos principis es va construint, com hem dit, un sistema conseqüència del qual, doncs, tots patim i tots..., bé, tots no, alguns més que altres patim i alguns, doncs, intentem sobreviure.

Les conseqüències s'han dit aquí, les ha dites el grup que presenta, doncs, la proposició, les hem dites nosal-

tres en la intervenció abans: augment de la desigualtat, desmantellament dels serveis públics, emparats per la seva justificació que per fer front al pagament del deute, al pagament del dèficit, doncs, hem de tocar els serveis públics com a única solució possible, i també l'augment de la pobresa, l'augment de l'atur.

Al final, el resum, la foto, la balança fiscal és el següent, no?, és el de la construcció d'un sistema que no beneficia la majoria, d'un sistema que desatén, de manera, a més a més, irresponsable les necessitats de la majoria i les necessitats de les classes populars i les classes treballadores, i un sistema, òbviament, fet a mida i usant un mite que avui ha sortit durant tot el dia, doncs, fet a mida d'unes minories, unes minories parasitàries, unes minories que xuclen el nostre treball i que, en paraules de Karl Marx, sabem que apropiarse del treball és la sang vital del capitalisme, del capital.

Per tant, amb aquesta foto, i comencen, no?, doncs, resulta que quan el Govern té la possibilitat de prendre alguna mesura, no?, per a, d'alguna manera, intentar pal·liar –intentar pal·liar– les conseqüències desastroses socials, va i diu: «No, no; no fixarem la mesura com una mesura estructural, no fixarem la mesura com una eina veritable de redistribució de la riquesa, una eina que ajudi, no?, a esdevenir progressiva. No. Fem-ho temporal –fem-ho temporal–, i mentre duri la crisi, no?» I en paraules, doncs, d'un company de vostès, en concret ens ho va manifestar el juny passat, recuperar l'impost de successions, deia el senyor Duran i Lleida, era tan dolorós com si li arrenquessin un quixel, i va demanar que es fes de la manera més suau possible, perquè es va assegurar, no?, que estava confiat –i tan confiat, no?– que l'impost es tornaria a suprimir quan acabés la crisi.

Per tant, el que més ens sobta no és que només no es prengui com una mesura estructural, és que a sobre l'objectiu és, doncs, retornar el deute, per tant, lligat als compliments d'estabilitat pressupostària i a reequilibrar les finances.

Prioritat única i exclusiva: finançar i reduir el dèficit. Una situació, el dèficit, a la qual, no?, s'ha arribat després dels governs successius del Partit Popular, del PSOE, ajudats per vostès, òbviament, i, sobretot, del fet que haguessin dinamitzat l'impost de societat, l'impost de patrimoni, haguessin fet la vista grossa del frau i, bàsicament, que haguessin traslladat la càrrega fiscal a les rendes del treball, amb l'objectiu, asseguren vostès, de fomentar l'ocupació.

Per tant, clar, a nosaltres ens sobta molt; ens sobta molt que si es fa una mesura temporal, que aquesta mesura, que té termini i que ha de ser suau, doncs, ens sobta. Però al mateix temps tampoc ens estranya. No ens estranya, perquè no vagi a ser que el senyor Fainé o el senyor Alemany se'ls enfadin, no vagi a ser. El sistema que han construït, no?: espoliar majories, beneficiar minories. Perquè, si bé és cert que la Generalitat no hi té competències, no ha perdut el temps per articular un sistema que, com ja vaig comentar la setmana passada, ho tornaré a repetir aquesta, s'ha creat a base de l'espoli de les classes socials.

I poso tres exemples. Augment de taxes, que aquí ja s'ha dit, eh?, taxes universitàries; augment del preu del transport, també, i, per sort, taxes judicials i euro per recepta suspeses; eliminació o reducció d'impostos propis, com per exemple l'impost que estem parlant, un impost del qual s'ha deixat de recaptar el 26,7 per cent en 2009, i un 42 per cent el 2010, segons el compte general de la Generalitat, i per les modificacions introduïdes en l'impost de successió i donacions a través de la Llei 19/2010.

I, per últim, amb la no-intervenció o intervenció insuficient dels impostos on poden intervenir. I poso com a exemple l'impost de patrimoni. Per tant..., i com és que vostès articulen aquest sistema que per una banda espolia les classes populars i per altra banda beneficia les grans fortunes, els bancs, els poders financers? Com ho fan? Doncs, molt clar: reducció d'impostos; exemple: impost sobre el joc. Per tal de garantir l'execució del projecte Barcelona World, doncs, els ingressos, no?, la capacitat recaptatòria agafa una rebaixa del 81 per cent; no-establiment de la taxa sobre begudes amb excés de sucre, anunciada per vostès, sobre la qual s'anava a recaptar, en paraules de vostès, 22 milions d'euros, i passivitat absoluta davant de la xacra social que suposa el frau fiscal.

Per últim, respecte a aquest tema, doncs, si bé és cert que vostès defensen, vostès i el Partit Popular ho defensen, que afavorint les grans empreses i les grans fortunes quan aquestes acumulen riquesa aquesta riquesa revertirà en el territori i ho farà en manera d'ocupació, ho farà amb inversions en el territori, ho farà redistribuint la riquesa de dalt a baix –i, com va dir la delegada del Gobierno, la senyora Llanos de Luna, «es importante que haya gente pija y rica, ya que son ellos los que después gastan y consumen»–, doncs, bé, els direm que això és fals! Aquesta teoria neoliberal del degoteig és falsa. La riquesa ara no s'està distribuint de dalt a baix. La riquesa s'està distribuint de baix a dalt. Nosaltres som les que estem assumint les conseqüències d'aquesta crisi i nosaltres som les que estem assumint, amb els nostres impostos, el finançament d'aquest sistema, que per nosaltres també, com he dit, és insostenible.

I per què? Perquè les grans empreses malmeten encara més les condicions laborals de les treballadores, ja de persi precàries, perquè..., a més a més tenen facilitats per a poder negociar amb vostès l'interval dels impostos, i és que, a més a més, com ha dit el meu company abans, tothom sap que aquí, defraudar, a les grans fortunes, els surt gratis.

I, a més a més, paradoxal, i no ens deixen de sorprendre, és que vostès, a més, vulguin, davant de, com hem dit abans, aquesta situació social insostenible pagar abans el deute. Bé, és una decisió política. No és que no els quedi més remei, és que vostès prenen una decisió política. La decisió política és pagar el deute per sobre o davant..., no, «per sobre» no, segur que imposant-ho a la millora de les condicions de vida de les persones, no?

I nosaltres ja ho hem repetit, ho repetirem, eh?, sempre que fem una exposició sobre fiscalitat ho direm: ha

arribat l'hora de canviar el sistema tributari. Aquest impost, aquest impost que ara s'imposa, de fet, si no tinguéssim com a objectiu recaptar, si no tinguéssim com a objectiu liquiditat per a tornar deute, seria un impost que podria ser no tant injust per a les classes populars perquè podria pagar-se amb espècies, i això els permetria poder fer una política de sòl a mitjà i a llarg termini que no es basés en l'especulació.

Perquè vostès, com he dit abans, quan prioritzen el pagament del deute per sobre de les necessitats de les persones afavoreixen uns interessos concrets. Nosaltres sabem quins són, els he dit abans: els interessos de «la Caixa», els interessos d'Abertis, els interessos de les grans fortunes i les grans empreses. I representen, també, aquests interessos dels empresaris, d'alguns empresaris, que segons vostès fan país i són el pal de paller i els salvadors de la pàtria, i que quan els amenacen que han de contribuir al benefici de tothom, doncs, amenacen, ells, a emportar-se les grans fortunes a Liechtenstein.

I, per últim, nosaltres no ens cansem, no ens cansem de repetir, i no ens enganyem tampoc: això és una tireta, és una tireta en una ferida d'algú que s'està des-sagnant; una tireta, en tot cas, que, mentre no canvie aquesta situació i aquesta, com vaig dir l'altre dia, orgia capitalista, nosaltres entenem com a irrenunciable.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Al·lusions. Senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Miri, senyor Falcó, diputat de Convergència i Unió, vostè diu que passar del 8 al 10 per cent és un increment del 20 per cent i no del 25 per cent. Miri, farem un exercici trivial. Farem *Barrio Sésamo*.

Senyor Falcó, diputat de Convergència i Unió, vuit dividit entre dos, quant és? Quatre. I un quart, quant és? Una quarta part, un 25 per cent. I dos entre vuit, quant és? Una quarta part, un 25 per cent. O vostè feia moltes campanes i no anava a classe o vostè és el clar exemple del sistema educatiu pujolista i convergent. *(Remor de veus.)*

Però, fixi's, el preocupant és que vostè és un dels portaveus econòmics del Govern del partit de Convergència i Unió, que actualment governa, junt amb ERC, la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell?

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Per al·lusions, també...

La presidenta

Trenta segons.

Josep Vendrell Gardeñes

El senyor Aragonès deia que amb la llei d'acompanyament aniríem més de pressa que amb la tramitació de la llei. Sí, però on és la llei d'acompanyament? Potser el senyor Aragonès ens en pot donar notícia, perquè de moment no ha aparegut ni pressupost ni llei d'acompanyament.

I ha posat un exemple sobre l'esforç que suposaria aquest impost per a les classes mitjanes, no? Però, miri, i per als treballadors de la «corpo», la retallada, que no suposa un esforç? I les beques menjador, per a la gent que no les rebrà, que no és un esforç? I la gent de la PIRMI? I l'augment de les taxes universitàries? A tots aquests sí que els podem demanar un esforç?

Bé, nosaltres pensem que en lloc d'aquesta gent hem de demanar l'esforç al 10 per cent de les rendes més altes.

Gràcies.

(Pausa.)

La presidenta

Passarem a la votació d'aquesta proposició de llei. I farem la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 88 vots a favor, 34 en contra i 9 abstencions, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura (debat de totalitat) (tram. 270-00004/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra

Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

(Pausa.)

Ja li dono la paraula, senyora Vallverdú; ja pot començar.

Teresa Vallverdú Albornà

Bona tarda. Presidenta, conseller, diputats i diputades, membres del món de la cultura que avui ens acompanyen, com ja vam comentar en la intervenció del Ple anterior, quan ens vam posicionar a favor del primer punt de la moció sobre l'estat de la cultura, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya vam presentar el 19 d'abril d'aquest any aquesta proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura que ara debatem.

El motiu és clar. El juliol del 2012, el Govern espanyol va incrementar l'IVA cultural d'un 8 a un 21 per cent. D'aquesta manera, l'Estat espanyol es va convertir en l'estat amb l'IVA cultural més alt dels països de l'eurozona, ja que l'IVA que s'aplica a la cultura en la majoria d'estats oscil·la al voltant d'un 7 per cent.

Actualment, l'IVA general a l'Estat espanyol ha passat d'un 18 per cent a un 21 per cent; l'IVA reduït, del 8 al 10 per cent, i el superreduït ha quedat en el 4 per cent. La majoria de productes culturals que tenien un IVA reduït del 8 per cent no han passat al 10 per cent com es preveia, sinó que se'ls ha canviat la categoria i han passat a l'IVA general i per tant a un 21 per cent.

Amb aquest augment del 162 per cent de l'impost que el públic paga pel consum cultural, per assistir a concerts, per anar al cine, per veure espectacles de dansa i teatre, hem vist com es reduïa de manera dràstica el consum de productes culturals.

Aquesta reducció del consum ha tingut com a conseqüència que les empreses, els creadors, els artistes, els emprenedors hagin quedat molt debilitats i hagin vist com la crisi s'ha instal·lat en el seu sector de manera més acusada que en altres.

Fins a finals de la temporada passada, fins al moment de la pujada de l'IVA, el sector de les arts escèniques resistia bé les conseqüències de la crisi, que era molt més agressiva en altres camps; fins i tot havia vist reforçats alguns àmbits amb un creixement que, per exemple, arribava al 8 per cent en algunes ciutats, perquè el públic optava per orientar les despeses de l'oci cap a un oci de proximitat, sovint ubicat en el món de la cultura, i deixava de banda productes més cars i menys assequibles. Anar al cine o al teatre, abans d'aquest increment impositiu, encara era un oci assumible.

Amb la pujada de l'IVA al 21 per cent, però, la situació va canviar completament. La recaptació en el sector de les arts escèniques, un dels que, com diem, havia resistit més bé la crisi, va patir una caiguda del 25 per cent en el període de setembre a desembre de 2012 respecte del mateix període de l'any anterior, és clar. El nombre d'espectadors va caure un 31,43 per cent en

aquest període. La recaptació neta del sector ha patit un descens total del 32,98 per cent. I com això, contínuament, perquè just fa quinze dies llegíem que hi havia hagut una caiguda d'espectadors dels cinemes del 7 per cent en el primer trimestre respecte del 2012 i d'un 33 per cent en el mes de maig.

Els teatres i les sales de concerts es veuen abocats a haver de fer esforços titànics per sobreviure, i tot i així no se'n surten i han d'acabar tancant. Després de l'augment de l'IVA, el món cultural s'enfronta a una autèntica situació d'emergència sectorial i el panorama cultural és cada cop més sec, més desèrtic i més inexistent.

És per això que ara es fa imprescindible trobar mesures urgents per reactivar un sector que té una importància cabdal per a la societat. I, sense por de ser excessivament dramàtics, diria que calen mesures urgents per no deixar morir un sector que és bàsic per al país.

A l'Estat espanyol, l'increment de la recaptació en el sector de les arts escèniques entre setembre i desembre va ser d'un 75,94 per cent, molt inferior a l'augment del tipus impositiu, que ha estat d'un 162 per cent. Igualment, la disminució d'ingressos en les taquilles ha comportat una disminució previsible dels drets d'autor i del marge net de les empreses, i en conseqüència, una disminució de la recaptació fiscal que se'n deriva.

L'impost de societats també ha tingut, lògicament, una important disminució d'ingressos. I no oblidem una altra de les conseqüències més dures de tot aquest procés provocat per l'augment de l'IVA: la reducció de sous i la pèrdua de llocs de treball, amb les conseqüències afegides que això comporta pel que fa a IRPF i a seguretat social, també.

És evident, doncs, que calen mesures urgents per aturar aquesta sagnia en un sector que és crucial per al desenvolupament d'una societat, perquè ens hi juguem molt. Tant com la capacitat de fer-los sobreviure.

Si fem un repàs de la situació que viuen els països del nostre entorn pel que fa als impostos del món cultural, veiem clarament que la posició en què ens ha deixat aquest augment és d'absoluta inferioritat i de descompensació respecte dels ingressos mitjans dels habitants. Alemanya i França, amb un PIB molt superior al de l'Estat espanyol, imposen a la cultura un 7 per cent, un percentatge semblant al que tenia l'Estat espanyol abans d'aquesta pujada al 21 per cent; Irlanda, un 9; Grècia, un 6,5; Itàlia, un 10. Aquesta diferència respecte als altres països del nostre entorn dificulta la competitivitat del mercat propi i s'oposa de manera evident a les polítiques dels països veïns.

Hi ha un altre aspecte que té una gran rellevància: els efectes d'aquest augment i el resultat en les arques de l'Estat. És cert que si la recaptació obtinguda amb aquest augment impositiu hagués aconseguit els objectius previstos hi continuariem estant en contra per moltes altres raons, perquè igualment hi hauria hagut una pèrdua de llocs de treball i perquè també s'hauria restringit l'accés a la cultura a molta gent amb difi-

cultats econòmiques. Però no podríem discutir la seva eficàcia en un context de crisi per revertir situacions complicades. Però el cas és que no ha estat així. La recaptació neta ha estat inferior a la que hi hauria hagut si s'hagués deixat l'IVA cultural tal com estava. El total és inferior a conseqüència del tancament d'empreses i de la caiguda de la recaptació de taquilla. La reducció de l'activitat i de públic, a més de perjudicar les empreses promotores, acaba desactivant l'objectiu del Govern de recaptar més impostos.

Només de setembre a octubre de l'any passat l'Estat va perdre 200.000 euros per les conseqüències de l'augment de l'IVA en comptes de recaptar tot el que tenia previst. Aquest sol fet ja ens ha de fer pensar que hi ha alguna cosa que no es fa bé i que cal rectificar. Països com Holanda o Portugal van tirar pel mateix camí que l'Estat espanyol amb un IVA molt alt per als productes culturals, però un cop vistes les conseqüències negatives d'aquest increment es van veure obligats a fer marxa enrere i a tornar a posar l'IVA cultural en percentatges inferiors.

En aquest context, doncs, ens movem. Aquest augment de l'IVA al 21 per cent no aconsegueix l'objectiu per al qual es va dir que s'imposava, i a més comporta que el sector cultural visqui la crisi més greu que es recorda. La pèrdua de llocs de treball, el tancament de sales i, en definitiva, la frenada brusca de la progressió industrial d'un sector que fins aquell moment, i malgrat la situació general, continuava en ascens ha tingut com a conseqüència un empobriment del món cultural. Als efectes de la crisi s'hi afegeix aquest augment de preu del producte final, i amb això una limitació de l'accés a la cultura de capes cada cop més àmplies de la població. Aquella constitució que alguns tan llegeixen i citen diu a l'article 44.1 que «els poders públics promouran i tutelaran l'accés a la cultura, a la qual tothom té dret». I això no es compleix. L'augment d'un impost com l'IVA per als productes culturals, que no és progressiu, que no depèn dels ingressos, que és igual per a tothom, provoca que s'hagi vetat l'accés a la cultura als individus amb menys ingressos, perquè en termes relatius els afecta molt més. I tinguem-ho clar: els individus amb poca capacitat econòmica ocupen una franja cada cop més àmplia, cada cop són més. En moments de crisi com els actuals, doncs, la democratització de l'accés a la cultura es troba en una situació de perill extrem per culpa de l'augment de l'IVA. I els ciutadans tenen dret que se'ls garanteixi aquest accés als productes culturals.

Per què s'augmenta l'IVA, doncs? No aconsegueix més recaptació, frena el desenvolupament d'una indústria amb gran potencial i amb capacitat de crear ocupació, augmenta els nivells d'atur... Doncs ja hem arribat al punt clau de la qüestió: creiem fermament que aquest augment de l'IVA cultural a un 21 per cent no respon a altres interessos, perquè ja veiem que no els satisfà, que el de fer que l'accés a la cultura sigui cada cop més difícil per a la població. En altres paraules: sobretot, bloqueja l'accés a la cultura d'una gran part de la població. El fet que la cultura tingui un IVA del 21 per cent ja li dona una connotació d'element superflu, innecessari i prescindible, i això en el

cas que encara sigui possible accedir-hi, cosa que ja no passa en la majoria dels casos. Fer que la població tingui cada cop menys accés a la cultura té com a conseqüència una ciutadania menys formada i, per tant, menys crítica. I uns ciutadans menys crítics són també més manipulables. Una població culta és una població lliure, que pensa, que opina, que decideix. I ara que ja sabem que això que la gent decideixi decidir fa por a segons quins sectors, entenem molt més bé per què els fa por generalitzar l'accés a la cultura: perquè tenen por que els ciutadans pensin i es formin les seves opinions. Ja som al cap del carrer, doncs. Amb un IVA del 21 per cent sí que s'aconsegueix un objectiu: que la cultura es consideri un luxe i que els ciutadans cada cop se n'allunyin més, i de retruc que, baixant el nivell cultural de la població, disminueixi també la massa crítica, el gruix de població capaç d'enfrontar-se amb arguments a les polítiques, les opinions i les decisions dels que governen.

El nostre grup, i ja ho deia en la intervenció del Ple anterior, creu fermament en el poder de la cultura com a eina indispensable per fer avançar la societat. Estem convençuts que cal enfortir les indústries culturals i convertir-les en un dels motors econòmics del país, que serveixin per tirar endavant el país. Considerem que la cultura és la quarta pota de l'estat del benestar al costat de la salut, l'educació i els serveis socials, i que té una funció insubstituïble com a eina de transformació i de cohesió social davant dels reptes socials i les desigualtats cròniques no resoltes. Tenim l'objectiu ambiciós, però indispensable, de fer que es consideri la cultura, i tot el món cultural, format per creadors, emprenedors, artistes i empreses, una eina que construeixi i vertebrï el país des de punts de vista diversos, però interrelacionats: formació, economia, cohesió social...

Amb l'aplicació d'un IVA general la cultura perd tota possibilitat de convertir-se en aquesta eina. De fet, perd tota possibilitat de tirar endavant. Es condemna el món cultural a la desaparició. Amb el manteniment de l'IVA reduït, que ha augmentat dos punts fins al 10 per cent, potser encara podria conservar aquesta capacitat de motor econòmic i evitar el seu ensorrament. Però no és fins que s'aconsegueixi aplicar-hi l'IVA superreduït del 4 per cent que la cultura es convertirà de veritat en l'element que cohesioni la societat, que la faci més igualitària, i que sigui el que proporciona als individus i a la societat la capacitat de pensar per ells mateixos. Facilitant l'accés a la cultura, universalitzant-la, fent-la assequible a tothom, ampliem el gruix de ciutadans crítics, i per tant fem créixer el nombre de ciutadans lliures per decidir què volen pensar i què volen ser.

Pel nostre grup és indispensable passar l'IVA de tots els productes culturals al 4 per cent. Com els llibres i les revistes, també les entrades, els discos, els llibres electrònics, haurien de tenir un IVA superreduït. A més de l'absurd evident que comporta que llegir una obra de teatre impliqui haver de pagar un 4 per cent mentre que veure l'obra, que de fet és l'objectiu per al qual es va escriure, comporti un IVA d'un 21 per cent, la qüestió que ens impulsa a demanar aquest canvi és

la consideració que són elements essencials, bàsics i indispensables, que són elements de primera necessitat que aporten a l'individu la capacitat de créixer com a persona.

En una Catalunya independent tindrem la capacitat de gestionar tots els nostres impostos. Ara encara n'hi ha que no. L'IVA és un d'aquests que depenen de l'Estat espanyol. I és per això, perquè la urgència de la situació ho reclama, que ens avancem a aquesta possibilitat de passar-lo al 4 per cent nosaltres sols quan en tinguem l'oportunitat. I presentem aquesta proposta de proposició de llei per presentar al Congrés. El sector cultural es troba en un estat agònic, que en gran part es deu a aquest augment exagerat de l'IVA. Cal que qui n'és responsable sigui capaç de rectificar, de refer aquest error, abans no sigui massa tard i el sector sigui irrecuperable.

Volem un sector cultural fort; volem un accés universal a la cultura. La situació actual ho fa impossible, i el Govern que ho recapta no en treu cap avantatge econòmic. Que algú ens expliqui quin sentit té si no és el de condemnar aquest sector a la desaparició, i la població, a la ignorància i a l'acriticisme. I d'empobrir culturalment la societat no en serem mai còmplices. Treballarem amb totes les nostres forces per tornar a la gent totes les eines que els han de fer lliures.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presenta esmena a la totalitat a aquesta proposta d'Esquerra Republicana per diferents motius que intentaré desenvolupar en el proper quart d'hora.

He de dir que alguns arguments ja els vaig avançar en el passat Ple, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya va presentar una moció amb un punt idèntic al que vostès presenten avui. Altres arguments els va donar el ministre d'Educació i Cultura el passat 18 de juny durant una interpellació d'un senador socialista que també versava sobre l'IVA sobre algunes activitats culturals. Es veu que l'antic tripartit, dic «antic» perquè ara en tenim un altre, competeix per veure qui proposa abans abaixar impostos. Això és, diguem-ne, curiós, perquè si s'han hagut d'apujar alguns impostos és precisament per herència econòmica tòxica de les polítiques de l'esquerra catalana i espanyola.

Avui, Esquerra Republicana demana portar al Congrés dels Diputats una baixada d'impostos, quan aquí a Catalunya el Govern d'Esquerra Republicana, amb el suport de Convergència i Unió, apujarà o imposarà tot un reguitzell d'impostos als catalans, des de suc-

cessions fins a les llaunes de Coca-Cola. Això sí: per als casinos, la gran rebaixa fiscal. A nosaltres ja ens sembla bé que abaixin els impostos als casinos. Però no ho facin penalitzant tots els catalans amb ocurrences impositives de tota mena. Potser és que quan Esquerra Republicana i Convergència i Unió pensen en cultura en el que pensen és en els casinos, en els cabarets... I, lamentablement, també pensen en simpòsiums de l'odi, d'Espanya contra Catalunya, o en com premiar els separatistes de cap de setmana; els caçadors no de bolets, sinó de subvencions.

Sigui com sigui, he de dir que a ningú li agrada haver d'apujar impostos, i molt menys al Partit Popular. Però vostès haurien d'entendre la situació que es va trobar el Partit Popular a l'arribar al Govern espanyol, una situació d'exigències i d'urgències, una situació d'inestabilitat financera i de constriccions normatives que ens venien de la Unió Europea, on es considera que Espanya tenia i té un excessiu nombre de tipus reduïts i superreduïts d'IVA.

Mirin, en moments excepcionals, decisions excepcionals. Per a alguns, aquestes decisions excepcionals són convocar eleccions, paraitzar el país quan pateix una greu crisi econòmica, posar-se en mans d'Esquerra Republicana i deixar de governar. Per al Partit Popular, la decisió excepcional ha estat apujar l'IVA en contra de la nostra pròpia ideologia. I s'ha fet perquè així ho requeria l'excepcionalitat del moment, en què el país estava a la vora del precipici financer. Poden recordar vostès les portades de la premsa d'ara fa un any i escaig. Davant un moment excepcional, uns miren cap a un altre costat i defugen les seves responsabilitats, i altres fem front a la situació, fem reformes i aportem solucions. Per què, si no, un partit com el Partit Popular, que intenta abaixar impostos sempre que pot, es veuria obligat a apujar l'IVA quan va arribar al Govern? Doncs fonamentalment per les conseqüències de les polítiques econòmiques d'aquells que avui demagògicament se sumen a Esquerra Republicana en una proposta impossible, en una proposta demagògica.

Esperem que finalment regni la responsabilitat. I per això demanem al Grup dels Socialistes que ens donin suport en aquesta esmena a la totalitat, ja que quan el socialisme va governar Espanya, etapa que no volem recordar, no van abaixar l'IVA de totes les activitats culturals al 4 per cent. Però, en fi, tampoc m'estranyaria que el socialisme s'unís a Esquerra Republicana per demanar el contrari del que feien quan governaven. No descobrim avui els plantejaments d'alguns que proposen a l'oposició allò que no fan quan governen.

El Partit Popular va rebre una Espanya en una situació de fallida, com vostès deuen recordar. Ens vam trobar una situació molt pitjor del que ens podíem esperar. El Govern anterior mostrava unes dades molt allunyades de la realitat. Això també li va passar a Convergència i Unió quan va arribar al Govern de Catalunya l'any 2010. Va rebre una administració amb un deute estratosfèric i amb uns compromisos de pagament fins al segle XXI. Això és així, tot i que ara Convergència i Unió, per conveniències d'aritmètica parlamentà-

ria, amagui les seves crítiques al partit i culpi de tot a Madrid. Doncs això que li va passar a Convergència i Unió el 2010 ens ha passat a nosaltres a Espanya: una herència enverinada i tòxica a què només es pot fer front amb polítiques de gran responsabilitat, a pesar dels riscos d'impopularitat. És el que ha fet el Partit Popular: ens hem posat a treballar i a fer reformes, encara que no siguin aplaudides amb alegria, per posar el país en ordre.

I el primer que vam fer era el que calia fer: aconseguir l'estabilitat financera, perquè sense ella és impossible aconseguir el creixement. El malbaratament de recursos públics, com alguns demanen, és afegir crisi a la crisi. Només el rigor i la seriositat en les finances poden aplanar el camí cap a la recuperació. Si no s'haguessin fet els deures, com ha fet el Govern del Partit Popular, ara l'atur no cauria com queia en les últimes dècades. És aquesta estabilitat financera la que ara ens permet fer reformes per tornar a créixer. És aquesta estabilitat la que permetrà tornar a abaixar l'IVA a la cultura. Perquè aquest és el nostre objectiu: que l'IVA a determinats sectors culturals es pugui tornar a abaixar. I en aquest sentit treballa el Govern espanyol.

En definitiva, l'IVA es va apujar a contracor, perquè era necessari per posar ordre i poder tornar a créixer. I si ara estem remuntant és gràcies a mesures com aquella que ha pres el Govern espanyol en l'últim any i mig. Divuit mesos que han canviat Espanya. En un any s'ha reduït el dèficit públic en dos punts en una situació de recessió. Dos punts equivalen a 22.000 milions d'euros. Síntoma d'aquesta política és el notable descens de la prima de risc i de l'interès del bo de deu anys, que permet un millor finançament de les administracions públiques. Avui a Espanya se'ns exigeix menys perquè es confia més en nosaltres que fa un any. Les primes de risc de sis-cents punts han quedat enrere per alguna raó. Tothom ha posat el seu gra de sorra per corregir els desequilibris, guanyar credibilitat i generar confiança; la societat espanyola, la primera, i els diferents sectors culturals amb ella. I prova del que s'ha aconseguit amb aquests esforços és que avui l'ombra del rescat que alguns volien s'ha allunyat. Els esforços, per tant, tenen premi. Hem hagut de prendre decisions que no ens han agradat, però els sacrificis tenen una recompensa que s'està començant a percebre.

Si no fos per una situació d'emergència nacional, és evident que no s'hagués apujat l'IVA a una part dels productes culturals; de fet –i això s'ha de remarcar–, no es pot parlar d'un increment generalitzable de l'IVA a la cultura, en la mesura que es bàsicament l'assistència a espectacles culturals de caràcter privat la que s'ha vist afectada per aquest increment. L'IVA s'ha mantingut en el tipus reduït, i ha passat del 8 a un 10 per cent, dos punts més, per a gran part dels productes i serveis culturals, com ara les entrades a museus, arxius, centres de documentació, galeries d'art o pinacoteques, i s'ha mantingut en el tipus superreduït del 4 per cent per als llibres.

Es va haver de prendre aquesta mesura, però a mesura que anem sortint de la crisi també podem corregir aquest augment impositiu. S'està negociant, i la cultu-

ra tindrà prioritat quan es tornin a abaixar els impostos amb el Partit Popular. Això sí, un tipus superreduït del 4 per cent de manera lineal a tots els productes i activitats culturals és pura demagògia, és impossible, no es pot assolir, i només es pot demanar des de la irresponsabilitat d'un partit que no governa a Espanya ni deixa governar a Catalunya.

Però com volen donar lliçons, senyora Vallverdú, si aquí el seu Govern, amb el suport de Convergència i Unió és incapaç de presentar un projecte de pressupostos al Parlament? O són incapaços o en aquests consells de govern clandestí que fan els dilluns van decidir que era millor no presentar pressupostos, perquè els catalans no sabessin en què es gasten els diners.

Però en la política s'ha de ser responsable dels fets i també de les paraules. Vostè ho deia, i alguns altres ho deien, que en una Catalunya separada d'Espanya i, per tant, de la resta de la Unió Europea gairebé els gossos anirien lligats amb llonganisses, els catalans viuríem més anys tocant la immortalitat amb la punta dels dits i, com deia el conseller i diu vostè, una Catalunya independent podria tenir un IVA cultural molt més baix, del 7 o del 8 per cent, deia el conseller. Com si aquesta Catalunya, com si Catalunya no estigués en una situació pràcticament de fallida i depenent totalment de l'Estat per pagar les seves factures. I això és així pel deute del tripartit i per la política econòmica de braços creuats del Govern de Convergència i Unió. No és el *laissez faire* liberal, és el no fer res convergent, el que ha convertit la Generalitat de Catalunya en una mala gestoria; això sí, amb una estelada a la porta.

Per altra banda, no s'ha d'oblidar que avui en dia tots fem política en un marc de sobirania compartida, formem part de la Unió Europea i hem de complir compromisos amb els nostres socis, igual que nosaltres esperem que els nostres socis compleixin amb nosaltres. És probable que, com alguns ja han decidit treure'ns d'Espanya i, per tant, de la Unió Europea, no els interessi el que diu la Comissió Europea, però els governants responsables escoltem el que diuen les institucions comunitàries. Jo sé que la Unió Europea no els agrada, a vostès; com els ha d'agradar, de fet, als separatistes una organització, unes institucions que fomenten els principis de legalitat, solidaritat, integració, quan vostès el que volen és el contrari: voluntarisme, demagògia i desintegració? Però almenys entenguin que el Partit Popular governa des de la responsabilitat, el realisme i el compromís comunitari.

I què diu la Comissió Europea? Doncs, entre altres recomanacions específiques, diu que a Espanya s'ha de reduir l'existència excessiva de tipus reduïts i superreduïts de l'IVA. Nosaltres treballem per la integració política i econòmica de la Unió Europea, i per això és necessari escoltar la necessitat d'una major harmonització fiscal. Espanya tenia una de les impositcions indirectes més baixes de la Unió; de fet, el 2010 Espanya era el país de la Unió Europea amb menor recaptació d'IVA amb relació al PIB. Ara ja estem en la mitjana, complim els compromisos. Ara bé, cal preguntar-se: ha afectat, la decisió d'apujar l'IVA en algunes activitats relacionades amb la cultura, l'assistència a alguns espectacles? Possiblement no hi haurà ajudat gaire,

s'ha de reconèixer, però la complicada situació de descens d'espectadors, per exemple, en les xarxes escèniques, com vostè deia, no té com a causa única, ni fins i tot principal, l'augment impositiu; la gran causa és el descens de l'oferta. Aquesta oferta, com tots vostès saben, està fortament lligada a la iniciativa de les administracions públiques, fonamentalment municipals, que arran de la crisi econòmica i la manca de recursos públics s'ha vist reduïda de manera dràstica a Catalunya, com a la resta de l'Estat.

Què fer davant d'aquesta situació? Per reactivar els diferents sectors culturals és important que treballem tots plegats i amb totes les eines possibles i assumibles. El conseller de Cultura va anunciar fa uns mesos, fa pocs mesos, un pla de xoc immediat, tot i que, si és tan urgent i immediat com la presentació dels pressupostos, podem esperar asseguts. Si és tan immediat, podríem començar per pagar els diners que deuen a tantes associacions i centres autènticament culturals, en lloc de gastar-se'ls en festes del separatisme: gairebé 1 milió d'euros per conceptualitzar la commemoració de 1714 –gairebé 1 milió d'euros. No vull ni imaginar quant costarà la festa sencera.

La diputada d'Esquerra parlava també de la cultura com una pota fonamental de l'estat del benestar. Això és una cosa que sol dir el conseller Ferran Mascarell, o sigui que li haurà de pagar els drets d'autor. Per vostè la cultura és estat, i volen que sigui fins i tot una estructura d'estat. Bé, per nosaltres, des del liberalisme, la cultura és fonamentalment societat, i serà més rica, més plural i més excel·lent en tant que sigui lliure i no dirigida des de les administracions públiques per a posar-la al servei de projectes polítics, com vostès pretenen.

Senyores i senyors diputats, m'agradaria acabar de manera constructiva la meua intervenció. Igual que he dit que es va apujar l'IVA en algunes activitats relacionades amb la cultura per la necessitat de tenir més ingressos, també s'ha de dir que el Partit Popular corregirà aquesta situació tan aviat com sigui possible. El ministre d'Educació i Cultura s'ha mostrat completament obert a revisar aquesta decisió en el moment que els objectius de consolidació fiscal així ho permetin, així com també serà imprescindible –i s'aconseguirà durant aquesta legislatura– una llei de mecenatge que tingui com a objectiu crear un nou marc cultural on es pugui reduir de manera progressiva les subvencions a favor d'una política basada en els incentius. No es pot entendre la pujada de l'IVA sense entendre aquest nou marc d'incentius a les indústries culturals i creatives que s'està preparant amb la Llei de mecenatge. És evident que aquesta llei comportarà menys ingressos fiscals per a l'Estat i que ara no és el moment més adequat, però l'estabilitat financera s'està aconseguint i cada dia estem més a prop d'instaurar aquest nou marc que faci que la cultura del nostre país sigui menys subvencionada, més lliure i més sostenible.

En aquest sentit, també es pot treballar des de Catalunya. Des d'aquí es pot impulsar el mecenatge, per exemple, aprovant incentius mitjançant el tram autonòmic de l'IRPF, i la Generalitat pot ajudar els diferents sectors culturals canviant les seues prioritats,

com deia abans. Avui són moltes les associacions o empreses culturals que pateixen el retard en el pagament dels ajuts públics. Per això molt em temo que Esquerra Republicana utilitza aquesta proposta de llei com una cortina de fum que amagui les seves vergonyes. Va formar part d'un govern que va dilapidar recursos dels catalans per a tres o quatre generacions, i ara sustenta un altre govern que no presenta pressupostos, no paga els compromisos en el sector cultural i malbarata o gasta en incultura, com la manipulació del 1714 i el simposi de l'odi.

Des del Partit Popular demanem un canvi de rumb en les prioritats d'aquest Govern. Al Departament de Cultura no li calia, per exemple, gastar-se 120.000 euros en el sou del senyor Bru de Sala per a fer de comisariat en l'Any Espriu, quan això ho hauria pogut fer qualsevol tècnic del departament, i hauria pogut destinar aquests diners, per exemple, a pagar el deute que té amb els centres d'art contemporani.

Els sectors culturals catalans han de saber, perquè tenen dret a saber-ho, que mentre la Generalitat malbarata recursos públics el Govern d'Espanya està completament compromès a capgirar la situació actual. Estem treballant en la lluita contra la pirateria, que tant mal fa a la indústria cultural, però també en la inclusió de les empreses culturals en el Pla de pagament a proveïdors, fonamental per a salvar a Catalunya tants autònoms i tantes pimes. I continuarem treballant en la Llei de mecenatge i en la correcció de l'IVA, un cop corregida la situació financera actual.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Ara té dret a torn de rèplica la diputada Vallverdú, per un temps de cinc minuts... Cinc minuts.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies. Contestaré breument la intervenció del senyor Milián. Suposo que sap que el sector cultural resistia bé la crisi, i la resistia força bé, fins a la pujada de l'IVA al 21 per cent. Per tant, dit això...

Vostè també diu que l'IVA es va apujar per augmentar ingressos, però jo diria que ha quedat plenament demostrat en la meva intervenció anterior que la realitat ha fet evident que aquest previsible augment d'ingressos que es preveia en el pas d'un IVA cultural a un 21 cent ha resultat ser un fracàs absolut. I no només no ha aportat els ingressos que vostès preveien, sinó que ha comportat una catàstrofe econòmica en tot el sector cultural, que l'ha deixat al límit de l'extinció. Això ho han demostrat reiteradament diversos estudis, que l'increment d'aquesta recaptació en el sector de les arts escèniques va ser molt inferior a l'increment de l'augment del tipus impositiu. Per tant, s'han tancat sales, gent a l'atur, han disminuït els ingressos per totes bandes, i, per tant, aquesta recaptació que vostès preveien és molt més reduïda i molt inferior a la que anunciaven.

No ha funcionat, eh?, senyors del PP, s'han equivocat –s'han equivocat–, i, per tant, jo els demanaria que rectificassin. Altres països ho han fet, altres països han rectificat quan, després d'haver apujat excessivament l'IVA, aquest IVA cultural, s'han adonat del mal que havia fet aquesta mesura i que les conseqüències negatives eren molt més importants que aquests pretesos avantatges. La destrucció del sector i l'impediment de l'accés a la cultura de tota la població els van fer desistir de les seves propostes inicials, i van rectificar, i van abaixar l'IVA cultural. Copiïn d'aquells que en saben, imitin-los, i no vulguin enrocar-se en una mesura que és absolutament negativa, perquè tots hi sortirem guanyant.

Per tant, deia també en la meua intervenció anterior que em sembla evident que si l'econòmic és evident que no és el motiu pel qual el mantenen, contra tota evidència, doncs, aquest IVA cultural, el més alt de la zona euro, quan hi ha altres països que l'han rectificat i l'han situat en índexs més baixos, ha de ser perquè hi troben algun avantatge, que jo no el sé veure, no en sé veure cap que no sigui el que he comentat en la meua intervenció anterior: el previsible augment d'aquest grau d'ignorància del públic, que és l'únic que sí que creix quan es redueix de manera tan dràstica l'accés a la cultura. No crec que vostès vulguin augmentar la taxa d'atur, no crec que pretenguin que les empreses d'un sector que era un dels motors més potents quedin mortes definitivament; però ja no tinc tan clar que no tinguin interès a fomentar aquesta falta d'esperit crític en la població. Per què? Doncs, perquè sense esperit crític els individus són més fàcils de manipular i es converteix la població, a la llarga, en una massa acrítica. M'agradaria equivocar-me, de veritat, eh?, m'agradaria que fos veritat que hi hagués algun motiu de pes que beneficiés la població, però, per molt que m'hi he esforçat, no l'he sabut veure de cap manera. I no només jo, que em puc haver equivocat, sinó cap dels estudis que han analitzat la situació després de la pujada de l'IVA.

El nostre grup veu amb molta preocupació els resultats, les conseqüències de la seva política; ja saben que en molts altres àmbits també, eh?, però també en aquest aspecte. Perquè el sector cultural està ferit de gravetat extrema, i volem que s'actui abans no mori, perquè no ens podem permetre ni els volem permetre que destrueixin el sector cultural i que condemnin la població a un empobriment cultural i a la seva destrucció com a societat. Necessitem un sector cultural fort, potent i actiu, amb projectes i eines per portar-los a terme, i necessitem la societat culta, lliure, desvetllada i feliç que anhelava Espriu. I, justament perquè estíem amb un desesperat dolor aquest país nostre, no permetrem que el converteixin en pobre, brut, trist i dissortat, mai més.

Els dèiem també que països com Holanda o com Portugal, o hi podríem afegir Letònia i Hongria, van tirar pel mateix camí que l'Estat espanyol, amb un IVA molt alt per als productes culturals; però, un cop vistes aquestes conseqüències, es van veure obligats a fer marxa enrere i a tornar a posar l'IVA cultural a percentatges inferiors. Facin cas dels que s'hi han tro-

bat i facin cas dels que han fet marxa enrere en totes aquestes polítiques.

En definitiva, senyors del PP, constatem un cop més que estem lluny, que estem molt lluny, però està bé que sàpiguen que no només estan lluny d'aquest grup. A Esquerra Republicana de Catalunya sabem perfectament que estem lluny en la majoria de punts, però està bé que sàpiguen, dic, que estan lluny, molt lluny, de tota la gent que es dedica al món de la cultura: lluny dels empresaris, lluny dels creadors, lluny dels emprenedors, lluny dels artistes... I està bé que sàpiguen també que estan perillosament molt lluny de tots aquells que han de ser els beneficiaris de les polítiques culturals. Amb la pujada desmesurada de l'IVA al 21 per cent, amb el fre a l'accés a la cultura d'una franja amplíssima de la població, estan molt lluny de la gent, que –ja els aviso– no els permetrà que la condemni a la ignorància, que no els permetrà que els prohibeixin l'accés al dret a un pensament format, crític i lliure. N'estan molt lluny. Vostès mateixos.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Passem ara al torn de posicionament de la resta de grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, ens sap greu que el senyor Milián, que és un amant de la cultura i un home culte, per un moment hagi hagut de posar-se el xip de l'actor d'argumentari oficial de partit, que, la veritat, com sempre, acostumen a ser avorrits, poc creatius, i que diuen coses massa previsibles. Entenc que els estiguin assajant –avui ho deia el senyor Lucena–, perquè és molta, la gent que han de convèncer, començant pel seu propi grup de pensament, per la FAES. Per tant, feina tenen i és bo que els vagin repetint.

Mirin, la cultura és un instrument de creixement individual i de creixement col·lectiu; estimula l'esperit crític, sí, fa homes i dones lliures. I atacar la cultura és atacar no només activitat lúdica, sinó una indústria, una activitat econòmica i, sobretot, un instrument per fer una societat, un país millor, més cohesionat, més decent, més sòlid i més lliure.

És per això que compartim la negativa a l'esmena a la totalitat i, per tant, la necessitat que hi hagi una reforma de l'IVA rebaixant el seu preu actual, rebaixant el tipus actual, perquè no és suportable, ni per al sector, ni per als usuaris, ni per als ciutadans, perquè és extremadament injust, i perquè patim l'IVA més alt d'Europa. I això, sumat a la crisi, està tenint efectes devastadors per al sector cultural, dels quals costarà molt que es refacin.

Però és que, a més a més, és un error, ho deia el representant d'Esquerra Republicana, és un error econòmic també, perquè la disminució que ha provocat el consum cultural, la disminució de les produccions, les conseqüències en el tancament de les petites em-

preses, els acomiadaments, estan generant no només una disminució dels ingressos, sinó també uns costos afegits, com a conseqüència de l'augment de l'atur, el pagament de subsidis i la deixada d'incorporar altres impostos com a conseqüència de l'activitat econòmica. Per tant, té efectes sobre la recaptació negatius. Per tant, és el contrari d'allò de «guanyar i guanyar», és «perdre i perdre». Perdre la gent, perdre el sector, perdre ingressos. Per tant, no només és injust, sinó que, a més a més, és ineficaç. Per tant, reflexionin, facin números i analitzin quines són les conseqüències i rectifiquin, que és el que demana el sentit comú, que és el que demana el sector.

Ara bé, davant d'això, davant d'aquesta situació, hi ha dues actituds, dues opcions, no? Una és la de queixar-se, que és necessari; l'altra és la de queixar-se molt i mobilitzar, que és imprescindible, i l'altra que és queixar-se molt, mobilitzar i fer alguna cosa més des de les administracions que tenen responsabilitats en això en polítiques culturals.

Miri, com han fet, per exemple, els ajuntaments davant les retallades de la Generalitat en el sector educatiu, i molt especialment en les llars d'infants. Els ajuntaments s'han queixat de les retallades de més del 50 per cent de les assignacions per a les llars d'infants gestionades per ajuntaments, s'han mobilitzat; però, a més a més, han fet una altra cosa, que és política, que és prioritzar, que és decidir a què destinen aquests recursos que destinaven a altres coses a les polítiques adreçades a les llars d'infants, perquè no siguin els ciutadans els que hagin de pagar aquesta pèrdua d'ingressos de part dels ajuntaments, que és el que és fer política: prioritzar, decidir.

Per tant, davant de la crisi, davant de la disminució del consum, davant de la pujada de l'IVA, que té efectes devastadors, com dèiem, creiem que hi ha d'haver, per part del Govern de la Generalitat, una actitud proactiva en un sector que està patint –que l'està patint– la crisi, que està patint la davallada de les subvencions, que està patint el no-pagament del que se li deu per part del Govern de la Generalitat, que està patint la pujada de l'IVA.

Cal un pla de xoc. Cal, en primer lloc, que se'ls pagui el que es deu, al sector, com es paguen altres coses per part del Govern de la Generalitat, amb la mateixa celeritat, amb el mateix grau de prioritat. Que es pagui al sector, que se li deuen recursos des de fa molt i molt de temps. Que es faci un pressupost, perquè sàpiguen a què atendre's, el sector; perquè el sector sàpiga a què atendre's; perquè els equipaments sàpiguen a què atendre's; perquè el mateix Govern sàpiga a què atendre's i què prioritzar i què no prioritzar. Que s'estableixin línies vermelles d'on no es pot rebaixar més per garantir el sistema cultural que tenim en el nostre país, que no es retalli més en determinats àmbits i en determinades institucions, perquè, si no, el que estem provocant com a conseqüència d'aquesta falta de definició, és que des de fa mesos entenem que s'està navegant en l'àmbit de la cultura i en altres àmbits sense rumb per part del Govern, i com a conseqüència de la falta de rumb per part del Govern, també, en absència de rumb en el sector.

El Govern de la Generalitat té l'obligació d'activar-se, d'adoptar mesures que minimitzin l'impacte d'aquesta injusta agressió al sector cultural que ha suposat la pujada de l'IVA; de no quedar-se immòbil, i, per tant, de comprometre's; d'arremangar-se; de fer menys anuncis grandiloqüents i concretar més; prioritzar més; anar més al petit, a salvar l'immens tresor que és el sistema cultural del nostre país, que s'expressa en un sector viu de creadors que està patint, amb una indústria potent amb greus dificultats, amb uns equipaments nacionals que necessiten saber què poden fer els propers anys, i, per tant, necessiten saber amb quins números compten; amb una xarxa territorial que requereix, necessita, exigeix i mereix, per lleialtat, ser escoltada; i un patrimoni que cal preservar de present i de futur, com un actiu per al nostre país d'identitat, però també com un element de projecció del nostre país. Que fixin pressupostos, que sapiguem a què atendre'ns, que és una de les principals queixes que expressa el sector. I evidentment també, naturalment, queixar-nos.

Reivindicar, demanar que s'aturi una mesura injusta, una mesura que està provocant greuges probablement irreparables en el sector. Ho reclamem, sense acritud, al Partit Popular, al Govern espanyol, que reflexionin, que facin números i que vegin i analitzin que aquesta mesura el que està provocant són greuges i cap dels avantatges que pretesament suposaven en ordre a majors ingressos.

I el Govern de la Generalitat que no només es queixi; que es queixi i molt, com més millor, i ens tindrà al seu costat en aquesta queixa i en aquesta reivindicació; però, sobretot també, que assumeixi la seva responsabilitat, les seves competències i el seu lideratge en la política cultural del nostre país.

Per tant, naturalment el nostre vot serà contrari a l'esmena a la totalitat, i amb suport, naturalment, al fet que es prenguin mesures per corregir aquest greuge que estem patint.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds-Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, hi ha una dita en castellà que diu: «Dime con quién andas, y te diré quién eres.» En el tema que ens ocupa aquesta tarda i algun del matí, hauríem de dir alguna cosa així com: «Dime a quién impones, y te diré quién eres.» I ho dic perquè em reconforta estar en un país –i dic la paraula «país» amb tota l'ambigüitat que vulgueu oferir-li– tan surrealista com el nostre, propi d'un geni com en Buñuel, o d'una persona tan especial com en Dalí, que és capaç de considerar un luxe la cultura, i, en canvi, considerar un bé de primera necessitat el joc, com, per exemple, Eurovegas, o com, per exemple, Barcelona World. *Dime a quién impones, y te diré quién eres.*

Evidentment, nosaltres ens oposarem a l'esmena a la totalitat, entre altres coses perquè voldríem poder discutir també algunes possibles millores que es podrien, ho entenem, incorporar en aquest text. Per exemple, no estaria de més parlar d'una possible harmonització d'un IVA cultural per al conjunt de la Unió Europea. O no estaria de més poder incloure en aquest IVA superreduït que demana el conjunt de productes i de serveis necessaris per a fer i per a produir cultura, tenint present també els nous suports digitals, per exemple. I la justificació que es fa per aplicar aquest IVA del 21 per cent és econòmica, ho manifestava fa un moment el senyor Milián. Però, és que no és cert –és que no és cert–, i és que si ho fos en origen, suposant que no haguessin calculat prou bé i que ho fos en origen, la realitat els desmenteix. De fet, ja s'ha manifestat fa un moment, perquè estem perdent diners, perquè ha baixat l'assistència als espectacles, perquè estan tancant espais culturals, perquè hi ha més dificultats per a la creació.

Aquesta és una política absolutament irresponsable del Partit Popular, que, a més a més, ha comportat, des d'un punt de vista econòmic i des d'un punt de vista d'ocupació, un impacte negatiu molt important. (*Veus de fons.*) Pot anar dient tot el que vulgui que no, però ha baixat la recaptació. El nombre d'espectadors ha baixat un 40 per cent. L'ocupació laboral ha baixat un 20 per cent –l'ocupació laboral. Parli amb els treballadors de les indústries culturals! Han desaparegut un 25 per cent d'empreses. Però és que, a més a més, també s'ha dit per aquí, som líders a Europa. Líders casposos i «carpetovetònics», fent servir paraules clàssiques.

Espanya té l'IVA cultural més alt d'Europa. La mitjana europea se situa al voltant del 9 per cent, si excloem Espanya. Només Estònia i Eslovàquia tenen un IVA del 20 per cent. Entre el 7 i el 13, hi trobem Portugal, Itàlia, Àustria, Irlanda i Eslovènia. Igual o per sota del 7 per cent Alemanya, que té un 7 per cent; Luxemburg un 3 per cent; els Països Baixos i Bèlgica un 6 per cent; Holanda, ja s'ha dit aquí, el va pujar i el va tornar a baixar –sempre els països nòrdics es mostren, de vegades, més intelligents–; França el 5 i mig; Malta el 5 per cent. Fins i tot, de vegades, pot semblar un càstig, perquè és un sector massa subvencionat, diuen, però no és veritat, el mateix informe del Conca ho destacava. Aquest diumenge en el *30 Minuts*, si van sentir el senyor Isaki Lacuesta, ho resumia molt clar, diu: «Si les neveres o els cotxes portessin totes les etiquetes de les subvencions que tenen, ningú s'atreveria a dir que la cultura està subvencionada.»

Per tant, no ens equivoquem –no ens equivoquem. La veritable obsessió de la dreta espanyola en la seva aposta per un IVA cultural del 21 per cent és una mesura política que no és econòmica en origen; una mesura que situa la cultura en l'esfera privatitzadora i en l'esfera de mercantilització de la cultura, que, a més a més, és excloent per a una majoria de la ciutadania. És aquella cultura que és privilegi d'uns pocs, i un luxe. És aquest tipus de cultura en què vostès estan pensant. I és possible que sigui un posicionament lògic, des de dos supòsits. El primer supòsit és el mateix

concepte políticament conservador de cultura, que és limitat, que és identitari, que és restringit i que és elitista. Però hi ha un segon concepte que és perillós, que és el control de la cultura com un element de control social, que històricament tots els governs de dretes l'han exercit i l'exerceixen, des de les dictadures i els règims autocràtics. Tenim un exemple en el franquisme –alguns d'aquí potser se'n consideren hereus– fins als governs lliberals, el seu i potser el que patim a Catalunya, després veurem el que votaran.

Però hi ha un altre concepte de cultura –hi ha un altre concepte de cultura–, que hi ha molta gent que el defensa, i és el que defensem nosaltres, que és un concepte més dinàmic, que és un concepte més constructiu, que és un concepte que es relaciona amb una paraula que a alguns els costa pronunciar, que és democràcia. Perquè un país més democràtic serà més lliure com més capacitat de crítica tingui sobre el propi sistema de valors i sobre la seva pròpia organització. I un país més democràtic serà més enriquidor com més diversitat i més llibertat tingui la creació, i un país democràtic serà més culte com més capacitat tingui de difondre i de generar coneixement, i de construir, de forma col·lectiva, una identitat social en permanent evolució.

La difusió i la creació de coneixement, de literatura, d'art, per a un país democràtic, senyores i senyors, no pot ser un luxe, ni pot ser una mercaderia. Ha de ser un dret, i, per tant, una obligació de les administracions cap als seus administrats. Nosaltres creiem que cal garantir aquest dret cultural de la ciutadania donant igualtat d'oportunitats i no limitant-les, que és el que fa una pujada de l'IVA com la del 21 per cent.

Nosaltres creiem que la cultura és un bé, però que a més a més de ser un bé, és –i ho ha de ser– una eina potent de transformació social i d'inclusió, i, per això, hauria de tenir una major centralitat en les polítiques públiques.

Nosaltres creiem que la cultura ha de participar també en una aposta clara per un benestar social que lluiti contra les velles i contra les noves formes de pobresa, perquè estem vivint una pobresa econòmica i social profunda, però també hi hem d'afegir, avui dia, la pobresa intel·lectual, la pobresa del saber, l'analfabetisme tecnològic; la pobresa de les humanitats i la ciència, la de no saber posar en valor la diferència; la pobresa de la diversitat cultural, la del coneixement, la pobresa del gaudi en les arts. Tot això també són pobreses. La cultura són valors, són capacitats, és aprenentatge, és coneixement que capacita l'individu i la societat a ser lliures, a ser crítics, a tenir autonomia, a discernir, a pensar, a crear. Volem entendre la cultura com un fonament en la construcció social de país i d'identitat individual i col·lectiva, des de la diversitat. Per tant, cultura per a nosaltres és igualtat, és cohesió social, és innovació, és compromís, és educació i és dissidència.

Tenim exemples sagnants, com, per exemple, el recent expedient de regulació d'ocupació del Liceu, que ens sembla que és un exemple de mala gestió i d'incompliment de compromisos amb els treballadors, però que

té precisament l'origen de la seva justificació en l'increment de l'IVA. Això és el que addueix l'empresa.

Per tant, al costat de la lluita i de la defensa de la cultura com a bé i d'un IVA cultural superreduït, que és el que demana aquesta proposta, creiem també que cal una aposta ferma per les polítiques i els pressupostos públics culturals.

No podem, no podem acceptar un discurs fàcil que faci i construeixi el relat de la situació carregant exclusivament en les espatlles de les polítiques del Partit Popular els mals que avui patim. Perquè ens equivocaríem. El pes i el valor social de la cultura s'ha de reflectir en els pressupostos, també als del Govern català. I alhora pagar els acords adoptats amb el sector i concedits; estan executats, estan gastats i no estan pagats, només estan generant deutes als mateixos agents culturals del país.

Actualment tenim un pressupost que justifica l'1 per cent del total; hem reduït el pressupost dels 319 milions del 2010 als 301 del 2012. Això no permet creure que el Govern vol donar centralitat a la cultura, i ens agradaria creure-ho, però no pot ser si passem de quaranta-tres euros per habitant el 2010 a 31,2 euros per habitant en aquest pressupost del 2012.

Ens cal lideratge polític, ens cal compromís amb la cultura, amb els seus creadors i amb la ciutadania. I mentre esperem que Madrid abaixi l'IVA, mentrestant, el sector està desapareixent, la ciutadania no troba els espais i els ressorts per gaudir de i fer cultura. El context de les retallades i el retard de dos anys en els pagaments dels crèdits concedits han acabat expulsant del país molt de talent, que difícilment tornarà, i obligant a tancar moltes petites i mitjanes iniciatives culturals. Un clàssic: un país sense cultura, un país sense educació no té futur com a país. I, en canvi, diem constantment que volem crear un país nou. Recordem-ho, si us plau, quan en fem esment.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Començaré la meua intervenció llegint un titular d'un diari d'avui. «La senyora Isona Passola, directora de l'Acadèmia de Cinema Català, va avançar que la Generalitat té molt avançat un projecte per establir una taxa que ajudi a finançar la malmesa indústria cinematogràfica.» Podria consistir en un recàrrec per veure la televisió pública, TV3, en aquest cas, com passa en altres països, per aparell televisiu, o una taxa per accés a internet. Es tractaria d'uns sis o deu euros l'any per família, i això seria per paliar la malmesa situació en què han quedat les indústries culturals provocada per la crisi i el gravíssim increment de l'IVA al 21 per cent.

Feta la llei, feta la trampa. És a dir, ens queixem de la pujada de l'IVA, que ha posat el sector cultural amb

una situació difícil, és cert, però, en canvi, preveiem una compensació mitjançant taxes desenvolupades per la Generalitat. Parlant de dites castellanès, senyor Vidal, *hay quien ve la paja en el ojo ajeno pero no ve la viga en el suyo*. I, com veu, el Govern de Catalunya em sembla que està en aquesta situació.

Senyora Vallverdú, a mi m'agradaria que vostè avui es comprometés aquí a dir que en el moment en què el Govern de Catalunya imposi aquesta taxa, a més a més amb caràcter directe, a tots els ciutadans de Catalunya per al finançament i també com a conseqüència per pal·liar aquest increment de l'IVA, vostès, com a socis de govern, s'hi oposaran i hi votaran en contra.

Dit això, és cert, és cert tot el que han dit aquí la resta de diputats, que la cultura passa per uns moments durs i difícils com a conseqüència no només de l'increment de l'IVA, sinó també de canvi d'hàbits de consum, d'hàbits d'oci, dels efectes que ha tingut la tecnologia, la pirateria i una profunda crisi econòmica. Tot això barrejat ha generat una situació d'emergència que cal abordar, com ja s'ha dit aquí per tota la resta dels intervinents.

S'ha de garantir l'accés a la cultura. I així ho diu la Constitució. Sí, senyora Vallverdú. Els poders públics han de promoure i tutelar l'accés a la cultura amb caràcter universal. I creiem que la pujada d'impostos i de tipus impositius i la imposició de taxes no és la millor forma d'impulsar el dret universal d'accés a la cultural. I molt menys, quan tothom sap que en moments de crisi és el sector que pateix com cap dels altres, perquè el primer que fan és prescindir del consum cultural, sovint vinculat a l'oci, totes les famílies en l'àmbit de la seva despesa.

L'aplicació de l'IVA reduït és, per tant, necessària. I, per tant, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat i favorablement a aquesta iniciativa, però hem d'intentar pal·liar aquesta situació que pot esdevenir irreversible, que afecta de manera molt negativa el sector de la cultura i que a més a més ha expressat de manera contundent l'informe de la Federació Estatal d'Empreses de Teatre al qual ja em vaig referir en l'anterior intervenció arran d'una moció d'Iniciativa.

Aquesta federació d'empreses fa una valoració de l'impacte fiscal que ha tingut l'increment del tram de l'IVA cultural: no s'ha aconseguit els objectius de recaptació; molt menors del que s'esperava, fins a una davallada del 32 per cent de menys; pèrdua de taquilles i de recaptació dels drets d'autor; descens en la recaptació de l'impost també de societats; però no només ha tingut impacte en l'àmbit fiscal, que incideix també en la recaptació de l'IRPF i en la pèrdua de llocs de treball també com a conseqüència de l'impagament de quotes de la seguretat social per pèrdua de llocs de treball, sinó que també ha tingut un impacte important en totes les empreses vinculades a aquest sector.

Però també és causa d'aquesta situació de crisi la reducció de les produccions escèniques, que han perdut qualitat com a conseqüència de la falta de recursos, han deixat fora moltes persones, s'han perdut llocs de treball, i no només les empreses del sector, sinó també

totes aquestes empreses auxiliars vinculades al sector de la cultura –equipaments tècnics, escenogràfics, de vestuari–, que han fet recaptacions a la baixa en aquesta tendència negativa i no tenen cap possibilitat de recuperació.

Deia l'altre dia el ministre de Cultura que hi havia una oportunitat de repensar, de parlar sobre aquesta situació i de reconsiderar aquesta possibilitat d'imposar un tram d'IVA més reduït. És cert que aquest increment de l'IVA ha estat un dels factors determinants, però deia també el ministre que no havia estat l'únic. I, com m'hi he referit abans, també el canvi i el deteriorament dels consums culturals fa imprescindible aquesta reducció per tal de pal·liar aquesta situació.

Si veiem que és el que passa als països del nostre entorn, ens adonarem que podem tenir com a referència països com Irlanda, on el tipus impositiu és del 9 per cent; Itàlia, del 10 per cent, i Alemanya, i França, que, com ha referit la senyora Vallverdú, aplica tipus del 7 per cent. Crec que Espanya podria plantejar-se o fer un plantejament de minorar aquest tipus reduït per tal de garantir una certa viabilitat al sector de la cultura.

D'acord amb aquesta iniciativa, per tant, però el que també volem dir és que es poden buscar altres fórmules de finançament del sector cultural, altres fórmules de finançament que puguin donar viabilitat a determinats espais de la cultura. Així ho han fet en aquest cas distribuïdores i exhibidores, que fins fa poc eren sectors absolutament rivals, amb tensions contínues, i que han estat capaços d'aparcar les seves diferències i posar-se a buscar un front comú per estudiar com tornar a conquerir l'espectador i guanyar espais dintre del sector de la cultura.

Però també és una qüestió no només del sector empresarial, sinó també del Govern. Si volem salvar aquestes produccions culturals i donar-hi alguna viabilitat, el que no podem pretendre és que depenguin sempre del sector públic, i hem de buscar altres fórmules o vies d'esponsorització a través de l'impuls de la Llei de mecenatge, de patrocini o finançament privat que redueixin la dependència del sector públic que les posa en risc, i a més estan encotillades amb decisions polítiques. Garantiran que molts projectes culturals tirin endavant sense que hagin de dependre de les subvencions polititzades, sovint discriminatòries i sectàries, com hem viscut aquí, a Catalunya, quan s'ha discriminat determinades produccions cinematogràfiques per raons de llengua: subvencions al cinema en català i no-subvencions a cinema amb qualitat productiva fet en castellà. Aquestes discriminacions no ens la podem permetre.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta iniciativa, però el que no farem mai és donar suport a iniciatives com les anunciades per la directora general de cinema. I, per tant, no, com diu el meu company d'escó, no més impostos sense pressupostos; primer volem saber exactament quina és la capacitat de recaptació que té el Govern i a què destinarà, a quines finalitats destinarà aquests recursos.

Per tant, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, votarem favorablement aquesta iniciativa i en contra de

l'esmena a la totalitat, per tal d'oferir al sector de la cultura la possibilitat d'una certa recuperació en la millora de la recaptació i en un futur més viable per al seu sector empresarial.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tots i a totes. S'han dit ja molts arguments amb què coincidim per part de determinats portaveus en contra d'aquest augment de l'IVA cultural i, per tant, en contra de la ruïna progressiva del sector cultural, immers també en aquesta crisi econòmica, agreujada per aquest augment de l'IVA. Per tant, procuraré ser breu, per donar suport i, per tant, estar en contra de l'esmena a la totalitat, donar suport a aquesta reclamació, en aquest cas, a Madrid, que és qui apuja i abaixa l'IVA com li plau, al Govern espanyol.

En tot cas, volíem fer referència a dues grans qüestions: primer, a les dificultats amb què s'enfronta el món cultural, que no és exclusivament l'IVA, i, després, la ideologia que «subjau» sota de determinada..., aquesta política fiscal que s'està desplegant ara mateix per part del Govern espanyol, i que en bona part coincideix amb la que es desplega, amb menys competències, amb menys incidència, des del Govern de la Generalitat els darrers anys.

D'entrada, direm que el món cultural té dificultats per diverses raons. Una és el marc general de crisi econòmica que fa que un bé que per moltes famílies o per molts sectors socials és considerat com un bé de luxe, és a dir és un bé accessori, que primer van altres necessitats bàsiques, com és lògic, doncs, òbviament es veu doblement agreujat en el seu consum.

En segon lloc, podríem parlar que els darrers anys hi ha hagut una proliferació de normatives municipals, europees, estatals que dificulten cada vegada més les actuacions artístiques en espais oberts, en espais tancats, als locals, que puguin facilitar, per tant, la creació artística i el fet que hi hagi emprenedors, empreses, artistes que puguin desplegar-se econòmicament en el territori, fins al punt que només les macroempreses, les grans empreses culturals tenen capacitat per superar aquestes normatives, organitzar macroconcerts, organitzar macrofestivals, etcètera. Per tant, s'està collant a través d'aquest excés de normatives el petit empresari, la iniciativa artística privada i petita.

En tercer lloc, les retallades òbvies i flagrants en el món de la cultura, que, com hem dit ja moltes vegades des d'aquest faristol, és aquella peça, aquella retallada més fàcil a fer. La cultura és allò que quan van malament les coses és el primer a ser retallat, perquè també des dels poders públics o tampoc des dels poders públics és considerada prioritària, hi passen per davant moltes altres qüestions.

En quart lloc, també ho hem de dir, venim d'una cultura, i valgui la redundància. S'han dit aquí molts discursos d'aquests filosòfics sobre el valor central de la cultura a la nostra societat, sobre quin és el paper que juga, en l'esperit, en tot això, que estan molt bé, però que el seu engrandiment fins a límits que van ser, per dir-ho suaument, intolerables fa uns quants anys en el conjunt de les administracions va portar que la cultura, entesa des de les institucions, va arribar a ser una megalomania política, i es van fer grans equipaments i es van fer, a més, competències entre partits a veure qui feia, des de la seva Administració, un equipament més gran, més referencial, amb més passadissos il·luminats, amb alts càrrecs a dins que cobressin encara més, perquè, clar, s'havia de prestigiar la cultura per la via de la pompositat, eh?, i per la via de la subvenció a alts directius, a peces clau del món cultural, cosa que ha minat –ha minat– la confiança popular en la cultura gestionada i administrada des de les institucions, que també és un concepte que hauríem de revisar profundament, sobretot haurien de revisar les esquerres institucionals, aquesta administració de la cultura que ha portat a aquesta megalomania. Podem parlar de molts casos, eh?, podem parlar que uns feien el Macba, els altres devien fer l'Arts Santa Mònica, uns feien la «grapadora» i tot era un deute permanent amb grans equipaments, que ara difícilment es poden omplir amb gaires activitats, tenen dificultats serioses i han perdut bona part de la seva qualitat, malgrat que estiguem, encara, pagant molts dels deutes que van generar la seva construcció.

Hem de parlar, també, d'una altra dificultat, abans d'anomenar l'IVA, evident: la cultura, els productes culturals tenen una espècie de màfia a sobre permanent que es diu SGAE i que s'ha dedicat bàsicament en comptes de servir per poder pagar els autors convenientment, ha servit també com a mecanisme perquè uns pocs s'enriqueixin a costa de la cultura. I això passa factura també, ha dificultat i està dificultant el progrés cultural en aquest país. I, finalment, òbviament, hi ha l'IVA que encareix encara molt més el consum de béns culturals, i, per tant, dificulta la seva articulació econòmica.

Bé, tot plegat ens porta a pensar, en aquesta primera part, que el que s'està operant amb aquest augment de l'IVA, però també amb totes aquestes altres mesures, no és exactament una necessitat de major recaptació, perquè a la vista estan els resultats, vull dir, el Partit Popular català, diguéssim, o sigui la fracció que aquí hi ha, ha defensat, diguéssim, les instruccions de l'Estat, les instruccions del seu partit a nivell espanyol, però és obvi, a la vista canten, que totes aquestes..., les dades que estan donant de l'augment de l'IVA són un desastre absolut. Després rectificaran, ho argumentaran, diran que era necessari, però, fins a tal dia, etcètera, això està molt bé; però, en tot cas, és una equivocació flagrant la que estan cometent.

En tot cas, sí que respon a una altra cosa, ho entenem nosaltres, totes aquestes dificultats que pesen sobre el món de la cultura, que ja ho he deixat anar una mica abans, que és que s'està netejant –s'està netejant– la societat de les petites empreses, les petites iniciati-

ves culturals, bàsicament perquè no paren de pidolar, perquè protesten, perquè tenen idees crítiques, perquè molesten, perquè són incisives, etcètera, i s'està reorganitzant... —exactament igual que en el sector bancari, exactament igual que en molts altres sectors—, s'està reorganitzant el món cultural en unes poques grans empreses, en uns pocs grans sectors que sí que puguin vèncer totes aquestes traves, que tinguin contacte directe amb les cúpules dels partits i amb l'Estat, etcètera, que tinguin contacte directe amb grans programes de subvencions, i, per tant, que puguin ser molt més manejables. De fet, la prova de tot plegat és la Llei de mecenatge, no? En un sistema econòmic i en una política fiscal que enriqueix uns pocs a costa de molts, després seran aquestes pocs els que, amb els seus diners, tindran desgravacions per poder dictar quina és la política cultural, via la seva subvenció privada, que podran fer aquí i allà.

Però després hi ha una segona gran qüestió..., totes aquestes eren les dificultats que entenem nosaltres que té el món cultural, on l'IVA només n'és una, important, però només n'és una, i la segona és la política fiscal general que s'articula a l'Estat espanyol des de fa anys agreujada els darrers, però des de fa anys. Que bàsicament en els darrers vint anys ha fet que els tipus més alts de l'IRPF baixessin del 65 al 52 per cent, els tipus més baixos de les rendes del treball pugessin del 15 al 24 per cent i l'IVA cultural pugés de 6 al 21 per cent; amb la qual cosa tenim un sistema absolutament regressiu, que poc ja té de progressiu, però que, a més a més, és referent a Europa de poca progressivitat.

I què hi tenim, a més a més, enmig d'aquesta crisi econòmica com a mesura recaptadora per part de l'Estat? Tenim una política fiscal feta, a més a més, a base de decrets llei: en va fer 14 el 2011, en va fer 20 el 2012, el Partit Popular des de l'Estat amb mesures fiscals que són pedaços per taxar un gas, alguna altra petita cosa, que no són, en cap cas, una política fiscal pensada de forma general.

Però, a més a més, augmenten els impostos indirectes, les taxes universitàries, les taxes municipals amb tot tipus de productes, l'euro per recepta, l'augment del preu del transport públic, les taxes judicials —ara suspeses—, el preu de l'aigua, el preu de la llum..., i cap d'aquestes mesures va orientada ni a pujar les taxes, és més, abaratir els impostos que paguen bancs, els productes de luxe, les fortunes o fins i tot els casinos. Estem augmentant l'IVA cultural fins al 21 per cent mentre proposem, paral·lelament, que els impostos sobre el joc baixin del 55 al 10 per cent.

Tot això provoca una lenta desaparició del sector cultural, de la indústria i del sector empresarial, també del sector que més depenia de l'Administració pública, que, si resisteix encara amb totes les dificultats és perquè el sector cultural justament té una enorme resiliència, perquè... —i, sobretot, en aquells sectors associatius—, perquè bàsicament la cultura es fa plena de valors, i, per tant, es resisteix bastant més que una altra activitat econòmica que no té tot aquest tipus de valors a darrere.

Però també està provocant una segona conseqüència que és una emigració massiva d'artistes. Bona part dels exiliats econòmics que s'estan fent fora del nostre país no marxen —no marxen—, no són Erasmus, se'ls està fent fora del seu propi país, són artistes, són gent vinculada al món cultural que ja no tenen futur en aquest país.

Però, de fet, nosaltres estem convençuts que això, aquesta gota, com una gota més al got, se'ls tornarà en contra al Partit Popular, i, per tant, a l'Estat espanyol. Se'ls tornarà en contra perquè potser no han tingut present que, en el conjunt de l'Estat potser és així, però a Catalunya segur, als Països Catalans segur, som un país fet a cop de cultura, som un país fet a cop de vers, a cop de cançó, som un país que creu molt en els milers —i milers, i milers— de voluntaris de la cultura popular que alimenten cada dia barris i pobles d'aquest país des de fa tres-cents anys.

I, per tant, a cop de cultura, també els tornarem aquest augment de l'IVA cultural.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Sentint tots els grups que m'han precedit, està clar que hi han hagut dues línies discursives: una ha estat la del Partit Popular i l'altra la de tots els grups parlamentaris. Això deu voler dir alguna cosa, senyor Milián.

Jo diria que cal dir, alt i fort, que, des que el juliol de l'any passat el Govern espanyol va anunciar la pujada de l'IVA de la cultura passant del 8 al 21 per cent, hem assistit a una de les decisions més decebedores i que ha afectat més greument el sector cultural. Així, doncs, l'IVA que paguen el teatre, el cinema, les arts visuals, la música, la dansa o el circ pateix, des del mes de setembre que va entrar en vigor, un increment demolidor, i estem davant d'una espiral extremadament negativa, que està tenint uns efectes devastadors per a la cultura del nostre país. Així ho anunciava el conseller de Cultura ara fa un any al considerar —paraules textuais— «desproporcionat, desmesurat i desconsiderat» aquest increment de l'IVA.

Per què des de Convergència i Unió ens oposem a aquest increment i així ho hem fet saber a través de nombroses iniciatives tant al Congrés dels Diputats com al Senat? Doncs perquè considerem que la cultura no és un luxe, ni tampoc una cosa prescindible, com es demostra si es grava un IVA general i no un IVA reduït. Per tant, no podem estar-hi en cap cas d'acord.

Pensem que la cultura és un aliment bàsic per a l'esperit i per a l'ànima; ens fa més cultes, més lliures, més civilitzats —aspectes bàsics per al moment que ens toca viure. Ara més que mai, quan patim una crisi sistèmica, no només econòmica, sinó de model social, de valors, la cultura és un refugi, una atalaia des d'on repensar el sistema actual i encarar el futur de la nostra

societat. Tot el que signifiqui dificultar l'accés a l'oferta cultural és una agressió a un dret irrenunciable de tothom a gaudir d'un patrimoni que és per a tots i que fa avançar la societat per camins de llibertat i progrés.

Hi ha encara més raons per oposar-s'hi: estem enmig d'una situació econòmica sense precedents que afecta moltíssims sectors. Malgrat aquesta delicada situació, avui dia a Catalunya, l'empresa cultural continua generant riquesa. Precisament, la producció cultural és un dels sectors que continua creant ocupació. Apujant l'IVA cultural s'ha provocat un efecte dissuasiu sobre el consum cultural, i plana sobre l'opinió pública que la cultura és cara. Per tant, s'està castigant clarament un sector clau en la recuperació econòmica, que no pot ser tractat com a ornament, sinó com el que és: una part rellevant de l'activitat econòmica sobre el talent i la creativitat.

El consum cultural a Catalunya és el més elevat de l'Estat espanyol, al voltant del 33 per cent. Per tant, aquest increment de l'IVA incrementa, també, el nostre dèficit fiscal; té, per tant, un efecte pervers sobre les nostres finances.

El tercer element que cal posar damunt la taula és que, amb aquesta decisió, el Govern espanyol escull un camí totalment oposat al que tenen altres països d'Europa com Alemanya, com França, on l'IVA de la cultura –aquí ja s'han donat dades, a bastament– és del 7 per cent. També és el cas... –i em sembla que hi feia referència la diputada Vallverdú–, el cas dels Països Baixos, d'Holanda. Holanda va incrementar, fa dos anys, el seu IVA d'un 6 a un 19 per cent, i un any més tard, concretament l'any passat, va haver de tornar a situar l'IVA al 6 per cent.

L'IVA que es paga en el nostre país en cultura triplica l'IVA alemany, francès o holandès. I això, sens dubte, ni ajuda a crear més consum, ni millora el nostre sector cultural, i està sent un impediment per a quelcom bàsic per a la nostra cultura, que és la seva internacionalització.

Per tant, el que planteja aquesta proposició del llei d'Esquerra Republicana de Catalunya té tot el sentit comú del món. De fet, explicita les demandes expressades per, jo ho diria, tots els grups polítics i tots els sectors culturals, i accepta –accepta–, doncs, en el cas del Partit Popular, que ja s'ha vist aquí, que, de fet, el que ha pogut fer el seu portaveu ha estat minimitzar l'impacte d'aquest increment de l'IVA. De fet, de les paraules del senyor Milián, semblava que l'IVA l'hagués apujat Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. Jo..., quasi –quasi–, si no ho escoltaves bé, semblava que la cosa anava a l'inrevés.

El mateix Consell Nacional de la Cultura i de les Arts –i algun portaveu també hi ha fet referència– s'ha manifestat contundentment contrari en el seu darrer informe, presentat aquí en seu parlamentària fa pocs dies, i expressava clarament les conseqüències negatives molt superiors al benefici recaptatori que es perseguia.

Per posar exemples, ja se n'han posat molts i, per tant, no els repetiré, tenia dades..., clar, compartim dades tots plegats, i, per tant, les dades que ens ha fet arribar

el sector, des d'Adetca, no les comentaré, perquè ja ho han fet també diferents portaveus; però, en canvi, hi ha hagut potser un àmbit que no s'ha comentat tant que és el de les arts visuals. I tenim dades, també, de l'Associació Art Catalunya.

Dades que ens diuen i que ens fan reflexionar, sobretot, al voltant del fet que Catalunya veu afectada la seva capacitat d'exportar i importar art contemporani o art en general, perquè es converteix en un mercat poc competitiu respecte, doncs, a altres països. I això fa pocs dies en una conversa amb un galerista d'aquesta ciutat em deia, diu: «No podem competir amb galeries estrangeres, però no podem competir ni anant a fires com pugui ser ARCO, a Madrid, ni en fires internacionals. Per què? Doncs, perquè nosaltres amb l'IVA que hem d'aplicar qualsevol artista fins i tot artistes catalans com puguin ser Tàpies, Miró, són més cars, els hem de vendre nosaltres més cars del que els venen galeries estrangeres.» I això va passar concretament a ARCO amb dues galeries que compartien un mateix artista holandès, una catalana i una alemanya, doncs, una mateixa obra era molt més cara en una, a la catalana, que a l'alemanya.

Dit això, caldria, potser, entrar amb què han fet el Departament de Cultura i el Govern al respecte. Doncs, han tingut una reacció proactiva, senyor diputat, senyor Elena, i proactiva..., jo diria que bastant proactiva, eh? I li faré una relació de fets que potser vostè no recorda, però que li refrescaran la memòria, perquè davant d'aquesta prepotència que va demostrar el Govern espanyol hi ha hagut la sensibilitat del Govern català. Hi ha hagut la sensibilitat perquè va reaccionar amb molta celeritat. Vostè no hi era, però, ara fa un any, en aquest mateix Parlament, a data d'aquests dies que passava justament l'anunci d'aquest increment d'IVA, el conseller i membres del seu equip de Govern es reunien amb tots els sectors afectats per aquest tema. Hi havia aquí unes reunions que van ser freqüents i van ser, diguéssim, de calat. Es van concretar cinc línies de crèdit financer reintegrable per pal·liar, doncs, justament, alguns dels efectes nocius que l'increment de l'IVA ja es preveia que provocaria, eh? I n'hauríem pogut fer més, senyor Milián, segurament que n'hauríem pogut fer més, i tant! Si el Govern espanyol ens pagués tot el que ens deu, imagini's vostè si hauríem pogut fer més línies d'ajut, eh? Fins i tot, potser hauríem pogut... En fi, no m'hi estendré.

El Govern també s'ha manifestat des de la seva implantació clarament en contra, i es poden esmentar multitud d'ocasions, començant pel mateix president de la Generalitat, el conseller d'Economia i Coneixement i, lògicament, el conseller de Cultura, que ho ha fet moltíssimes vegades; fins i tot el proppassat 6 de febrer, en la compareixença d'inici de legislatura, en feia menció, no?

Com els deia, ell va mantenir aquesta reunió aquí, al mateix Parlament –això no són anuncis, senyor Elena, de veritat, són realitats. I també va fer arribar una carta al ministeri, tant al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques com al d'Educació, Cultura i Esports, en què manifestava aquesta preocupació, la qual va ser, doncs, una resposta molt senzilla, eh? van dir

que estaven molt agraïts pel seu interès i les observacions, però no van mostrar cap interès de rectificació.

Per tant, des de la conselleria s'està treballant en la línia d'analitzar els efectes d'aquest increment, d'estudiar mesures que puguin minimitzar aquest impacte, de cercar la forma de trobar nous públics per minimitzar-lo, per poder-ho compensar.

Jo li diria, per això, també, a la senyora Mejías, que ha volgut barrejar un tema d'una taxa... A més, a més, em sembla que s'ha confós, perquè la senyora Passola no és directora general de Cinema, no: és la presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, que és una entitat privada, no té res a veure amb l'Administració pública, eh? Per tant, aquí hi ha hagut una petita... No faci cas del que llegeixi als diaris. En tot cas, vostè té accés a preguntar-ho al mateix conseller o a qualsevol membre del seu equip de govern, i li ho aclariran. Perquè això, tal com s'ha expressat avui en alguns mitjans de comunicació, dir-li que no és cert i, per tant, no cal alarmar ningú.

Per acabar, reiterar que, tot i l'esforç del Govern per paliar aquesta situació, l'impacte en l'increment de l'IVA ha tingut un efecte sobre la cultura a Catalunya superior a l'esperat, que ha provocat conseqüències nefastes en el sector. Només cal parlar amb la gent del sector, que és el que fem els que ens dediquem a aquesta feina, per ser-ne conscient. Per tant, jo convidaria el senyor Milián que hi fes un esforç de diàleg. I, en aquest sentit, volíem insistir a demanar al Govern espanyol que reconsideri i rectifiqui l'increment de l'IVA en la cultura.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga. Teresa Vallverdú Albornà demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallverdú?

Teresa Vallverdú Albornà

Només per al·lusions. A la senyora Carina Mejías...

La presidenta

Trenta segons.

Teresa Vallverdú Albornà

...li voldria dir, sobre el comentari que feia sobre la senyora Passola, sobre això que ens ha dit, que el nostre grup, com fa sempre, per proposar o per donar suport a mesures econòmiques com podrien ser nous impostos, el que fem és –ja li ho dic, com fem sempre– estudiar els avantatges i els inconvenients, per saber si compensa, si el que s'hi guanya val el que s'imposa. Per tant, en aquest cas, faríem el que fem sempre.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies. Dir-li a la senyora Ponsa que lamento l'error, però li recordo que la senyora Passola també és membre del Conca, i d'allà també rep una sumptuosa subvenció i ens costa molts diners a tots els catalans. I ella fa cinema que també està subvencionat amb els diners de tots els catalans.

Espero, senyora Vallverdú, que es repensin donar suport a una taxa, que gravarà totes les famílies, per al finançament del cinema en català. Si és dolent incrementar l'IVA i genera dèficit en el sector cultural i, a més a més, incideix de manera negativa en el sector cultural, la imposició d'una taxa o d'un cànon incidirà exactament de la mateixa manera. Per tant, espero que vostès, que governen des de l'oposició, s'ho repensin, amb tots els perjudicis que això pot crear, i ho votin en contra.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de la proposició de llei ha estat rebutjada per 18 vots a favor i 113 en contra, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre l'actuació en resposta a les grans riuades que han afectat la Val d'Aran i el Pallars Sobirà (tram. 300-00069/10)

Passarem ara a les interpel·lacions. I, per al seu bon govern, sàpiguen que se substanciaran cinc interpel·lacions aquesta tarda i en quedaran dues per a demà. El Ple de demà s'iniciarà a les deu del dematí.

Per tant, el vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'actuació en resposta a les grans riuades que han afectat la Val d'Aran i el Pallars Sobirà. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Àlex Moga.

(Pausa. Remor de veus.) Esperis uns minuts. *(Pausa.)* Senyor Moga, ja pot començar.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Bona tarda a toti, diputats e diputades. Permeteu-me que avui m'expressi també en català, atès que la interpel·lació que farem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió afecta tant l'Aran com el Pallars Sobirà, i, per tant, per respecte.

El passat 18 de juny, l'Aran i el Pallars Sobirà, però d'una manera molt especial l'Aran, van viure un dels dies més tristos dels últims trenta anys. No és des de 1882, en què hi va haver una riuada que va causar molts danys, també en aquell moment danys personals, que, d'alguna manera vivíem una història, un dia tan trist a la història del nostre país, un dia després de ser un dels dies també històrics, en commemoració d'aquells set-cents anys, i que els grups parlamentaris van poder presenciar.

Però, bé, una mica..., parlant del 18, i davant dels dubtes que avui jo mateix he pogut escoltar de les intervencions que s'han realitzat i que es van realitzar el dia 18, permetin-me que a alguns diputats els pugui aclarir amb la meua intervenció la història del dia 18 i, a partir d'aquí, el treball que s'ha realitzat i el treball que volem realitzar.

El dia 14 de juny el Consell General d'Aran, juntament amb el Cecat, va ficar en prealerta tot l'Aran i part del Pirineu. En tant que prealerta, vol dir, per a aquells que vulguin més informació, evitar les lleres del riu, evitar vehicles al costat del riu. I, a més, teníem un dispositiu recentment instal·lat per part del Govern d'Aran, amb l'ajuda també de l'Ajuntament de Viella, que ens marcava la capacitat de cabal que tenia el riu Garona en el seu pas per la vall d'Aran.

Tant una alerta com l'altra... I cal dir que la Garona és una conca internacional i, per tant, està afectada en la gestió directa per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. I és aquesta, en primera instància, la que ha de manifestar la situació de la Garona a la Generalitat de Catalunya, abans de fer i activar el pla Inuncat.

Per tant, a partir del dia 14, cadascun dels ajuntaments vam estar al peu del canó, sabent i veient una constància, que era que la meteorologia no condicionava per poder veure o ser optimista de cara a un desbordament. Es van prendre totes les mesures, i el mateix dia 18 –el mateix dia 18– es va activar la fase d'alerta, i a les deu del matí es va activar la fase d'emergència.

Què es va fer? Es va fer tot el que era possible, absolutament tot. I ho corrobora un que també és alcalde i, per tant, que va reunir en gabinet de crisi totes les instàncies i cossos de seguretat i actors que ho podien preveure i treballar. I la conclusió va ser que s'estava treballant des de totes les mesures possibles i per haver-hi. I, per tant, amb un únic objectiu, que aquest era el principal objectiu, que era evitar cap víctima personal i cap víctima d'accidentabilitat.

I permeteu-me que us digui, i permeteu-me que digui que ho vam aconseguir. I, per tant, si es pot dir d'alguna manera, el capítol alegre de tota aquesta història és que no va passar res. No va passar res, i fico en comparació la part sud de França, que també és la Garona i que, per tant, també va rebre els efectes de la Garona que vam rebre a l'Aran: allà hi va haver inclús víctimes mortals. I, per tant, contraposant models d'intervenció, es pot veure clarament que totes les mesures que es van ficar a disposició van ser les correctes, les idònies.

I ho vam fer de la mà, també, del mateix conseller d'Interior, que en converses permanents aquell ma-

teix dia 18 –els ho puc dir jo, que també en vam estar parlant i vam estar parlant amb el síndic i amb tots els cossos de seguretat– vam establir inclús mesures preventives en cas que les incidències climatològiques que hi poguéssim haver el dia 18 a la tarda ens obliguessin a haver de prendre altres mesures. I així també vam treballar amb la precaució que aquelles prediccions que marcaven la tarda del dia 18 minimitzessin aquells danys, sobretot a nivell personal.

Però és veritat que vam tindre danys materials quantiosos, multituds. El dia 19 el mateix conseller d'Interior..., ho vam poder corroborar, ho vam poder contrastar. Alguns encara no estaven..., encara estaven en ple apogeu, com és la part baixa de Viella, que encara estava completament inundada i el riu passava per la mateixa nacional 230. I és a partir d'aquí que vam començar tot el dispositiu per començar a restablir la normalitat.

Cal dir –cal dir– que la resposta, en tant que alguns diputats la fiquen en dubte per part del Govern. Un, al marge de com a diputat que interpel·la el Govern en les mesures que pensa prendre en el futur, ha de dir que per nosaltres ha estat una feina excel·lent. Excel·lent des del conselleria d'Interior, excel·lent des de la Vicepresidència, que dos dies després del 18 es va personar a la Vall d'Aran i va parlar amb tots els alcaldes de l'Aran i presidents, jo m'atreiria a dir «càrrecs electes», del conjunt del país, i el dia següent amb la visita del conseller Santi Vila, per valorar les malmetides infraestructures que hi havia hagut amb aquestes inundacions. Però també cal dir, i també ho dic des d'aquest mateix faristol, que el Ministeri de Foment va estar també excel·lent: va començar les obres el dia després del 19, i, per tant, vam començar també a parlar amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que també vam trobar aquí una predisposició –aquí de moment és predisposició– a exercir la seva responsabilitat en el marge de la seva competència en aquest sentit.

Per tant, vam començar a fer unes valoracions que han provocat càmpings, patrimonis particulars, infraestructura, altres. Què plantejem i què diem? –i aquí va la interpellació.

Nosaltres creiem..., i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió animem el Govern a establir un pla de xoc. Nosaltres sabem, som conscients, així ens ho hem fet comunicar en les diferents converses que hem mantingut tant com a diputat, com a alcalde..., el mateix síndic amb el Govern... Un pla de xoc que vagi en tres línies principals.

Una primera, que estableixi mesures per a la ciutadania. Ara més que mai, la ciutadania ha de veure que les administracions públiques són al seu costat. I hem de, d'alguna manera, facilitar, agilitzar, ser eficaços i ser eficients en les gestions que pugui tindre aquesta ciutadania en les relacions amb l'Administració pública. Creiem que és importantíssima, aquesta agilització de tràmits, i, per tant, convidem el Govern, d'alguna manera, que prengui les mesures necessàries en aquest sentit.

En l'àmbit de les empreses..., importantíssim; tenim una temporada d'estiu, que ja està oberta, en què les

repercussions del mateix pont de Sant Joan van ser dramàtiques, però som conscients –i això és veritat– que l'Aran ja està quasi en plena normalitat: més del 90 per cent del territori va quedar totalment intacte, pistes i punts d'interès turístics ja estan oberts, alguns, i la setmana vinent restaran oberts alguns altres, en quedarà algun, però la major oferta turística que té l'Aran és perfectament visitable. Però sí que és veritat que, a les empreses, necessitem poder-los donar recolzament, assessorament i suport: suport econòmic, financer, en les mesures que escaigui, des del Govern de Catalunya.

Necessitem potenciar turísticament l'Aran. Les imatges, que són realment difícils i que van ser impactants per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, i m'atreviria a dir que també a la resta de l'Estat espanyol, han provocat o provoquen un rebuig. Aquelles imatges, a dia d'avui, són completament diferents, estan completament restablertes, dins de la normalitat, i aquí és on hem de convidar. I, per tant, la potenciació turística en aquest sentit també és clau.

Ajudar el teixit comercial, i també, d'alguna manera, perquè també se n'ha vist afectat, ajudar el sector de l'agricultura i de la ramaderia en el patrimoni, en aquest sentit, de les terres que han perdut.

I una tercera pota d'aquest pla de xoc han de ser les institucions. En el pitjor moment econòmic de les institucions hem rebut una sotragada important que ens obligarà a fer front a infraestructures que no teníem previstes i que ens varien els nostres plans estratègics municipals, també del Conselh Generau d'Aran. I, per tant, també, en aquest sentit, demanem que el Govern hi pugui tindre... Que ho pugui tindre des del marge de les competències i de la responsabilitat que hi ha a Catalunya, però sobretot que ens doni recolzament perquè l'Estat espanyol publiqui el reial decret. És importantíssim que l'Estat espanyol i el Consell de Ministres..., que el ministre ja ho va avançar, que va dir que no hi havia problema, però que no sigui com a l'Empordà: a l'Empordà van tardar entre cinc i sis mesos per publicar aquell reial decret. Necessitem el suport del Govern de Catalunya perquè es publiqui el Reial decret de suport i de mesures que ajudin a minimitzar els danys que es van produir a causa de les inundacions.

Per tant, vicepresidenta, consellers, diputats i diputades, tenim un repte per davant: un repte que, com deia aquell, davant d'una adversitat sempre hi ha una oportunitat igual o més gran. Nosaltres creiem que aquesta oportunitat ha de ser més gran, que ens faci aprendre; és veritat, cal obrir un debat i la reflexió, com opinava i indicava algun grup parlamentari. Però, deixi'm dir-los que, si obrim la reflexió, que nosaltres hi som d'acord, ja vagi per endavant, nosaltres volem seguir vivint al país que ens ha vist néixer, no volem renunciar a viure a la terra que ens ha vist néixer, i l'Agència Catalana de l'Aigua, des de l'any 2003, ens dona la inundabilitat en el conjunt de la Vall d'Aran. Per tant, aquesta prohibició, aquesta limitació, ens fa renunciar a aquestes coses. Li ho diu un..., que evidentment que hi ha d'haver la conservació del patrimoni natural i l'aprofitament de la vivència de les per-

sones i dels pobles, però hem de trobar, en aquest punt d'equilibri, la conservació i l'aprofitament bidireccional, en aquest sentit.

Vicepresidenta, en aquest sentit, li demano quines són les mesures que ja ha pres el Govern de Catalunya, quines són les mesures que prendrà el Govern de Catalunya.

I, creguin-me que avui els parlo en nom de l'Aran, dono les gràcies a tots –no vull anomenar-los un per un perquè jo crec que me'n deixaria– els cossos, jo crec que van estar exemplars, a la ciutadania: ens en vam sortir en un moment que estàvem aïllats, inclús a nivell de comunicacions. La Vall d'Aran es va partir en tres. Ens en vam sortir i vam aconseguir aquell primer objectiu que teníem de no haver-hi cap víctima. I, per tant..., també agrair el fet que el Parlament va tindre en l'inici de la sessió plenària, la presidenta, una referència per al drama que vivíem, però, d'alguna manera, optimista de cara al futur, sabent que tenim una adversitat, que la superarem, que esperem, i n'estem segurs, que el Govern de Catalunya hi serà, com ja ho ha demostrat en aquests dies, i sabem, i n'estem segurs, que tots junts ens en sortirem.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern, consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, jo, en primer lloc volia, també, fer un agraïment jo diria que a tot el Govern d'Aran, a tot el Govern del Consell General, a tots els alcaldes –als alcaldes de la Vall d'Aran, als alcaldes del Pallars, de l'Alta Ribagorça–, a tots aquells electes que varen treballar, i que varen treballar d'una manera molt coordinada per tal de posar-se al capdavant d'una situació, com molt bé vostè ha explicat, excepcional, no?

Però també un agraïment especial a tots aquells cossos mobilitzats, no? Ara mateix el conseller Espadaler em posava de manifest, doncs, 13 unitats de Protecció Civil, 106 bombers entre la Generalitat i Bompiers, 3 helicòpters de Bombers, 47 vehicles tot terreny, 36 unitats de Mossos, 1 helicòpter també de Mossos, 11 ambulàncies del SEM, un helicòpter també medicalitzat, 29 agents rurals en 13 patrulles... Per tant, més de quatre-cents efectius, a més a més, de tots els voluntaris de Creu Roja que s'hi varen bolcar, que es varen posar a treballar. Jo crec que..., tant la seva actuació com també l'actuació exemplar –exemplar– de la gent de la Vall d'Aran, de la gent dels Pallars, que van donar un exemple de solidaritat i de fortalesa al superar especialment aquelles primeres hores, doncs, tota l'adversitat que hi havia.

També no voldria deixar de posar de manifest l'agraïment al Govern de l'Estat en el sentit que també va enviar un helicòpter, que va facilitar la UME, que

va facilitar el transport de grups electrògens, necessaris en aquell moment.

Per tant, primer de tot, l'agraïment a tots aquests coscos i la coordinació, jo ho diria, excel·lent que hi va haver, que ens va permetre, primer de tot, garantir la seguretat de les persones, i, per tant, que no s'hagués de lamentar cap desgràcia personal; després, també, que ens permetés, amb molta celeritat, restablir els serveis bàsics –l'aigua, la llum–, reparar les vies de comunicació per tal de facilitar la comunicació dintre de la vall i també als Pallars, i, després, posteriorment, la feina que fem des del Govern, també amb molta celeritat, que és aquesta d'avaluar i valorar totes les afectacions en infraestructures, en turisme, en agricultura, ramaderia, etcètera. Per tant, primer de tot, volia posar de manifest aquest agraïment i aquesta visió també positiva d'aquest fet de bona coordinació.

Podria dir que el Govern va actuar amb una total celeritat. El mateix dimecres 17 el conseller d'Interior es va desplaçar per coordinar *in situ* totes les accions que es donaven d'aquesta situació excepcional –vostè ho ha explicat molt bé, no?–: el desglaçament massiu concentrat en uns pocs dies, més una pluja important de més de 120 litres per metre quadrat, doncs, van provocar que el riu Garona es desbordés.

Però també és cert que es va actuar amb una prevenció importantíssima. I, per tant, també el fet que el mateix divendres dia 14 –si no vaig errada–, doncs, s'activesin tots aquells mecanismes per part de la Vall d'Aran, però també de cara al Pallars per part de la Generalitat, que el pla Inuncat es posés en fase d'alerta, jo també crec que això va possibilitar que tots els alcaldes poguessin disposar de tota la informació per prendre aquelles mesures que, en definitiva, han pogut evitar que hi haguessin danys personals.

Jo mateixa, com vostè ha posat de manifest, doncs, vaig visitar, el dia 20, la Vall d'Aran. Vaig tenir una reunió, en la qual vostè també hi era, doncs, amb els alcaldes, amb tots els membres del Consell General; una reunió en què també hi havia, doncs, el director d'Endesa, el director de l'ACA, el director de Carreteres de l'Estat, la directora de Salut Pública. Per tant, vam fer ja una feina *in situ* de treball i vàrem crear que el Consell General es constituís en aquest sentit com a finestra única per tal de vehicular, de canalitzar totes les demandes per part de la ciutadania i també dels ajuntaments. I el mateix vaig fer a la tarda al Pallars, on vaig poder visitar també *in situ* la zona i vàrem constituir, també, el Consell Comarcal del Pallars com aquella finestra única per canalitzar totes les demandes i totes aquelles incidències.

Vaig poder constatar, a més a més, a la Vall d'Aran la ràpida resposta que hi havia hagut en el subministrament, doncs, de les vies de comunicació, no?, perquè, tot just dos dies després d'haver-se produït els aiguats, la mobilitat per tota la vall ja era possible, en alguns casos amb un únic carril, però això em va permetre visitar Les, visitar Bossost, poder compartir amb els seus alcaldes, doncs, la situació d'angoixa i donar resposta ràpida a les seves demandes. També, dos dies després estava garantit el transport públic en microbús

per tota la vall; per tant, la normalitat ràpidament es posava de manifest.

També, en aquella mateixa reunió amb els directors d'Endesa i l'ACA es va poder veure que el subministrament bàsic d'aigua i de llum havia estat restablert, i, per tant, en tots aquells serveis bàsics hi havia hagut una resposta ràpida i ràpidament s'havien restablert.

Jo també volia posar de manifest l'excel·lent feina del síndic d'Aran, que va coordinar en tot moment totes les actuacions i estant pendent, com no podia ser d'altra manera, també, d'aquelles actuacions d'urgència allà en el mateix moment que vam viure en alguns moments.

Jo recordo, inclús, que veïns... –i vostè també hi feia referència–, veïns de la banda francesa de la Garona em comentaven que ells havien patit aiguats de similars dimensions, i, malauradament, en el seu cas amb víctimes mortals; però ells lloaven l'actuació a la Vall d'Aran, lloaven sobretot el restabliment ràpid de tots els serveis bàsics, però també de la comunicació, ja que molts d'ells es trobaven aïllats o es trobaven aïllats els seus familiars, i, per tant, ho comparaven amb la manca de resposta del Govern francès o amb la ràpida resposta, en aquest sentit, del Govern del Consell General i també de la Generalitat.

També vaig tenir ocasió de tenir una trobada amb el sector hotel·ler i turístic, que em va plasmar, doncs, aquesta preocupació que vostè ha posat de manifest, i la necessitat de restablir, al més ràpid possible, tota la normalitat a la vall per tal que no hi hagués una situació d'alarmisme de cara a la campanya ja d'estiu, a la campanya turística que comencem, preocupació que també comparteixen des del Pallars Sobirà.

Vostè coneix perfectament –vostè ho coneix perfectament– que el departament, tot el Govern de la Generalitat ha agafat com a prioritat en totes les seves accions restablir la normalitat tant a la Vall d'Aran com als Pallars. I, en aquest sentit, a sobre la taula ja hi ha un pla de xoc, que, de fet, ja ha tingut les primeres accions, ahir, amb una aprovació d'una declaració d'urgència d'unes obres per pal·liar desperfectes d'infraestructures que afecten la Vall d'Aran, però que també afecten el Pallars, xifrades en 5,2 milions d'euros. Però també es cerquen altres instruments, instruments específics per a aquesta situació que donaran resposta a tota la problemàtica generada per aquests aiguats. De fet, el Departament de Territori treballa, ja, des de la setmana passada, en les carreteres afectades per tal de resoldre-hi els desperfectes, i és una valoració, com li deia, de 5,2 milions d'euros, i ahir el Govern va prendre ja aquest acord per tirar-lo endavant.

En el Pallars hi havia una preocupació específicament centrada en tot el que era l'afectació de cara al sector turístic. El sector turístic és l'activitat econòmica de la comarca, està molt vinculada al turisme, i la principal preocupació, a banda de les afectacions més importants, com la que es va viure a Llavorsí al voltant de la llera del riu, eren les afectacions que feien referència a les pistes forestals i que ens porten a la pica d'Estats, ens porten al Parc d'Aigüestortes o que ens permeten també la pràctica d'esports d'aventura. En aquest sen-

tit, vaig visitar Alins, vaig visitar Llavorsí, i la demanda dels alcaldes era aquesta.

El Departament d'Agricultura ja hi ha donat una resposta ràpida, s'hi treballa, i jo espero que ben aviat puguem tenir també una resposta en aquest sentit.

També, el Departament d'Empresa, a partir de la visita de la directora general de Turisme, la senyora Muro, va acordar, doncs, prendre unes accions específiques per tal de promocionar la campanya d'estiu d'una manera molt directa, tant a la Vall d'Aran com el Pallars, i, per tant, palliar el que en podrien ser els efectes derivats.

I acabo. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats va demanar, va sol·licitar un reial decret de mesures urgents per palliar tots els efectes de les inundacions de la Vall d'Aran. Jo mateixa vaig parlar, divendres passat, amb el ministre de l'Interior i li vaig demanar celeritat en el sentit d'actuar al més ràpidament possible i portar a terme aquest decret llei, que, per altra banda, és importantíssim. Per tant, un pla de xoc que significa, doncs, fer força també en el sentit de tenir aquesta celeritat amb aquest reial decret, però també amb una sèrie d'actuacions que té com a prioritàries el Govern de la Generalitat, basades en la Vall d'Aran, basades en el Pallars, per tal de restablir al més aviat possible aquesta prioritat i aquesta normalitat i sobretot manifestar el compromís del Govern de la Generalitat amb la ràpida recuperació d'aquestes zones del Pirineu.

No són paraules, són fets. De fet, ja estan sobre la taula. Ja hi han les màquines treballant. Ja hi han les actuacions en aquest moment realitzant-se. I aquesta voluntat del Govern de restablir al més aviat possible la normalitat i garantir, com no podia ser d'altra manera, doncs, que aquest estiu gaudirem del millor de la Vall d'Aran, gaudirem del millor del Pallars. Jo personalment en penso gaudir i els convido a tots vostès que ho puguin fer.

Gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma de l'Administració pública i del sector públic (tram. 300-00066/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Com s'ha posat de moda això de les autointerpellacions per part del grup que dona suport al Govern, anem tots una mica «desnortats». Ens agradaria saber si farà moció o no farà moció, en fi, no

ho sé, aquestes coses que comporta el Reglament del tràmit parlamentari.

Bé, posats a parlar del que havíem de parlar, aquesta interpellació, honorable vicepresidenta, la fem arran de l'anunci per part del Govern central de la reforma de les administracions públiques, del seu informe, el qual vostè va respondre que no aplicaria mai com a conseqüència que té un model propi d'Administració pública, i que les recomanacions que havia fet aquest estudi, per part de la comissió d'experts del Govern de l'Estat, eren..., es tractava d'una involució autonòmica, i, per tant, vostè no l'aplicaria, aplicant el criteri de defensa de les nostres competències.

Bé, llegit l'informe fet pel Govern de l'Estat, es tracta de tota una sèrie de recomanacions relatives a la millor coordinació de determinats àmbits i organismes de l'Estat, i a la seva coordinació amb altres organismes i àmbits de les comunitats autònomes, per tal d'estalviar i evitar duplicitats i la multiplicació d'ens, que suposen un alt cost per al conjunt de ciutadans, perquè des de Ciutadans el que demanem és que l'Administració pública estigui al servei dels ciutadans amb criteris d'eficàcia, eficiència i sobretot de transparència.

Davant aquesta resposta que vostè va fer sobre la necessitat..., o que nosaltres teníem un model propi i que no aplicarien mai aquestes reformes recomanades per part de l'Estat, nosaltres volem saber exactament quin és aquest model propi, atenent que vostès porten tres anys de govern de Convergència i no hi ha hagut cap mena de reforma de l'Administració pública. L'Administració pública catalana continua tenint, senyora vicepresidenta, sis nivells d'administració: la municipal, la comarcal, les diputacions, Administració autonòmica, Administració estatal i també instàncies europees; una estructura que en molts casos es fa insostenible en temps de greu crisi econòmica i que necessita uns reajustos que es vénen reclamant per part del nostre grup parlamentari durant molt de temps.

A hores d'ara no hi ha hagut cap canvi a pesar que el nostre grup parlamentari li ha demanat en reiterades ocasions que, per exemple, fes una reforma dels consells comarcals, que suposaria un gran estalvi de diners, ja que gestionen uns 550 milions d'euros de les arques de la Generalitat.

També li hem demanat en reiterades ocasions que era necessari fer una fusió de municipis, un fet que s'ha produït a molts indrets d'Europa, amb un cert èxit, com a conseqüència de l'estalvi a l'hora de mancomunar serveis, de donar serveis en conjunt a tot un sector territorial. I ens va indicar que això ho faria o ho relegava a la presentació de la Llei de règim local, que va fer públicament ara fa un parell de setmanes. En aquell moment, vostè va referir-se al fet que hi havia anunciada la fusió de dos petits municipis, no recordo ara mateix de quina comarca. Però sobtadament fa pocs dies ens ha arribat la proposta de la segregació de dos municipis. Per tant, en aquell moment se'n van fusionar dos, ara ens arriba la proposta que en segreguen dos, Sant Julià de Ramis i Medinyà, i no sabem

exactament què farà el Govern quant a aquesta proposta.

El que sí que li diem des de Ciutadans és que és necessari, és molt necessari fer una fusió de municipis, sobretot d'aquests petits municipis que tenen recursos reduïts, per tal de garantir una sèrie de serveis amb eficàcia i eficiència i sobretot amb un cost adequat a les actuals circumstàncies, circumstàncies de crisi. Però tampoc vam rebre resposta respecte al tema de la fusió de municipis.

I què dir-li de l'Administració autonòmica. No parlaré de funcionaris perquè vaig tenir ocasió de fer-ho en una altra interpellació que també li vaig fer a vostè, però sí que parlaré en aquests moments d'entitats de dret públic, d'entitats autònomes i societats mercantils participades per la Generalitat, consorcis i més de quaranta fundacions, més de quaranta fundacions, consellera, que continuen en mans de la Generalitat o finançades en part amb recursos de la Generalitat i que suposen una despesa considerable sense que hi hagi cap mena de possibilitat de reestructurar-les o de redimensionar-les.

En comptes de punxar aquesta bombolla política i administrativa..., es va punxar la bombolla urbanística i miri què va passar. Ara la ciutadania demana que punxem aquesta bombolla política i administrativa. I l'Estat li demana que faci una sèrie de reconsideracions i vostè li respon en to poc conciliador que no farà cap mena de reforma i que mai complirà amb aquesta reforma que plantegen per part del Govern de l'Estat.

Doncs, miri, parlant d'entitats de dret públic de la Generalitat, vostè contestava, i el portaveu del seu partit polític també, contestaven que l'Estat havia de donar exemple i havia de començar per suprimir determinats organismes, inclús parlaven de ministeris, el Ministeri de Sanitat, el Ministeri d'Educació i el Ministeri de Cultura.

Doncs, miri, anem a la Generalitat i parlem, per exemple, de cultura, no? Si repassem a Catalunya les entitats que es dediquen a la gestió de la cultura, així pel gros, trobem que la conselleria té les seves funcions en la gestió cultural, però el Consell català de la Cultura i de les Arts, també; té un pressupost bastant considerable que destina únicament i exclusivament a donar els premis de cultura. Si no ho recordo malament, el Consell de la Cultura i de les Arts va néixer amb la intenció d'assumir moltes de les competències de la conselleria de Cultura, i com a conseqüència de certes divergències entre uns partits polítics que governaven en aquell moment i els que van governar després es va convertir en una duplictat d'organismes que a dia d'avui ens costen una milionada i que fan tasques absolutament resubsumibles d'unes en altres.

Però no queda aquí la cosa. En l'àmbit de la cultura, també l'Institut de les Indústries Culturals hi té competències. Per tant, són tres organismes que es beneficien de recursos públics i que gestionen cultura a Catalunya.

Però si parlem de joventut, estem en les mateixes. Hi ha el Consell Nacional de la Joventut, l'Agència Cata-

lana de la Joventut i la Secretaria de la Joventut, dependent del departament.

I molts altres organismes, com l'Institut Català del Sòl, el Memorial Democràtic, l'Institut d'estudis d'opinions, i què dir de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

En aquests moments, vicepresidenta, en què els recursos són limitats, en què se'ns estan fent tota una sèrie de recomanacions per part d'experts, també, de la necessitat de redimensionar l'Administració pública, ens agradaria saber exactament quins són els objectius que vostè té en ment.

Sabem que molts d'aquests organismes, com per exemple el Síndic de Greuges, a què ha fet referència l'informe elaborat pel Govern de l'Estat, són organismes de rang estatutari que, per tant, han estat creats per llei. Però també és cert que, si bé nosaltres no advoquem per suprimir-los, perquè tenen rang legal i rang estatutari, pel que sí que advoquem i defensem és redimensionar-los. No pot ser que el Síndic de Greuges a Catalunya, vicepresidenta, tingui una estructura de més de cinquanta persones treballant, amb un pressupost de 7 milions d'euros, quan existeix el Defensor del Poble, que fa exactament les mateixes funcions i que, d'acord amb la sentència del Constitucional, té també competències a Catalunya.

Des de Ciutadans entenem que l'Administració pública ha d'estar al servei dels ciutadans, com li deia, i no al servei de la política, i a més cal gestionar-la amb criteris, com li deia, de transparència, eficiència i eficàcia, per tal de garantir que aquest servei arribi com cal a empreses i ciutadans.

I abans que em digui que vostès sí que han fet la feina, que han fet propostes, que han fet lleis, que sé que m'ho dirà, vull referir-me a l'informe que li han lliurat els experts. En alguna ocasió, algun periodista s'ha referit al fet que jo tinc la mania de dir que quan algú no vol abordar una reforma que té un cost polític fa un llibre blanc, demana un informe o crea una comissió. En aquest cas, vostès van demanar un informe. I hi ha una diferència en aquest informe respecte del del Govern de l'Estat. El del Govern de l'Estat conté certes propostes i recomanacions; aquest només conté recomanacions. I en una d'elles els diu exactament: «En la posta en marxa de les orientacions incorporades a l'informe de modificació de l'Administració pública i en l'estratègia de reforma, són necessaris tres ingredients fonamentals: noves regles de joc, incentius per als canvis i dotació de capacitats per fer-les possibles. Tot i que en la nostra tradició sovint es confonen reformes amb els canvis legals, la realitat mostra reiteradament que la reforma legal és només un ingredient i sovint no el més important de canvi institucional.»

A més a més, aquest informe diu que el disseny d'aquesta estratègia de reforma política institucional correspon al Govern, ha de ser protagonitzat per actors interns del sistema polític institucional i correspon liderar-la al Govern.

El que sí que li demanem, vicepresidenta, que d'acord amb aquestes recomanacions dels experts, d'acord amb

les recomanacions i amb les propostes que ha fet el Govern de l'Estat respecte a la millora de l'Administració pública i atès que la situació de crisi econòmica que pateix Catalunya no li permet mantenir aquests nivells d'estructures administratives que en molts casos dupliquen competències i que a més a més necessiten una racionalització..., ens agradaria saber, més enllà de l'oposició al compliment de les recomanacions que fa el Govern de l'Estat, quin és aquest projecte de reforma politicoinstitucional que vostès pensen dur a terme.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyora diputada, primer de tot, home, sí que voldria dir-li una cosa: com pot entendre perfectament, el Govern no aplicarà una reforma que vagi ni en contra de l'autogovern ni en contra de l'Estatut. Però és que a més a més aquesta reforma que proposa, aquest informe que proposa l'Estat també és contrari no únicament a la lletra sinó també a l'esperit de la Constitució espanyola. Per tant, com pot entendre, el Govern no aplicarà mai una norma que va en contra del seu autogovern, de les seves competències.

Però, bé, veig que vostè coincideix amb mi, tot i que abans que m'escolti ja em diu que ja sap el que li diré. Però hi ha moltes coses en què segurament, doncs, pel que vostè ha dit, coincidirem, no? Una de les principals prioritats del Govern és la reforma i la consolidació d'una administració pública catalana moderna i de prestigi; una administració que a més a més exerceixi les seves competències oferint sempre el màxim servei al ciutadà –jo crec que en això coincidim, pel que sembla–; una administració competitiva, perquè com més competitiva sigui l'Administració més competitiva serà el país.

Perquè, perquè un país funcioni, com vostè sap perfectament, no és únicament proveir-lo de normes i modernes infraestructures, que també, sinó que també significa tenir un sistema de justícia ràpid, una legislació mercantil que fomenti la creació d'empreses, que aportí seguretat jurídica; significa també, doncs, posseir una cultura de valors fonamentada en el diàleg, fonamentada en el seny, en la seriositat, en la iniciativa, en el compliment dels tractes, i significa també tenir una administració pública que funcioni, que tingui aquesta missió de servei i que, més que preocupar-se per regular la vida dels ciutadans i de controlar-la, el que de debò faci sigui acompanyar-la, el que de debò faci sigui servir, garantir i alhora generar confiança.

I no li ho dic des de cap posicionament ideològic neoliberal ni res semblant, que també seria lògic, eh?, sinó que li ho dic des del convenciment humanista i social que les persones i la societat estan per damunt de

qualsevol cosa. I òbviament l'Administració està per servir les persones i els ciutadans.

I la reforma i vertebració de les administracions públiques és una exigència per al Govern, és una exigència en els moments que vivim, en les actuals circumstàncies, i, per tant, és una prioritat. I el Govern treballa per tenir la millor Administració possible; però qualsevol administració, sigui la de la Generalitat, sigui la del món local, sempre l'Administració ha de ser un factor de progrés, ha de ser un factor d'ajuda a la societat i a les persones.

Per tant, sí, treballem per establir les bases de la reforma de l'Administració del segle XXI. I no ho fem d'un dia per l'altre, sinó que ho fem amb un procés participatiu que implica moltes i moltes persones.

Però jo, com vostè m'ho demanava, el que faré també és fer-li una mica un balanç del que hem fet fins ara, del que farem a mitjà termini, a llarg termini, i posteriorment, si vol, tornem a parlar de la reforma aquesta, doncs, que ha presentat l'Estat.

Miri, l'any 2010 –perquè la coherència del Govern de Convergència i Unió ha estat sempre per damunt de tot–, per tant, estant a l'oposició Convergència i Unió, el grup parlamentari que avui dona suport..., va presentar un pla a través del qual posava de manifest que si accedíem al Govern faríem una reducció de l'estructura política del Govern. Xifràvem en aquell moment, el 2010, que la reducció seria d'un 20 per cent. Doncs, miri, només entrar al Govern –i m'ho haurà sentit moltes vegades, eh?–, vam reduir el nombre de departaments de quinze a dotze, que és una reducció d'un 20 per cent, amb tot el que comporta també reduir l'estructura política, no? Això va comportar reduir òrgans superiors, alts càrrecs, per una xifra d'un 23,18 per cent; una reducció de l'estructura departamental també d'un 16 per cent; una reducció important del personal d'assessorament i eventual, allò que en diem «els càrrecs de confiança», d'un 43 per cent... Miri, en el cas del meu departament, per posar-li un cas que m'implica, aquesta reducció ha estat del 66 per cent.

Ara, passem, per tant... Aquí sí que hi ha un compliment d'un pla que ja vàrem posar de manifest quan estàvem a l'oposició; per tant, significa la coherència també en el discurs i entre les paraules i els fets.

Sector públic. El Govern tripartit, el segon tripartit, va presentar una proposta de racionalització, de reforma del sector públic, en la qual havia de suprimir o integrar 103 de les, en aquell moment, 245 entitats del sector públic. Doncs, miri, se'n van integrar 4 i se'n van crear 2 de noves. Quan va entrar l'actual Govern, les entitats majoritàries en les quals participava el Govern de la Generalitat eren un total de 273; vam agafar el compromís que en una legislatura, que en quatre anys reduiríem un 25 per cent aquest nombre. A hores d'ara, a dia d'avui, ja hem arribat a una reducció aproximada d'un 17 per cent, i que consti que aquesta xifra també és viva, perquè es van produint baixes però també es van produint altes, perquè a vegades es fusionen, dues, tres entitats en una; per tant, en baixen tres i en puja una –ho dic perquè els números també, en aquest sentit, són vius. I esperem a finals d'any, a fi-

nals d'aquest any, poder arribar ja a un 23 per cent de simplificació.

Vostè deia: «Em parlarà de lleis.» Doncs, sí, jo li he de parlar de la simplificació que hem fet, de la qual com a govern ens sentim molt curosos, tot i que hi ha molta feina a fer encara. Hem fet cinc lleis òmnibus que han ajudat a simplificar el mapa burocràtic de l'Administració de la Generalitat, i no n'hi ha prou, s'ha de treballar més. I així ho estem fent, i seguim treballant en la simplificació administrativa, per tal de facilitar aquesta relació amb els ciutadans, i també de les empreses amb l'Administració, perquè és una obligació també en aquest moment. I, per tant, ajudem al màxim possible totes aquelles persones i tots aquells emprenedors..., que en el nostre país, com vostè sap, n'hi han molts i molts, perquè aproximadament el 90 per cent i escaig de les empreses d'aquest país són microempreses, petites empreses, mitjanes empreses.

Per tant, simplificació i reducció d'allò que en diem «estructura política», ha estat i serà una prioritat i és objectivable. I també ho és relançar l'activitat econòmica del nostre país per tornar a ser aquest referent i motor que necessita el sud d'Europa. Per tant, aquí fem pocs anuncis, però realment fem molta feina.

I estem treballant també en la reforma de l'Administració, avançant en una llei de direcció pública professional que ens ha de donar també la seguretat i la idoneïtat professional i adequada a les persones, doncs, prèvia convocatòria pública, que accedeixin a aquests càrrecs directius.

Estem desenvolupant també un redisseny de les fórmules organitzatives de la Generalitat, amb l'elaboració d'un avantprojecte de llei d'organització de l'Administració de la Generalitat, de les seves entitats...

I estem treballant també l'Avantprojecte de llei de governs locals. A mi ja m'estranyava que vostè no m'ho posés de manifest, perquè no m'ho ha dit, però li ho diré: no se suprimiran, els consells comarcals. Els consells comarcals es constitueixen en uns ens de gestió molt i molt importants. Vostè em parlava de la fusió de municipis. La fusió és voluntària, de municipis; el que és important és mancomunar els serveis. I en aquest sentit també avança, la llei, perquè, per damunt de tot –per damunt de tot–, l'important és com es presten els serveis i que aquests es prestin amb la màxima qualitat de cara als ciutadans. I per nosaltres la proximitat, senyora Mejías, és un aval perquè una administració eficaç i, sobretot, al servei de les persones, com més pròxima, com vostè comprendrà, millor.

També estem treballant en una llei de simplificació administrativa focalitzada en el món local, per tal de reduir tant com sigui possible tota aquesta càrrega administrativa de cara als ciutadans, però també als empresaris, als autònoms, etcètera. I aquesta llei que estem treballant des del Govern comptarà, com no podia ser d'altra manera, amb el màxim rigor, amb la màxima transparència, sobretot amb el màxim respecte per l'autonomia local. Jo la convido a participar activament en tot el debat parlamentari, que hi serà, per tal que les seves aportacions puguin enriquir, en tot cas,

la llei, sempre pensant que el receptor final, doncs, és el millor servei als ciutadans.

I ara vostè em preguntava, i amb un minut i escaig, doncs..., sobre aquest informe que va presentar l'Estat, elaborat per la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques, no? Vostè ho deia, són 217 mesures que estan anunciades, i es veurà com les vol aplicar l'Estat, no?, perquè, en funció de com les apliqui, no únicament van, com li deia, contra l'autogovern i contra l'Estatut, sinó que són contràries a la mateixa lletra i al mateix esperit de la Constitució. I, per tant, entendrà que, si el que està en joc és, ni més ni menys, el pluralisme polític i territorial consagrat per la Constitució, nosaltres no hi podem donar suport.

Però també està en joc la mateixa eficàcia de les administracions públiques, perquè aquesta llei el que pretén és una recentralització, aquesta llei el que fa és unificar-ho tot en l'Estat, i pot desembocar en el col·lapse absolut de les institucions centrals.

Però aquesta reforma també menysprea les previsions estatutàries i, a més a més, el que posa de manifest és que s'exigeix que qui elimini les duplicitats sigui justament, doncs, qui presta els serveis. Perquè jo aquest dematí ho explicava en una pregunta: home, també és curiós que justament a aquella Administració, doncs, que presta els serveis, per tant, que té les competències exclusives, se li demani que faci una racionalització; en canvi, l'Administració de l'Estat, que té totes les competències cedides en el camp del turisme, però també en el camp de la cultura, en el camp de l'ensenyament, segueixi mantenint una estructura feixuga, pesada, que realment l'únic que fa és duplicar serveis, a més a més d'una invasió constant en la normativa i en l'organització de les comunitats autònomes i, en aquest sentit, de Catalunya.

Miri, i acabo...

El vicepresident segon

Honorable consellera...

La vicepresidenta del Govern

Sí...

El vicepresident segon

...té després el torn de rèplica, eh?

La vicepresidenta del Govern

Jo mateixa li vaig presentar a la vicepresidenta del Govern un informe elaborat per l'Institut d'Estudis Autònoms, que, si vol, després hi fem referència.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té ara la paraula la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora vicepresidenta, miri, no sé exactament què és el que vostè entén per «anar en contra de l'Estatut i de la Constitució», quan aquest informe de l'únic que parla és de potenciar determinades conferències sectorials, per tal d'ordenar millor les competències i les duplicitats que s'estan produint com a conseqüència de la reproducció a les disset comunitats autònomes de determinades estructures que tenen el mateix sistema de serveis sobre les mateixes matèries; per tant, no sé exactament on està la invasió de competències. I dir-li que la veritat és que estic sorpresa de veure de quina manera tan aferrissada vostè defensa la Constitució quan això li interessa, perquè defensa les seves competències, però, en canvi, no són capaços de defensar la Constitució quan s'està parlant d'aixecar fronteres respecte a la resta de l'Estat.

Escolti, expliqui'm més clarament què vol dir «una administració catalana moderna i de prestigi». Perquè, clar, l'Administració pública no pot estar al servei de cap idea, ni de cap identitat, ni de cap cosa similar. L'Administració pública ha d'estar al servei dels ciutadans, amb criteris, com li deia, d'eficàcia, eficiència i transparència, per tal de donar aquells serveis que els ciutadans i les empreses demanen. I no entenc ben bé quines són aquestes característiques de què vostè fa esment. L'informe dels experts feia referència a la necessitat de liderar per part del Govern un model institucional diferent del que tenim, perquè en aquests moments està obsolet; està obsolet, és car i no respon a les necessitats. I vostè em diu «una administració catalana, moderna i de prestigi»... Bé, no entenc ben bé, exactament, quin és l'objectiu.

I, miri, respecte a això dels consells comarcals, sí que li ho he dit, sí que li he dit que costen 500 milions d'euros i que ens en podíem estalviar bona part. Vostès s'hi neguen, com també es neguen a fer la fusió de municipis, que diu vostè que és voluntària. Altres països del món, del nostre entorn més immediat, han abordat aquesta fusió de municipis amb la mancomunitat de serveis, i crec que els ha donat un bon resultat.

I li deia que feia referència a l'informe dels experts, que deia que no sempre el canvi de lleis i l'elaboració de lleis signifiquen una millor modernització en un moment en què vivim en el món de la tècnica i moltes vegades les administracions públiques el que han de fer és apostar per una administració única i garantir que aquest servei arribi amb rapidesa i immediatesa a tots els ciutadans. I vostès m'anuncien que han fet cinc lleis òmnibus i que, a més a més, faran la llei de direcció pública per organitzar una carrera professional, la llei de direcció pública professional per dissenyar una carrera professional dels funcionaris, que em sembla bé, i també faran una altra llei per dissenyar una sèrie de fórmules organitzatives. Home, ja va sent hora, consellera, que ens expliqui exactament quines, perquè portem parlant de reforma de l'Administració pública molt, molt de temps, i no sabem exactament el contingut d'aquestes reformes a què vostè va fent referència contínuament –contínuament.

I, respecte a la sèrie d'organismes i entitats de dret públic que li referia, vostès ens donaran en algun moment alguna idea de quina manera racionalitzaran totes aquestes entitats que es reparteixen gairebé tretze mil treballadors i que, a més a més..., 230.000 funcionaris, i les entitats de dret públic només es reparteixen tretze mil treballadors i les entitats autònomes més de tres mil, sense que hi hagi cap mena de possibilitat de saber si alguns es poden subsumir en altres, havent-li comentat que n'hi havia moltes que desenvolupaven activitats i competències que eren exactament concurrents? Hi haurà alguna manera que el Govern de la Generalitat definitivament es posi a racionalitzar i a suprimir aquelles entitats que tenen exactament les mateixes competències i que treballen amb duplictat de serveis? A nosaltres ens agradaria una resposta més concreta, consellera. Ja li diuen els experts que l'elaboració de lleis no sempre resol els problemes de la ineficàcia de l'Administració.

I, per últim, volia referir-me a un comentari que ha fet; diu: «En el meu departament els càrrecs de confiança s'han reduït el 66 per cent, i en els altres departaments de la Generalitat també.» Aquesta setmana hem tingut notícia que la consellera Rigau ha contractat un nou assessor, de vint-i-quatre anys, sense cap mena d'experiència laboral com a assessor del seu departament, i fa pocs dies vostè va nomenar un senyor assessor en matèria de polítiques sectorials transversals. Expliqui'ns a veure exactament quines són les funcions d'aquest senyor, amb un sou de funcionari A i amb un complement específic de 38.000 euros l'any.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per a la rèplica, també, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, president. Alguns apunts. Miri, vostè diu: «No volen suprimir institucions.» Doncs, no. Les institucions previstes estatutàriament i que formen part del bloc constitucional, no. No, no. I, escolti, és una qüestió de concepte? Doncs, sí. I col·laboració amb l'Estat per tal d'evitar duplicitats? Sí, sempre, tota –tota. I en aquest sentit li deia quan he acabat la meva intervenció anteriorment: jo li vaig enviar a la vicepresidenta de l'Estat un informe de l'Institut d'Estudis Autonòmics sobre duplicitats. Bé, doncs, la resposta quina ha estat? Doncs, escolta, que la supressió la fem nosaltres, que en tenim les competències, i no l'Estat.

Miri, si una llei orgànica que forma part del bloc de constitucionalitat, aprovada per aquest Parlament, per les Corts Generals, referendada pel poble de Catalunya, diu que Catalunya és estat, doncs, miri, una duplictat a repensar, i reclamada, a vegades, en aquest mateix Parlament.

Un altre, el Ministeri de Cultura. Competències exclusives transferides a les comunitats autònomes? I per

què cal tot un ministeri? Bé, com aquestes en teníem moltes.

I el document aquest de la reforma de les administracions públiques en cap moment ha qüestionat les duplicitats que té l'Estat. Tot és culpa de les comunitats autònomes, perquè aquest és una mica el tarannà, la manera de ser del Govern de l'Estat: la culpa sempre és o dels ens locals o de les comunitats autònomes, no? Per tant..., bé.

Vostè diu: «I quin model volen, vostès, d'Administració catalana?» Doncs, miri, li ho diré: per posar un exemple que ho vegem tots clar, quin sistema de gestió ferroviària és més eficient, senyora Mejías, quin és més puntual i amb menys incidències, Ferrocarrils de la Generalitat o la Renfe?

Jo crec que no cal la resposta, no? En l'àmbit del turisme, ho deia aquest dematí: traspassades totes les competències i, al ministeri, cinc mil funcionaris, 1.000 milions d'euros. I el líder del turisme és justament Catalunya, tot i que Madrid té la capitalitat, etcètera. Per tant, el nostre model, senyora Mejías, està basat en la proximitat. Aquest és el nostre model, no? I està basat també en el principi europeu de subsidiarietat, que la gestió és millor com més pròxima estigui al ciutadà la presa de decisions. I vostè me'l pot discutir; pot dir que no és el seu, però és el nostre –és el nostre–, i a més a més és en el que creiem nosaltres i en el que creu la Unió Europea. Per tant, me'l pot discutir, però és aquest; el nostre és el model de proximitat.

Torno a l'àmbit de la simplificació i de la reducció del sector públic. Evidentment, hi estem treballant, i reduint i simplificant tot allò que calgui, sí. I, per manca de convenciment no se'ns pot acusar, jo crec que no, ans al contrari. Ara, sempre posem un límit, i el límit ens el marca l'estat del benestar. Per tant, en aquest sentit, jo diria que, primer de tot, el nostre objectiu és que la Generalitat ha d'aspirar a prestar els serveis públics que té encomanats amb la màxima eficàcia, amb la màxima eficiència, i fer-ho, a més a més, amb aquesta vocació de servei. I hem de transformar i modernitzar encara més la nostra Administració, que ha de ser l'Administració del talent, que ha de ser una administració referent, perquè, a més a més, hi ha un gran capital humà –hi ha un gran capital humà dintre de la nostra Administració.

I, per tant, s'ha de millorar i s'han de cercar nous mecanismes de relació amb la ciutadania, s'han d'anar avaluant els resultats. I, per tant, hi ha molta feina a fer. I en el món local també; però, per damunt de tot –per damunt de tot–, jo li ho repeteixo, senyora diputada, el que hi ha és prestar el millor servei al ciutadà. Aquesta és la nostra màxima. I creiem, igual que ho creu la Unió Europea –potser estem equivocats– que és des de la proximitat que es presta aquest major i millor servei al ciutadà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpellació

al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública (tram. 300-00073/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat de reforma de l'Administració pública. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per a la seva exposició, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, tossudament alçats, tornem a ser aquí per reclamar, per denunciar una nova agressió per part del Govern de l'Estat contra l'àmbit competencial de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya. Per tant, tot i que ja sabem que el Govern també se n'ha fet ressò, no volíem perdre l'oportunitat, també, de portar aquí aquesta reclamació, portar, de nou, la queixa d'aquest Parlament per fer-nos ressò de la situació que tenim com a país.

Els antecedents de la reforma legislativa o de l'informe que portem..., i que volem interpellar avui el Govern de la Generalitat per saber bàsicament quina reacció, què és el que pensa fer el Govern de la Generalitat davant d'aquesta nova agressió, porta ja alguns antecedents que després hem anat veient com han funcionat; antecedents diferents i diversos.

Miri, senyora Mejías, li donaré la raó que, en tot cas, si presta atenció..., o algun altre dia s'adonarà que a vegades no només li dic coses per retreure, sinó que, en tot cas, quan algú vol fer alguna cosa o vol fer veure que fa alguna cosa crea una comissió; i això és el que ha fet el Govern de l'Estat, crear una comissió que li ha permès –que li ho ha permès– justificar un seguit de canvis que no van enlloc.

És més, fa més d'un any –fa més d'un any– que el Govern de l'Estat va dir que impulsava una reforma legislativa en l'àmbit del règim local, que, a hores d'ara, encara no ha estat capaç de veure la llum. I tot just quan el Govern espanyol es planteja portar al Consell de Ministres un text articulat, després d'un any de no fer-ho, el Consell d'Estat li estira les orelles i li diu que el projecte que hi pensa portar és anticonstitucional, que afecta el bloc de constitucionalitat, que ataca les competències bàsiques del món local. I aquesta és la primera i n'hi haurà més, segurament. Perquè, en definitiva, quan es pretén modificar el règim administratiu d'un estat, i d'un estat compost com en el cas de l'Estat espanyol, i si realment s'ho creguessin, es crea una comissió amb totes les administracions afectades. Per tant, allò més lògic hauria sigut crear una comissió on hi hagués hagut membres del Govern de l'Estat, de les comunitats autònomes i dels ajuntaments.

Lluny d'això, el Govern de l'Estat crea una comissió formada per alts funcionaris del Govern de l'Estat, que emeten un informe, un informe en què es diu que hi ha un seguit de duplicitats a l'Estat, que cal eliminar certs organismes; però, en tot cas, l'únic que fa és eliminar organismes de les comunitats autònomes. Per

tant, entenem que aquí no s'està, realment, fent una proposta de modificació en l'àmbit de l'Administració pública, sinó que s'està fent un exercici clar, un exercici claríssim de recentralització, d'intentar buscar a través de la llei la justificació ideològica del que està fent el Partit Popular en aquests moments al Govern de l'Estat: recentralització i eliminació, tant com pugui, dels altres òrgans administratius i polítics del país, ja siguin les comunitats autònomes o siguin els mateixos ajuntaments.

És evident, des del nostre punt de vista, que la reforma que preveu aquest informe d'experts és un atac a les competències de la Generalitat. Hi insistim, si hi ha voluntat de fer una reforma d'acord amb la divisió competencial de l'Estat, el que calia era, primer, abordar aquesta divisió competencial i, en funció d'això, fer propostes raonables en aquest àmbit. Però, no, ras i curt, el Govern de l'Estat, sense cap mena de mania, diu que el que cal és eliminar tot el que siguin els organismes autònoms i autonòmics. I, en definitiva, el que entenem que hi ha darrere aquesta reforma també és amagar la pluralitat de l'Estat, una pluralitat que el Govern Popular i altres governs espanyols no hi han cregut mai.

La vicepresidenta del Govern justificava..., del Govern espanyol, justificava per donar cobertura a aquesta llei, que la marca Espanya és molt més coneguda, i que, per tant, tot el que siguin les oficines autonòmiques havien d'eliminar-se. Permeti'm que li ho digui: segurament que sí, Espanya és una marca coneguda. I deixi'm afegir-hi «i desprestigiada». Com vol que els ciutadans de Catalunya, com vol que l'empresariat de Catalunya es moguin per Europa, pel món, identificats amb la marca Espanya? Una marca vinculada a corrupció, a sobres, a *pelotazos*. Aquest és el model que volem per a l'Administració de Catalunya? No. El nostre és un país que pot aportar molts més valors que no aquests. Per tant, la marca Espanya a nosaltres no ens serveix absolutament per a res.

És evident que darrere, també, d'aquesta reforma hi ha una major voluntat de control per part del Govern de l'Estat; exemples, com es preveuen en el mateix informe: la creació d'un protectorat únic de fundacions o el control de fundacions que tenen l'àmbit d'actuació del Països Catalans, tals com l'Institut Ramon Llull. Aquests elements de control formen part també d'aquesta reforma.

Però, és més, ens diuen que volen fer una racionalització del sistema, però, com s'entén, ai las!, que, si hi ha un seguit de competències que han estat transferides des de fa molt de temps a les comunitats autònomes, encara segueixen existint segons quins ministeris? Com pot ser que segueixin mantenint el Ministeri d'Educació, el Ministeri de Sanitat o el mateix de Cultura, quan són organismes o quan són ministeris que han transferit totes les seves competències a les comunitats autònomes? Com pot aquest informe, que diu que al que va és a aprimar i a fer una reducció per evitar duplicitats..., que proposi la creació –per exemple, en l'àmbit de la Inspecció de Treball– d'una delegació especial per a Catalunya i d'una delegació especial per al País Basc, quan l'any 2010 les compe-

tències van ser transferides a les comunitats autònomes? Què hi ha darrere d'això si no és major control i una voluntat claríssima d'intentar recentralitzar totes les competències?

Un document mancat de rigor total, un document que diu que s'estalviaran 37.000 milions d'euros –37.000 milions d'euros–; però que, en tot cas, no justifica d'on sortirà aquest estalvi. Bé, sí..., ja apunta alguns, diguem-ne, diners d'estalvi en la reforma del món local que ja els havien tret abans. Per tant, aquí, això dels números sembla que al Partit Popular no els acaben de sortir massa bé.

Però, en tot cas, el que diu és que hi ha un estalvi econòmic, quan –i queda demostrat en l'àmbit especialment del règim local– no hi ha un estalvi econòmic com a tal, el que hi ha és una supressió. Hi ha una supressió de serveis públics. No és un estalvi, és una pèrdua de drets i és una pèrdua de prestacions per part dels ciutadans. I aquesta és la justificació que ens dona el Partit Popular.

Pensem que a Catalunya el 78,6 per cent del pressupost de la Generalitat va destinat a serveis públics fonamentals. Per tant, si retallem en aquest àmbit, què ens quedarà? Què és el que estem fent en aquest país, que ja estem patint prou? Entenem que simplement el que acabarà passant amb aquesta reforma que preveu el Govern de l'Estat és la desaparició d'aquests serveis públics, i que, per tant, qui acabarà patint les conseqüències d'això seran els mateixos ciutadans, perquè anem a pitjor, anirem a pitjor i perdrem prestacions.

Però és bo, eh? Miri, escolti, el mateix informe planteja un punt de reforma..., allò, intentant aportar algunes dades, diu: «Haurien de suprimir el síndic, el Síndic de Greuges, perquè el Defensor del Pueblo ens costa quatre-cents euros per habitant i el síndic, vuit-cents.» Primer, que, en tot cas, caldria veure si aquestes dades són certes del tot; en tot cas, donem-les per bones.

Hi ha un altre element, per nosaltres, determinant: si se suprimeix el Síndic de Greuges vol dir que els ciutadans de Catalunya no tindrem una institució o vol dir que tindrem una institució per delegació de Madrid? Aleshores, potser costarà alguna cosa més que quatre-cents euros. Però, clar..., i ara sí, deixin-me entrar en l'element més polític: com poden els ciutadans de Catalunya refiar-se del Defensor del Pueblo que va ser el que va portar al Tribunal Constitucional l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya? D'aquestes institucions ens hem de refiar? Això és el que hi ha darrere de tota aquesta reforma: estructures centrals amb mentalitat centralista. I això és el que vol i això és el que hi ha darrera la reforma del Partit Popular.

Si no n'hi havia prou –si no n'hi havia prou–, el senyor Montoro anuncia un seguit de mesures en l'àmbit, diguem-ne, de la política fiscal i financera dient i condicionant que, si no hi ha aquesta reducció d'organismes autonòmics, això ho pagarem amb el dèficit. Això no és una reforma administrativa, això és un xantatge en tota regla, és un xantatge de dalt a baix: «O fas el que jo et dic o no et pagaré.» I no n'hem tingut prou, que, a més a més, els surt la fenomenal idea d'intentar..., i amenaçar que aquelles comunitats o aquelles admi-

nistracions que no paguin en trenta dies veuran retirats, per exemple, els ingressos dels impostos cedits. Si això no és un xantatge econòmic, si això no és un intent d'ofegar aquest país, jo ja no sé quin nom pot tenir.

Només, al nostre entendre, la conclusió que traiem de tot aquest seguit de reformes que es plantegen per part del Govern de l'Estat és que el Partit Popular vol guanyar a les urnes, vol guanyar als despatxos de Madrid allò que no aconsegueix guanyar a les urnes de Barcelona ni de tot el país. Per tant, estan intentant liquidar. Estem parlant d'una suspensió encoberta de l'autonomia política. És evident que van a liquidar-nos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Govern, i per respondre a aquesta interpellació, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo ho avançava aquest dematí –coincideixo en la preocupació i amb el que ha expressat el diputat Sanglas–, aquest és un projecte estatal de reforma que preocupa profundament el Govern. I per culpa... –i vostè ara ho posava en evidència, no?–, perquè aquest desig de recentralització, doncs, queda constantment, perfectament constatat quan s'observa que, a més a més, aquest projecte de reforma de les administracions públiques no constitueix un fet aïllat, una iniciativa aïllada, sinó que és un element més de tota una estratègia global, d'un ampli abast, una estratègia integrada, entre altres normes, per una bateria d'iniciatives legislatives que l'Estat, algunes ja les ha anunciades, altres les està impulsant, i que jo els en voldria recordar algunes, no?, doncs, la creació de l'autoritat independent de responsabilitat fiscal, el Projecte de llei de transparència i bon govern, la reforma dels organismes reguladors, una nova llei de règim jurídic de les administracions públiques, l'Avantprojecte de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, el Projecte de la llei d'acció exterior de l'Estat, la nova Llei d'impuls de la factura electrònica i del registre comptable, etcètera.

Per tant, la majoria d'aquestes mesures, que se'ns proposen en aquesta reforma, poden arribar a constituir, segons com s'apliquin, un atac profund, un atac directe, sense precedents, a l'autogovern reconegut a la Generalitat i a la resta de les comunitats autònomes.

Perquè, a més a més, amb aquesta reforma, el Govern de l'Estat actua amb una gran deslleialtat. I actua amb una gran deslleialtat perquè intenta traslladar a l'opinió pública aquesta idea que hi ha una relació directa entre el que és la descentralització política i la ineficiència econòmica o el malbaratament de recursos. I aquest pressupost és totalment fals. Per a l'Estat, ho deia abans, doncs, la causa de tots els mals, doncs, és el món local o són les autonomies. Per tant, en aquest sentit, deslleialtat per part del Govern.

Jo també crec que hauríem de demanar que si s'han de demanar responsabilitats d'aquesta crisi no és precisament a les comunitats autònomes –pel fet de disposar d'un model propi, d'un model d'organització per tal d'assegurar la prestació de serveis al ciutadà–, si s'han de demanar responsabilitats, justament és al Govern de l'Estat, que gaudeix d'un major poder legislatiu, disposa, també, de majors recursos econòmics; que s'ha reservat, a més a més, un marge molt més ampli de dèficit per fer-hi front, i, per tant, jo diria que, en aquest sentit, aquesta demanda respon a una deslleialtat, que en un estat que gairebé..., doncs, en quaranta anys de democràcia, no s'ho hauria de poder permetre.

Però aquesta deslleialtat del Govern de l'Estat també s'ha posat de manifest pel fet que impulsa aquesta reforma, que es pretén aplicar a les comunitats autònomes, amb una..., sense haver comptat, en absolut, amb la participació d'aquestes..., sense haver avisat, en absolut, i sense haver posat de manifest abans aquesta voluntat.

Per tant, nosaltres estem d'acord que totes aquelles comunitats autònomes que així ho vulguin, doncs, retirin i retornin les competències a l'Estat central. Que ho facin. No tenim cap problema; per nosaltres, cap problema. És un fet que, tant el Govern com el grup parlamentari que li dona suport, doncs, fa anys que denunciem allò que es va inventar per part del Govern Socialista, el *café para todos*, que es va inventar per tal de dissoldre les especificitats de les comunitats històriques de Catalunya, Galícia i Euskadi, no? I, per tant, en aquest sentit, ho vam advertir; el Govern ha fet oïdes sordes, però avui nosaltres ho reiterem: aquelles comunitats que no vulguin les competències, que les retornin. Però el Govern de la Generalitat, una institució amb quasi set-cents anys d'història i una clara voluntat de ser, evidentment, que no ho farà; nosaltres no ho farem.

L'informe –vostè hi feia referència, i abans jo també ho comentava– conté més de dues-centes disset mesures que es defineixen com a propostes; però, en alguns casos, no es tracta d'autèntiques propostes, sinó que el que són..., són iniciatives que l'Estat ja ha decidit aplicar o que ja està impulsant a través de reformes legislatives o d'altres iniciatives institucionals.

I també diu l'Estat que es tracta de propostes de compliment teòricament voluntari per a les comunitats autònomes, però també és cert –i vostè ara mateix hi feia referència– que el Govern de l'Estat ha anunciat la seva decisió –una decisió perversa– de vincular el seu compliment a l'autorització d'un major o menor marge de dèficit a les comunitats autònomes. Vostè ho deia amb unes paraules, jo ho diré amb unes altres, no?: a l'ofec econòmic i financer de les comunitats autònomes, ara s'hi pretén afegir el seu ofec institucional, amb el pretext aquest de l'eficiència econòmica.

I tots sabem que l'eficiència i la simplificació són valors molt importants i amb els quals el Govern de la Generalitat hi està treballant de forma decidida. De fet, són valors en els quals fa més de dos anys que hi estem treballant. Per tant, reclamem que ningú ens

vingui, tampoc, a donar lliçons. Perquè un govern que no suprimeix ni ministeris, que tenen les competències exclusives transferides a les comunitats autònomes, no pot donar lliçons ni de simplificació ni d'eficiència. Perquè, efectivament, no se simplifica recentralitzant competències, se simplifica eliminant duplicitats, eliminant institucions on les competències exclusives estan transferides.

I, per tant, som conscients que l'Estat només pensa en la forma més eficient de reconstruir un estat unitari, un estat uniforme, un estat centralitzat, una forma de pensar que vulnera el títol vuitè de la Constitució que diuen defensar, i, per tant, situa aquesta reforma en un punt preconstitucional.

Finalment, i per acabar, efectivament aquest projecte de reforma obre la porta a la supressió d'institucions estatutàries; institucions com el Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes, el Consell de Garanties, la Comissió Jurídica Assessora, etcètera. I algú, ho suposo, es pot arribar a creure que el Govern podrà compartir, podrà impulsar una reforma d'aquesta magnitud sense més ni més? Doncs no. Res més lluny d'això, el Govern de la Generalitat, com deia, ens oposarem amb totes les nostres forces i amb totes les mesures que tinguem al nostre abast, de caràcter coactiu, que suposin una infracció, que suposin una vulneració de les nostres competències, una infracció de la Constitució, de l'Estatut de Catalunya.

Així mateix, des del Govern, i d'acord amb la jurisprudència establerta pel Tribunal Constitucional, també, d'acord amb l'informe sobre duplicitats elaborat per l'Institut d'Estudis Autònomic, reiterarem que les mesures que estan en mans de l'Estat, per evitar duplicitats, que ell mateix s'ha entestat a crear o a mantenir, i seguirem insistint en aquelles mesures que pot prendre, que poden reduir, proposant l'eliminació de ministeris superflus, la necessitat de complir amb l'Estatut i d'adoptar tots els passos que corresponguin i la conseqüent reducció dels serveis centrals de l'Estat, sobretot, també, de la seva organització perifèrica.

Acabo ja, però, amb la mateixa reflexió que feia aquest matí a la pregunta oral que ha fet el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: l'Estat no ha parat –no ha parat– de dictar normes en gairebé totes les matèries, en gairebé tots els àmbits, en què la Generalitat té atribuïdes matèries per regular. I, d'aquesta invasió successiva, d'aquesta invasió permanent, qui acaba, en definitiva, pagant les conseqüències són els ciutadans, són les empreses del nostre país i són els que mantenen també els ministeris i tots aquests organismes totalment innecessaris.

Per tant, caldria que el Govern de l'Estat, abans de tirar endavant aquestes iniciatives s'ho pensés, fes realment un exemple d'introspecció i donés exemple abans de voler imposar unes mesures que ens fan retrocedir quaranta anys en l'organització de l'Estat. Reformes que trenquen el bloc constitucional, reformes que no respecten el model construït durant trenta-cinc anys, i el Govern no permetrà ni que es limiti el nostre autogovern ni que es vulnerin les nostres competències ni la nostra potestat d'organització.

Segur, estic convençuda que aquest Parlament també se sumará a la defensa del que és el nostre autogovern, en definitiva, de poder exercir tot allò que som i que volem ser, que és un nació.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. En el torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, el que els demanem és que fem camí enllà. Vostè s'ha referit al bloc de constitucionalitat, un bloc en què majoritàriament hi ha cregut aquest país. Un bloc o una part important del país ha cregut durant molts anys que l'encaix en les institucions i en l'arquitectura institucional espanyola era possible. Alguns de nosaltres ja no hi creïem, des de fa molt de temps, perquè les demostracions per part del Govern de l'Estat, diguem-ne, de la manca de voluntat d'encaix, de manca de voluntat de reconeixement de les especificitats del nostre país, de la nostra manera de ser, de la nostra llengua, la nostra cultura, no han estat mai possibles; no hi ha hagut mai..., no ha existit aquesta voluntat. Però en els darrers temps el procés s'ha accelerat, i s'ha accelerat de manera brutal, de manera boja –permetin-me l'expressió– en el sentit d'entrar en una espiral constant d'actituds de menyspreu al país, de menyspreu a la pluralitat i a intentar passar per sobre de tot allò que podia significar el pluralisme i la diferència.

L'encaix amb Espanya no és possible. I, avui en dia, la majoria d'aquest país ho ha vist. Ha vist que l'única manera que tenim de perviure com a comunitat, de perviure com a societat, és fent el nostre camí. Perquè els intents de convèncer són erms, no serveixen absolutament de res. I aquelles formacions polítiques que durant anys i anys s'han entestat a fer-ho possible, a hores d'ara ja han vist que només queda un camí, només queda una via.

El Govern de l'Estat, en comptes de..., en el context actual –i això ho hem pogut veure en quina és l'actitud del Govern en un context de crisi–, d'intentar afavorir els interessos del país, que el país pogués tirar endavant, i, a partir d'aquí, intentar arrossegat el que ells han anomenat sempre «la locomotora d'Espanya», ens trobem que han utilitzat una actitud, al contrari, diferenciada, d'ofec, amb un intent claríssim, per part del Govern espanyol i dels seus correligionaris, d'intentar girar el país contra el seu Govern. I la gent ja no cau en aquesta trampa. La gent ha vist clarament quina és l'estratègia del Partit Popular a intentar ofegar. Una estratègia en molts fronts, una estratègia que va des del desprestigi a l'intent d'ofec i a l'intent de supressió de qualsevol forma de manifestació d'aquest país.

Per tant, nosaltres no hem fet cap referència a la Constitució, és que ja no creiem en la Constitució. No és que se saltin un bloc de constitucionalitat, és que no se'l creuen. I, per tant, quan algú no creu en alguna

cosa, és fàcil que se la salti. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres el que reclamem i el que reclamarem en la propera moció subsegüent a aquesta interpellació, és que fem via.

Estem construint estructures d'estat. Per tant, el que els demanem és que no ens podem desprendre, en aquests moments, de tot allò que tenim; que ho hem de fer, ho hem de fortificar, ho hem de mantenir, però, és més: hem d'anar a construir allò que en aquests moments no tenim.

I també els demanem una cosa: si no és possible l'acord, perquè l'acord no és possible, el que demanem és que hi hagi una voluntat ferma del Govern de la Generalitat a denunciar –a denunciar– tots els incompliments per part de l'Estat.

I valorem i mesurem quines són aquelles mesures que, com a país, hem de prendre davant d'incompliments flagrants, davant d'una clara manca de voluntat d'ajudar-nos a construir el país. És més, de posar-nos pedres en el nostre camí, i, per tant, és impossible qualsevol tipus d'acord.

Per tant, demanem claredat al Govern, que ja ho ha fet; però, a més a més, demanem mesures contundents. L'única forma que té aquest país de sortir-se'n endavant és veure que té un govern i que té un Parlament fort al davant, que defensa els interessos dels seus ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. El següent punt a l'ordre del dia és l'onzè... Esperarem un moment que està venint el conseller Mas-Colell... (*Veus de fons.*) Ah!, perdó... –perdó, perdó, perdó...–, perdó, ens faltava un torn. Sort que la vicepresidenta està més atenta.

La vicepresidenta del Govern

No, no l'exhauriré, president, però...

El vicepresident segon

Endavant, endavant...

La vicepresidenta del Govern

...però sí per posar de manifest la voluntat ferma del Govern de la Generalitat a denunciar tots els incompliments per part de l'Estat. De fet, ho fem dia sí, dia també. Ho fem públicament; ens agradaria que inclús, doncs, hi hagués més suport sovint a aquest Parlament quan ho fem, però també posant tots aquells elements, dintre de la base jurídica, per donar resposta a totes aquestes ingerències a les nostres competències, a tots aquests incompliments. Per tant, voluntat ferma, tota, i tota aquella actuació que calgui i que convingui. Per damunt de tot –i ho he dit a l'inici–, doncs, hi ha la voluntat de preservar el nostre autogovern, de batallar, de seguir construint aquestes estructures d'estat. I el camí i la via d'entesa, doncs, escolti, seran

els que decideixin els ciutadans de Catalunya; per això estem treballant vostè i jo i tota la majoria, jo diria, d'aquest país.

Per tant, en aquest sentit, jo el que sí que volia posar-li de manifest també, que la majoria social també que hi ha al voltant cada cop és més forta. Miri, crec que és avui mateix quan una entitat, una patronal posava de manifest i demanava al Govern de la Generalitat que, lluny de fer cas de les mesures de la reforma de l'Estat, que preveuen, entre altres coses, i conviden les comunitats autònomes a suprimir les seves representacions a l'exterior i a integrar-les dins de les oficines diplomàtiques de l'Estat, doncs, deia que, lluny de suprimir aquesta diplomàcia econòmica, la fomentessin, perquè funciona, perquè va bé, perquè a més a més és un model d'èxit i és un model a seguir. I és en aquest sentit, doncs, que la mateixa, si no m'equivoco, Pimec demanava avui que s'ampliés aquesta xarxa d'ACCIO i que s'ampliés i s'estengués més en el municipi.

Per tant, elements com aquests posen de manifest, primer, la resposta del Govern de la Generalitat cap a aquesta reforma, una reforma en què, com li deia, doncs, utilitzarem tots aquells elements al nostre abast per fer-hi front, la qual cosa sens dubte també ens portarà a una confrontació constant, a una confrontació institucional amb el Govern de l'Estat, per aquesta vulneració que ja s'entreu novament de les nostres competències, aquesta vulneració, a més a més, efectiva que tota aquesta sèrie de lleis que posen de manifest aquestes iniciatives que el Govern de l'Estat ja vol posar sobre la taula..., planegen sobre el nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World (tram. 300-00065/10)

Ara sí, l'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les condicions i les garanties del projecte BCN World. Està presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, vicepresident, conseller... Conseller, avui el nostre grup l'interpel·lem sobre el projecte Barcelona World, i podria preguntar-li sobre moltes qüestions sobre les quals sistemàticament ens han negat o no ens han donat tota la informació votant en contra de les compareixences. Li podria preguntar sobre modificacions del planejament urbanístic, sobre els impactes ambientals, aigua, mobilitat, subministrament d'energia, residus... També li podria preguntar sobre un clàssic, un tema que és un clàssic del seu Govern, que és la manca de transparència i participació del territori en aquest tipus de decisions que els afecten profun-

dament. Però no ho faré; de moment em centraré en el malestar i la preocupació social que ha provocat la proposta de canvi legislatiu que ha fet el seu Govern aquest mes, a l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, la que es va fer expressament per Port Aventura.

I em vull centrar en tres aspectes, a veure si així podem aclarir quines diferències hi ha entre el Barcelona World de Veremonte, l'Eurovegas de l'Adelson. Tres qüestions, conseller, només: primera, el model turístic i, per tant, el model de país que volem que esdevingui Catalunya; la segona, els requeriments de modificacions, derogacions, excepcions de mesures legislatives sobre fiscalitat, salut, protecció de menors, blanqueig, lluita contra el frau, que vostès estan disposats a fer davant dels senyors del joc, i la tercera, els riscos psicosocials del joc i les polítiques de prevenció i joc responsable.

La primera, conseller, el model de país o, podríem dir, «*Quo Vadis*, Catalunya?», perquè, mirant el seu Pla de govern 2013-2016 o l'acord de legislatura amb Esquerra Republicana, no veiem per enlloc el tema dels casinos. Veiem un model que intenta..., recerca, desenvolupament, innovació... Catalunya tradicionalment havia atret indústria: primer, tipus de factoria; després, un tipus d'indústria neta, creativa que podríem dir que el districte @22 en seria el paradigma. I tot això sempre combinat amb una marca de turisme de qualitat, que diversificava destinacions de sol i platja amb turisme cultural, marca Barcelona, també amb l'èxit del parc temàtic Port Aventura. Però aquests tres anys l'única aposta del seu Govern per atraure aquesta inversió ha estat l'aposta megacasinos: primer amb l'Eurovegas, que no els va sortir bé, i ara amb el Barcelona World, eh?, sempre amb l'excusa, que fa bones les tesis de la Naomi Klein, no?, que estem en temps de crisi i, per tant, hi val tot. Volen compensar aquest procés de desindustrialització que està sofrint el país amb un nou sector. Però a més un nou sector que, si fem cas de la modificació de llei, el volen fer créixer més que cap, perquè de les quatre llicències que tenim poden atorgar-ne fins a sis més; això implica un creixement del 150 per cent. No hi ha cap altra activitat econòmica que hagi tingut aquest creixement.

I vostès sempre s'emparen, per diferenciar-ho d'Eurovegas, ho disfressen amb el model d'èxit de Port Aventura, amb el *resort*, amb el *shopping*... Però resulta que al final –ja ens ho va dir el senyor Adserà a Tarragona– sense el joc aquest projecte no és viable, i del que es tracta és que els xinesos vinguin a jugar, a comprar, amb totes les conseqüències que això comporta. Per tant, una oferta que encasella Catalunya en la pitjor de les marques i pot acabar posant en perill el model de turisme d'oci familiar i, per tant, destruint ocupació. Aquest model, conseller, ens equipara a Macau, a Las Vegas, no a Massachusetts. Aquest és el canvi de model productiu que volia el seu Govern?

La segona qüestió: les modificacions legislatives, o de quina sobirania estem parlant. El 13 de juny llegíem al DOGC –amb estupefacció, li sóc franca– les modificacions legislatives –que també li he de dir que el nostre grup hem presentat al·legacions–, unes modifi-

cacions a més en la Llei del CRT, que semblaven més de fiscalitat, podien haver anat a la llei d'acompanyament o amb la normativa sectorial de joc, i que estaven fetes, semblaven fetes a demanda dels inversors, a demanda dels inversors del joc, que ja van deixar clar també que si no hi havia canvis normatius no iniciarien les obres.

Vostès ja havien anat modificant el reglament de casinos, liberalitzant, deixant més hores les sales obertes, però ara arriba la traca i ens proposen una rebaixa del tipus impositiu per als casinos del 55 al 10 per cent, quan el joc ja no paga el 21 per cent d'IVA, ja no el paga, i, per tant, ja teniu un tipus impositiu més baix. Amb això, conseller, vostès, si agafem les dades del 2012, deixaran de recaptar 185 milions d'euros, que és 1,5 vegades el pressupost de la Generalitat, amb dades del que van recaptar el 2012. Aquests diners que deixaran de recaptar són diners que tindran..., que retallem. És el que deia el company Vendrell: cada euro que no recaptem és un euro de retallada. Per tant, com avui denunciava la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, en un moment en què estem apujant els tipus impositius, vostès els hi rebaixen a un sector que no és de l'economia productiva.

No prou amb això, permeten als operadors de casinos, també, que els jugadors puguin obtenir crèdit, que es pugui jugar a crèdit, amb comoditat i eficàcia, com a l'Eurovegas, en un moment en què les pimes, els autònoms, les famílies, les cooperatives, els emprenedors, no poden accedir al crèdit. No n'hi ha prou amb això, que a més continuen modificant la normativa sectorial de joc amb un principi d'arbitrarietat i discrecionalitat, perquè ho fan només per a Barcelona World, quan ells ho apliquin ho podran aplicar la resta, eh?, no posant cap garantia perquè els menors d'edat accedeixin al recinte, les persones incapacitades o persones inscrites a la llista de prohibits, que no poden jugar, eh? I, a més, a la llei, cap règim sancionador, cap control per als operadors.

Tot això ho fan a mida del senyor Stanley Ho, o, bé, del seu fill, que té un 16,9 per cent de les accions. Ho fan a mida de Melco Crown, una empresa que segons el regulador del joc de Nova Jersey està relacionada amb el crim organitzat. Vostè va dir que no el preocupava, perquè cotitzaven al NASDAQ. Escolti, que cotitzin al NASDAQ per a nosaltres no és cap garantia, eh? Resulta que el coordinador en cap del mercat de valors del NASDAQ, el senyor Madoff, va estafar 50.000 milions de dòlars. I les empreses que cotitzen al NASDAQ i a l'IBEX, segons el sindicat de tècnics d'Hisenda, són les que fan el 70 per cent del frau fiscal en aquest país i les que utilitzen tots els mecanismes legals, com les Sicav, els paradisos fiscals, etcètera.

Per tant, tercera qüestió, conseller... Ah!, jo li recomano també..., vostè està tranquil amb el tema de l'Stanley Ho i el joc, però li recomano l'estudi de New Jersey, l'hi recomano perquè és molt sucós i dóna molta informació.

Tercer punt: les ludopaties; o també podríem dir: «Facin joc, que la banca sempre guanya.» Veiem un abandonament de les polítiques de prevenció del joc, que

han denunciat terapeutes, ha denunciat Acencas, un augment dels jocs *online*, una desregulació en tots els temes de joc, i tot això..., pensem que aquest abandonament de les polítiques de prevenció, si a més hi sumem més facilitats per jugar, fa augmentar el risc d'augment de les ludopaties. Són unes externalitats que al final les acabarem pagant tota la societat.

Però és que a més no escolten la ciutadania, el seu Govern no escolta la ciutadania. En un estudi del 2008, l'últim que s'ha fet sobre la percepció i opinió sobre el joc de la població catalana, el 50 per cent de la població catalana deia que s'haurien de reduir les modalitats de joc d'atzar, que el joc no afavoreix la cultura de l'esforç. I vostè mateix, conseller, en unes declaracions que va fer a *El Periódico*, deia que ni li agradaven les maquinets ni li agradava el joc; també ho va dir el senyor Junqueras, que ell va dir que el prohibiria, però que això era una opció personal, i també ho va dir el senyor Duran. Jo em pregunto, si tan poc els agrada, si no ho volen per a vostès, com és que sí que volen aquest model per al país.

I, com li deia, conseller, i per concretar, li faig unes preguntes.

La primera: és coherent, aquest projecte, amb el model de país del seu Govern? És coherent que la inversió econòmica més important aconseguida sigui la instal·lació d'un complex turístic que pot portar fins a sis llicències de casinos? Està satisfet com a conseller d'Economia?

La següent pregunta: quin és el concepte de sobirania política del seu Govern, si es doblega a les imposicions dels senyors del joc, en comptes d'exigir altres taxes fiscals, regulació, com faria qualsevol país democràtic?

La tercera: creu que és èticament acceptable reduir la fiscalitat del joc al mateix temps que apugen tots els impostos i es retallen serveis bàsics de l'estat del benestar?

La quarta: què i com es pagaran els costos psicosocials –qui els pagarà, com es pagaran– i econòmics que suposa l'augment del risc d'addicció al joc? Quina part de la recaptació pensen dedicar al Programa de joc responsable que han abandonat?

I ja per acabar, conseller, un comentari que li faig com a diputada tarragonina, atès que no el puc fer a cap conseller de Tarragona, perquè en tres anys en aquest Govern no n'hi ha hagut mai cap: no creu que Tarragona ja ha fet molt d'esforç mantenint el difícil equilibri entre la química, el turisme..., amb un equilibri precari, amb un model d'èxit de turisme familiar com és el Port Aventura? No creu que ja té la seva quota d'engolir activitats diverses –en paraules seves, eh?–, que ja té la seva capacitat coberta? S'haurien atrevit a plantejar aquest projecte en un altre lloc del territori?

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades, primer, una simple qüestió factual, perquè les qüestions no factuais de seguida creen llegendes: el canvi de la imposició del joc, si té lloc, quan aquest projecte sigui una realitat, representaria una pèrdua de 16 milions. No tots els ingressos del joc són ingressos corresponents a casinos; la part corresponent a casinos és força inferior. Per tant, la pèrdua serà de 16 milions, pèrdua que creiem que quedarà compensada per la creació de bases fiscals específiques. No és que pensi que 16 milions és poc, però són 16 milions.

A veure, Catalunya té un base industrial diversificada, té molts tipus d'indústria: té indústria química i té una cosa que se'n diu «indústria turística». Avui aquesta indústria turística en el món és extremadament competitiva. I, efectivament, Àsia és una part molt important de les tendències i dels mercats emergents en turisme, i en això estem dèbils, i, com sabeu, ens convindria tenir vols directes amb la Xina i no els tenim, etcètera.

Per tant, és, jo crec, responsabilitat de qualsevol govern responsable cuidar la seva indústria turística. Com també ho és cuidar la indústria del coneixement. I també estem fent coses. I, si a mi m'ho pregunta, jo preferiria estar aquí dient-los que hem firmat un conveni amb l'MIT pel qual l'MIT s'installa a la ciutat de Barcelona, no dubti que ho preferiríem, però així i tot continuaria impulsant qualsevol projecte d'inversió en qualsevol de les indústries que estan donant activitat i que estan donant llocs de treball en el nostre país.

Això de dir que la indústria d'un complex turístic –que ja parlaré dels seus components– és economia improductiva és una versió molt elitista de la realitat: són llocs de treball, són mercats, és posició competitiva, posició competitiva que tant de lluny com de la vora ens estan intentant, doncs, arrabassar. Per una banda, amb el sorgiment de grans nuclis turístics a la vora i a l'Àsia, com Singapur... Prefereixo el model de Singapur que el de Macau, però, en fi, vostè no ha mencionat Singapur. Jo vull afegir Singapur en aquesta llista. O, de més a la vora, no és irrellevant els moviments que està fent la Comunitat de Madrid. Per tant, jo crec que som un govern responsable, ens toca impulsar aquesta activitat.

I no veig el que vostè esmenta sobre Tarragona. La localització a Tarragona és, ha estat una localització atractiva per als inversors. Nosaltres no l'hem triada. És veritat que el centre recreatiu de turisme ja té la infraestructura per acollir grans operacions turístiques, i això ha estat l'atractiu. Vostè sap perfectament que, quan hem estat discutint per la mateixa lògica que les oportunitats d'inversió s'han de prendre seriosament, quan hem estat discutint això en la versió, diguem-ne, més dura d'Eurovegas, no estàvem parlant de Tarragona precisament. I també la convido, i vostè se'n deu recordar, a anar a les hemeroteques i veure fa vint anys totes les reaccions, moltes d'elles molt escèptiques i negatives, que va haver-hi quan es va crear el centre recreatiu de turisme que tothom ara pensa que va ser una bona iniciativa perquè va crear riquesa en el territori.

Efectivament, aquesta és l'operació que, a diferència d'Eurovegas, no té com a empresa principal un operador del joc, en primer lloc. Després, efectivament, aquesta operació no es podria fer sense casinos, de la mateixa manera que no es podria fer sense centres comercials, que no es podria fer sense hotels i segurament no es podria fer sense el veïnat de Port Aventura. Li faig notar que a Singapur hi ha dos grans centres de turisme amb joc, un és el de Sheldon Adelson, és a dir, l'Eurovegas; l'altre, ara no en recordo el nom –Senesta..., o alguna cosa així–..., però l'altre inclou un parc del tipus de Port Aventura. Per tant, sí, no es podria fer sense això, perquè les noves demandes van per aquí, però això no vol dir que aquesta hagi de ser l'activitat principal.

A part d'això, més que seguint el meu índex, confesso que estic seguint el seu, però és igual. Escoltar la ciutadania, per descomptat; la iniciativa legislativa està a informació pública, i li asseguro que s'ha escoltat molt la ciutadania de Tarragona, i la ciutadania de Tarragona és molt rellevant, com ho és la de Catalunya. Per descomptat, la llei serà escrupolosament exercida; les persones que estan als registres de ludopatia no poden entrar a casinos, sigui el casino que sigui, i la vigilància sobre tots els aspectes legals li asseguro que serà la que, d'altra banda, ha de ser.

Vostè diu que això que una empresa cotitzi al NASDAQ no li diu res. Home, a mi sí, a mi sí que em diu alguna cosa, com fins i tot que siguin empreses legals a la Xina, que, com ja vam dir un dia, no és precisament un país que es distingeixi per la seva permissivitat i tolerància del crim. I li vull fer notar que el senyor Madoff està a la presó. O sigui que la llei funciona i funciona allí i funcionaria aquí exactament de la mateixa manera.

Els meus gustos personals, també, no tenen res a veure amb això. A mi tampoc m'agrada el ballet, no m'hi trobaran al ballet, però no se m'acudiria dir que no ha d'haver-hi ballet. En fi, aquest és... (*Remor de veus.*) Eh? Aquí s'ha enfadat; aquí s'ha enfadat perquè a ella li deu agradar el ballet. He posat un exemple; n'hauria pogut posar-ne un altre. En fi, ara no vull... Segur que, si en menciono un altre, ofenc un altre sector, eh? (*Rialles.*) O sigui que millor..., millor que no digui res.

O sigui, la llei serà observada, doncs, amb tota la disciplina i severitat. I no pretendré dir que aquests complexos no atraguin gent que no haurien d'atraure, no, no els ho diré, s'hauran de vigilar.

Altres temes, diguem-ne, difícils o cantelluts no els vull evitar, en parlaré després, eh?, perquè ara se m'acaba el temps.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula ara la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies. Conseller, vostè sap, perquè, bé, ho sap més bé que jo, a més, perquè està amb les negociacions,

igual que ho va estar amb l'Eurovegas, que el projecte Barcelona World, per molt que hi hagi el *shopping*, per molt que hi hagi l'empresa Value Retail com un dels inversors, per molt que hi hagi Melià darrere del *resort*, sense el joc no és viable, ho ha dit el senyor Bañuelos, ho ha dit el senyor Adserà, és el joc el que la fa viable. I, per tant, és un tipus de turisme, un model..., és un model, és optar per un model que ja sabem el que comporta, perquè, escolti, és que aquí sembla que al final tots ens fem els estranyats. El joc, a tot el món –el joc, a tot el món–, té relacions amb les màfies, amb el blanqueig de capital i amb un tipus d'activitats associades que no són..., vaja, que no ho porten les Germanetes de la Caritat.

Per tant, jo per això li recomanava que es llegís l'informe de New Jersey, que és molt interessant. I, per tant, escolti, fins i tot aquest model turístic que tenim i que té molt de valor, i que inclús és que els seus mateixos... Miri, li citaré algú que no és sospitós, eh?, Josep Francesc Valls, creador del Centre de Direcció Turística d'ESADE; està dient que Barcelona World, si es planteja d'una altra manera, podria ser una oportunitat, si no es fes com un model de *resort* tancat. Home, però si el *resort* està d'esquena a la platja, allò no posarà en valor el territori; la proposta és perquè la gent es posi allí a dintre, jugui, gastí i compri, amb tot el que això porta associat, i posant en perill el model de Port Aventura del costat, que jo ja he mirat l'hemeroteca, escolti; me llegit totes les intervencions que hi va haver quan Port Aventura, i l'únic que nosaltres vam fer, i que continuarem fent, perquè és el que toca, va ser posar les condicions perquè el projecte es fes a nivell urbanístic, d'expropiació i mediambiental amb unes garanties, i tot i així no es va fer, perquè si sap qui hi havia al darrere i com va acabar i qui va acabar a la presó, doncs, fem tots una mica de memòria. Aquesta és una qüestió.

L'altra qüestió. Miri, conseller, vostè no m'ha contestat, perquè vostè em diu que això es farà legalment –legalment. Però, mirant l'avantprojecte, escolti, aquí ja s'han doblegat a les exigències, perquè aquí ja els estan permetent una sèrie de desregulacions que no els permeten als altres operadors de joc, com que, per exemple, en les sales de màquines d'atzar, les màquines i les sales es puguin veure des de qualsevol lloc del complex, on hi haurà menors. Això no se'ls permetrà als altres operadors fins que no operi Barcelona World. Per tant, vostè s'ha rendit als senyors del joc; aquí el lobby imposa i vostès obeeixen. Per això li preguntava quina sobirania, conseller. Aquesta era una pregunta que vostè no m'ha contestat.

L'altra pregunta és la de les rebaixes fiscals. I aquí interpello també els companys d'Esquerra Republicana, sí, perquè vostè, Lluís Salvadó, feia unes declaracions que deia que «fins on èticament sigui possible». Voldria saber fins on èticament és possible, en un moment en què avui mateix hem fet un discurs de fiscalitat, en què hem apujat tipus impositius, que estem parlant de retallades..., diem que el sector del joc no recaptarà. Bé, ja sé que no és com Madrid; Madrid encara ho ha negociat pel tema d'inversions i recapten

l'1 per cent, però al pas que anem acabarà sent com Madrid. Per tant, on està el límit?

Quin missatge, quin exemple estem llançant a la ciutadania si acceptem això, si acceptem que aquí els senyors del joc tindran aquesta rebaixa mentre tots hem de fer esforços, perquè el joc no és la cultura de l'esforç. Perquè, jo ho torno a dir, vostès ens ho volen dis-fressar i ho volen diferenciar del projecte Eurovegas, però en essència són els mateixos projectes, l'única dife-rencia és que aquí teníem un model d'èxit que funci-onava, de turisme familiar, Port Aventura, i a més ja teníem uns terrenys preparats, que són els del Consor-ci Recreatiu i Turístic.

En acabat, no n'hem parlat, però també, si vol, en par-lem, del tema del comerç, del *shopping*, del comerç, i com això, depèn de com se faci, pot posar en risc tam-bé altres zones de comerç. Els comerciants, la confe-deració de comerç ho està dient: Catalunya no pot, ja no té capacitat per assumir tants *outlets* de luxe. Per tant, és un altre tema que caldrà parlar-ne.

Per tant, conseller, jo li ho torno a dir, jo sempre faig l'esforç d'entendre'l, voldria que vostè també fes l'es-forç de contestar-me, de contestar-me això, si continu-aran mantenint aquest projecte de llei; nosaltres en la interpellació farem el possible perquè almenys algu-nes de les qüestions no les mantinguin.

Sobre el tema dels menors. Conseller, en la llei no se'ls dóna cap exigència als operadors perquè contro-lin l'entrada de menors i l'accés de les persones que tenen el joc prohibit, no s'hi posa cap exigència, es diu «podrà requerir». Però, bé, això què és? Això és de república bananera: «podrà requerir». Qui contro-larà que es requereixi? Qui controlarà que no juguin els menors? Si fins i tot hi ha un article que diu que si guanyen premis no els podran cobrar. Què posarem, un vigilant darrere de cada menor i darrere de cada persona?

Per tant, aquesta proposta de llei, tal com està plateja-da, és una llei que està feta per l'interès d'uns quants, està feta sota les pressions del lobby i no per l'interès i per al bé comú. I, per tant, conseller, a mi m'agrada-ria que almenys em contestés les altres preguntes que li he fet.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèpli-ca, té ara la paraula l'honorable conseller senyor An-dreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

A mi em fa l'efecte que, si li féssim cas a vostè, no tin-dríem cap problema excepte que continuàriem amb un 20 per cent d'atur. A l'activitat econòmica cal deixar-li el seu camí; per descomptat, dintre de la llei.

Temes diversos que li vaig mencionant. Allò dels me-nors. Efectivament, es permet que, de la mà dels

adults, un menor pugui travessar les sales, perquè les sales estan al mig d'altres coses. No és diferent de la situació que ja tenim ara, i, per cert, a Barcelona, en els creuers; si vostè va a un creuer, un dia, veurà un casino allà al mig, i on els nanos, doncs, poden creuar perquè està al mig del pas. Que això és vigilarà? Evi-dentment.

El tema de la fiscalitat. La fiscalitat d'una empresa, si-gui del joc o del que sigui, paga tots els impostos que li corresponen a una empresa. La fiscalitat del joc és una fiscalitat addicional. En aquests moments la fis-calitat del joc està a un nivell, diguem-ne, de desen-coratjar-ho completament; és a dir, és a un nivell molt limitatiu. I, per tant, si hem decidit que la competitivitat internacional de la indústria turística de Barcelona ha de permetre aquest component, com un component més, perquè sense botigues tampoc es podrà fer això, ho repeteixo, com un component més, llavors, la fisca-litat del joc s'ha de posar a un nivell competitiu.

Quin és el nivell competitiu? Li torno a parlar de Sin-gapur. Singapur té dues taxes del joc: una de cinc i una de quinze, per diferent tipus de jugador, i la mitjana ve a ser 10 per cent. I Madrid, que no és un competidor menor, sento dir-ho, ho ha posat a l'1 per cent, ho re-peteixo, 1 per cent.

Vostè potser pensa que la competència de Madrid no és important. Ara, jo li vull dir que és una competèn-cia molt seriosa, tenim competències llunyanes, que és Singapur, tenim competències a la vora. Madrid està molt millor connectat que nosaltres –molt millor con-nectat–, i, per tant, és obvi –almenys m'ho resulta a mi– que l'opció de la promoció turística de Madrid és convertir Madrid en el punt d'entrada dels turistes que vénen de fora: passaran a Madrid uns dies, s'entretin-dran uns quants dies, i després agafaran els AVE que connecten amb les platges, amb els creuers, etcètera.

Si a vostè li sembla que no hem de competir..., doncs, escolti, vostè mateixa, però jo no sé si amb la situació econòmica que tenim i en general amb la indústria, amb l'opció industrial que hem pres on hem conside-rat que la indústria turística era una de les nostres in-dústries principals, doncs, no hem de jugar a aquesta indústria.

A part d'això, només li puc repetir, una i totes les ve-gades que faci falta, que temes com les ludopaties, com control de tota mena d'il·legalitat, etcètera, doncs, s'haurà de vigilar i s'haurà de vigilar en el marc de la llei.

Per la resta, jo crec que és un projecte que promet, que és un projecte que pot representar una activitat econò-mica molt important, i jo confio que sigui un projecte que sigui vist pel territori, que sigui vist per Tarrago-na, que sigui vist per Valls, que sigui vist per Reus, que sigui vist per tota la franja de Tarragona, com un projecte, com un bon projecte de promoció i d'activitat econòmica.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari (tram. 300-00067/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia, i darrer que farem avui, és la interpellació al Govern sobre la situació de l'ensenyament universitari. Està presentat pel Grup Parlamentari Socialista i, per a la seva exposició, té la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, em sembla que va bé fer aquesta interpellació de parlar de política universitària després del debat anterior, que vostès han tingut amb el Grup d'Iniciativa. Probablement, hauríem d'esmerçar molts més esforços i molts més debats a discutir el que vostès discuteixen: quin és el model econòmic per als propers trenta anys de Catalunya.

Venim d'una caiguda de l'ocupació precisament per la caiguda d'un sector pobre en coneixement, conseller, que és el sector de la construcció. I jo vull discutir amb vostè, perquè la crisi no pot esborrar principis, ni fer-nos no ser autocrítics amb el que ha passat –entre tots, eh?– amb el model fonamentalment d'economia, una part especulativa, que és la causa d'on estem avui. Jo li vull parlar de política universitària, de cinc preguntes, conseller; del present, eh?

Les universitats són la solució al problema, conseller. Les universitats són una inversió privada o social? És rendible invertir en universitats i en educació superior? Catalunya, Singapur o una barreja entre Berlín, Boston, Estocolm? És millor San Diego i San Francisco o Los Angeles, conseller? Totes aquestes ciutats, com vostè sap, el nucli dur d'una part de la seva fortalesa rau a les universitats, i a la transferència de les universitats a la societat, no només al model d'economia productiva. Perquè vostè sap que m'agradaria, eh?, que parléssim molt més de Massachusetts, com vostè deia, perquè l'MIT no vindrà si no acabem d'enfortir el pal de paller del nostre sistema universitari. Perquè és curiós, eh, conseller?, i per vostè... S'ha generat a l'opinió pública quasi que sobre universitats, que sobre estudiants universitaris, que amb la situació actual no ens podem permetre... Quant gastem en educació superior, conseller? Zero punt quatre del PIB? Quan vostè sap que la Unió Europea dels vint-i-un gasten, com a mínim, 1 punt o 1,2 si parlem d'educació superior.

Per tant, la primera qüestió, que encara no la sabem, és quin és el pressupost de la Generalitat per a les universitats públiques de l'any 2013? Sembla una pregunta senzilla. Perquè les universitats estan intentant aprovar o han aprovat pressupostos amb una rebaixa de més o menys l'IPC o una mica més, màxim el 3 per cent, dels ingressos provinents de la Generalitat. Però, què passarà? Perquè clar, no hem tingut l'oportunitat de fer un debat seriós, perquè jo sabia perfectament les partides que anaven a cada universitat pública. Es pot dir aquí? Per exemple, la UB, que va aprovar una rebaixa de pressupost de contracte, des del departament que vostè lidera, del 3 per cent..., serà aquesta?

Perquè estem al mes de juliol. I, per tant, vostè sap que hem de tornar..., hem de tornar a una certa estabilitat malgrat la crisi, perquè aquí nosaltres partim i esperem compartir que les universitats o l'educació superior ens farà sortir de la crisi. Per tant, farem un pla de finançament 2014-2017, en escenaris de finançament? Quant tardem, quan devem a les universitats, a quan les paguem, conseller?

El segon bloc és molt important perquè, si alguna cosa ha fet bé en els últims trenta anys el nostre país és que les universitats han estat un ascensor social, i això pot estar regressant. El 40 per cent dels estudiants universitaris tenen pares que no varen anar a la universitat, de les més altes d'Europa. Preus, beques, accés a la universitat, conseller. Vostè ha pres una decisió correcta, de congelar ni tan sols l'increment de l'IPC aquest any els preus, després d'un increment del 66 per cent, dels més alts d'Europa..., rere Portugal el tennim, Portugal per damunt, Itàlia, Irlanda, Regne Unit i Holanda. Però, fins i tot, conseller, si mirem el Regne Unit, que té unes taxes universitàries molt altes, quina diferència, no? Tenen becats més del 75 per cent dels seus estudiants, per renda i per rendiment, de dintre i de fora. En canvi, nosaltres, curiosament, tant criticar les universitats, i els emigrants que tenim són els millors universitaris, conseller, els millors universitaris.

Fins fa quatre anys anàvem a buscar talents fora, i ara passa al revés. Surten de les nostres universitats sobre l'educació superior i cicles formatius de grau superior. Per tant, l'equitat per a nosaltres és un element, i al costat de la qualitat, bàsic. Quants estudiants universitaris del curs que ara hem acabat han tingut algun tipus de beca? Més enllà de les divuit mil beques d'equitat, entorn de les divuit mil... És cert o no és cert que van quedar 6 milions d'euros de les beques d'equitat sense assignació i que es van denegar a uns quants milers d'estudiants?, 20 per cent?, 25 per cent d'estudiants tenen beca? A quant arribarem? Què farem amb el decreixement dels Erasmus? I la supressió de l'estat de les beques Sèneca? El traspàs, impossible? L'hem reiterar una..., i una i una altra vegada. Quin model de preus i de beques? I els errors..., en fi, després dels errors, eh?, de les proves d'universitat –no sabem quants estudiants repetiran les matemàtiques, però–, hem de canviar o no les proves d'accés, conseller? Perquè és una preocupació que proposa el Govern de l'Estat.

Tercera pregunta: de debò vostè creu en l'autonomia universitària, amb dos anys d'intrusisme com mai? Afirmacions d'intervenció? Rectors que cauen perquè se'ls diu que han de retallar, després que els deixen sols? Consorci de serveis, que això ha de sumar serveis però que fan intrusisme? Cap plaça nova, però Serra Húnter, que sap que és un model de contractació del qual estem a favor, però ara és l'únic que contractem?

Quart element: convocarem abans que s'acabi aquest període de sessions el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, conseller? Tenim temps aquest mes de juliol i, si cal, habilitem l'agost. Quan estem en I+D? Quan arribarem, com a mínim, al 2 per cent? Estem a l'1,4? El Barcelona World invertirà en innovació i en recerca? Perquè, precisament, en el model econòmic el que estava començant a tornar a baixar era la inver-

sió del sector privat, tot i que Catalunya vostè sap que és superior a la resta d'Espanya. I aquest és un element molt important que es retroalimenta, perquè aquí ens estem jugant la Catalunya del 2040.

I cinquè: transferència, conseller. Vostè sap que tenim un nivell d'impacte de recerca alt. Vostè és extraordinàriament participatiu d'aquest model que tenim. Amb recursos baixos, impacte alt. I la transferència té a veure amb la mateixa universitat, però té a veure amb el model econòmic, perquè precisament el fracàs de l'actual model econòmic rau en els tipus de sectors i de clústers que varem crear sense dir-ho, o la focalització en uns determinats sectors. I, per tant, aquest és un element molt important: com fem tossudament transferència.

Parlem molt de falta de crèdit, conseller. Vostè coneix bé les *start-up* que s'han creat en els parcs científics. Algunes ja tenen deu anys: d'energia, de salut, etcètera, de TIC, d'audiovisuals. Ara tenen un problema de dimensió, perquè és més, durant uns anys, amb moltes crítiques que podem fer al Govern d'Espanya, del Govern Zapatero, aquest és un tema que van fer millor. Varen agregar per poder fer transferència i créixer *start-up*, que, de vegades, algunes van ser comprades per altres empreses o fusions d'empreses. Ara estan amb moltes dificultats, i per això el present té a veure amb el que hem fet els últims anys. Catalunya ha fet un salt extraordinari, només cal veure, analitzar com a regió europea el nivell que tenim, tant de qualitat, alguna excel·lència –com vostè sap–, però nosaltres, de veritat, li demanem aquestes cinc qüestions, eh?, molt clares, conseller. Són qüestions concretes, del present.

Vostè sap que estem totalment implicats en la Comissió de Governança, amb quines reformes estructurals hem de fer, però una retallada del 20 per cent de les universitats en dos anys, sense confiança –sense confiança– està generant un clima social i una sensació que ho hem fet malament. No es poden construir reformes sense valorar les fortaleces. De debilitats, en tenim, han estat vostès més retalladors que reformistes, probablement nosaltres durant els set anys de Govern també –també–, però ara toca ser reformistes des de la confiança. Per tant, el model..., el model social, perquè, li ho deia, la crisi no pot esborrar principis. Hi ha un principi humanista que impregna, i jo crec que la ciència, la tecnologia i la cultura seran els que ens faran construir un model de societat, eh?, i de model de desenvolupament econòmic sostenible. I aquí té a veure fonamentalment amb el coneixement.

I finalment, conseller, l'educació superior també integra la formació professional. Què en pensa?

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, torna a tenir la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president, senyores diputades, moltes gràcies. Li dono les gràcies per la seva intervenció; confesso que aquest és un tema del qual m'agrada parlar. Co-

menço amb una reserva: no em demani coses que vostès no varen aconseguir enmig d'una crisi paorosa. Arribarem al 2 per cent d'inversió en I+D quan hi arribem. El que hem de fer ara són les coses bé: hem de mantenir el sistema, hem de procurar fer-lo progressar, hem d'intentar que estigui preparat per quan hi hagi la represa, i, no es preocupi, s'arribarà al 2 per cent, perquè des del sector públic hi podrem posar més recursos, perquè tindrem el talent necessari per atraure recursos de fora i, sobretot, perquè les empreses invertiran més en R+D.

M'ha agradat que parli de Singapur, perquè, efectivament, l'opció de Singapur, a pesar que és un país petit, també és una opció molt diversificada i és una opció que, entre altres coses –ja no repetiré quines–, inclou una opció molt forta per la recerca i per l'educació superior, i, per descomptat, les universitats són part de la solució.

Pressupost. Miri, les universitats han tingut una retallada de pressupost, com l'ha tingut tothom. I vostè sap que no s'entendria si la situació que tenim no afectés d'una forma equilibrada les diferents àrees pressupostàries del Govern. Si hagués de resumir la nostra opció, la nostra opció ha sigut tractar de combinar el manteniment de la qualitat amb el manteniment de l'accés, i no li diré que això sigui fàcil.

El manteniment de la qualitat, què vol dir? En definitiva, vol dir moltes coses, ja n'hi descriuré unes quantes, però no hi ha dubte que implica que les universitats suavitzin la seva caiguda de subvenció directa pública. No hi ha altra raó per la qual aquest curs incrementéssim les taxes universitàries: varem incrementar les taxes universitàries perquè vam pensar que era de l'única manera en què es podia mantenir l'opció per la qualitat.

Ara bé, és evident que això s'ha de combinar amb l'opció per l'accés. Llavors, deixi'm parlar-li primer de l'accés, i després li parlaré de la qualitat.

S'ha fet un pla de beques, que era el 25 per cent de l'increment d'ingressos per matrícules de les universitats. Aquest és un fons, aproximadament, de 30 milions d'euros. És la primera vegada que hi ha un fons específicament català de beques. Serà insuficient, serà el que vostè vulgui, però abans era zero. En aquest fons ara, com a mínim, hi han aquests 30 milions, que això s'ha de combinar amb els diners que gestionem però que no tenim transferits, i que ara inclús se'n volen emportar la gestió des del *ministerio*. I la combinació d'una i altra, inestable en aquests moments, però la combinació d'una i altra ha permès refer un escalonat de sis nivells de renda familiar, que permeten, doncs, atacar en el front de mantenir l'accés.

A mi personalment no m'agrada que, diguem-ne, l'eligibilitat per a la beca depengui de la renda familiar, perquè penso que és paternalista, tracta els estudiants universitaris com si no fossin adults, quan se'ls ha de tractar com persones independents. Si féssim això segon, hauríem d'orientar la nostra política de beques cap a una política de crèdits a recuperar, en el futur, dels ingressos que els estudiants obtindran en el futur, per exemple com a suplement de l'impost sobre la ren-

da. I hi ha països, començant per Austràlia..., això va ser una innovació que va introduir Austràlia fa ja vint anys, amb un govern socialdemòcrata, i que ha funcionat bé. Però en aquests moments no és possible, perquè demana una disponibilitat de crèdit inicial que en el moment de la crisi no tenim.

Pensem, per tant, que el sistema de beques és perfectible; hi treballarem. Aquest any no s'ha augmentat, perquè no s'han augmentat les matrícules, però està clar que aquest és un sistema que, ho repeteixo, hem d'anar perfeccionant.

Vostè ha mencionat l'exemple britànic i ha esmentat quantes beques hi ha a la Gran Bretanya. Vull fer-li notar que les matrícules a la Gran Bretanya són entre quatre i cinc vegades més elevades que entre nosaltres. Això, per tenir-ho..., amb això no vull dir que nosaltres no necessitem més beques, però, certament, en necessitem a la Gran Bretanya.

Ara deixi'm parlar-li per la banda de la qualitat. Ara i en el període de després, amb la situació molt difícil en què estem, és clar que és alhora una oportunitat, perquè permet també al món universitari pensar l'impensable, però també és evident que fa difícil maniar amb certes formes. Però s'està fent molt, i voldria mencionar que, per una banda, tindríem els avanços amb consorcis de serveis, economies d'escala amb el *back office* de les universitats, també amb operacions de concentració i d'eliminació d'algunes titulacions; mentre que –em sembla que ho ha dit vostè– no hi ha massa universitats ni hi ha massa universitaris, sí que hi ha massa titulacions, especialment titulacions d'entrada. Estem forçant els nostres joves a definir la seva vocació d'una manera massa fina, a una edat massa primerenca. O sigui que el tema de les titulacions s'ha d'anar reordenant.

D'altra banda, tenim tot el que té a veure amb talent, professorat, el programa Serra Húnter... És veritat, s'ha fet alguna altra cosa amb el que en diem «ajudants de docència», però en professorat, efectivament..., però és que tingui en compte que en tot l'Estat no s'està fent altra cosa, eh? De fet, el Serra Húnter l'estem fent aquí, i, com que és contractació laboral permanent, doncs, és possible que pugui culminar bé. Però no és que a cap universitat espanyola s'estiguin *abriendo plazas y haciendo oposiciones*; els rectors es queixen molt.

També estem fent els màsters internacionals, i ara que parlo d'internacionals potser puc parlar, com un dels eixos centrals, de la internacionalització. Realment, l'educació superior és també una activitat econòmica. Nosaltres creiem que Barcelona i, en general, tot Catalunya –també Tarragona, també Girona, també Lleida, també Vic– tenen possibilitats de jugar un paper en la xarxa internacional de nodes d'atracció d'educació superior; ja el juga en algunes àrees, com per exemple arquitectura o educació empresarial, però creiem que ho pot fer molt més. Estem entrant en una era en el món on la mobilitat d'estudiants creixerà exponencialment. Ara és fonamentalment una història entre els Estats Units, Amèrica i l'Àsia, els dos extrems de l'Àsia –la Xina i, en aquests moments pot ser

un potencial econòmic el golf–, i Europa està una mica fora, però Europa hi entrarà, la Gran Bretanya tindrà avantatge, però no té per què tot ser per a la Gran Bretanya. Fa dos dies vam presentar la primera fase del Barcelona KEY per a l'atracció d'iniciatives, en particular d'educació superior a terrenys públics del Besòs, a Sant Adrià, al costat del port de Sant Adrià, i és prometedor. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Continuaré després amb un parell d'apunts.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, conseller. Encara no he escoltat el pressupost de les universitats públiques per a aquest any. No sé si he d'esperar un debat de pressupostos o m'he d'esperar l'any que ve, o les universitats ho saben; espero que també congelem almenys el pressupost de l'any passat.

D'acord, conseller: per què no ens presenta un model de sistema de beques? Estem d'acord, eh?: beques, beques salari, préstecs i ajuts. La renda ha de ser un element bàsic; ara bé, per descomptat, el rendiment, un altre. Hi han persones, estudiants, que poden accedir a beca salari. Però vostè diu: «L'Estat ara vol recenrar...» Miri, havíem aconseguit, vostè i jo, no parlar del Wert –encara la paraula no havia sortit–, perquè teníem que parlar, perquè massa sovint perdem tantes energies parlant d'Espanya, que també perdem les pròpies energies a discutir entre nosaltres el que podem fer des d'aquí.

Per tant, congelem els preus... Mirem, si us plau, la matrícula d'enguany, eh?, conseller. Perquè l'any passat va ser la primera vegada dels increments molt importants, i hem de veure exactament quants alumnes van acabar l'any passat a les universitats. Va baixar el nombre de persones a màsters, vostè ja ho sap, eh?, i hem de veure aquest any el comportament de les matrícules d'enguany, perquè no estigui començant a passar que el preu és un factor dissuasori per a determinats estudiants.

Ara, model de beques diversificat? Quan vulgui; fins a arribar al 50 per cent, si vol, dels nostres estudiants. Traspàs de beques també, tossudament, eh?, perquè, clar, les beques de l'Estat es van doblar fins fa dos anys, conseller, ja ho sap, al pressupost: de 700 milions a 1.700 milions.

Proves a la universitat; no m'ha contestat. Hem de mantenir la selectivitat, conseller? Mantenir la selectivitat, o la proposta espanyola de dir que cada universitat es faci les seves proves, o facultat... Oh, aquest no és un element menor –no és un element menor!

Per un altre costat, vostè deia: «Escolti, l'educació és superior.» Està absolutament absent el debat de la formació professional conjuntament amb la universitat.

Aquest és un element clau per al canvi de model també productiu, vostè ho sap. Ara, això té a veure, ja li ho deia, amb el model de decisió de quines són les empreses, els sectors econòmics. Però està clar, amb tot –amb tot–, que amb l'atur de gent jove que tenim és molt més important l'atur entre les persones que no tenen formació que les que tenen formació de cicle superior, de formació professional de cicle superior universitari, perquè a més estan molt més capacitats per emprendre, que serà una part de l'ocupació dels propers anys.

I els que emigren tornaran; tornaran si aquest nostre país decideix què fem amb el model econòmic, eh?, perquè si han de venir a treballar només al casino..., perdoni, de crupiers i de cambres, també n'hem de tenir. Jo sóc d'economia diversificada. Ara, hauríem de debatre el model turístic. El model turístic de valor afegit, eh? I, precisament, en clau europea, conseller, algú vol dir que no vol que siguem el *puticlub* i el casino del sud d'Europa, perquè ja faran la indústria, el clúster de salut, etcètera, els altres? Perquè ara la mida, com vostè diu molt bé, és Europa. Eh que ho diu vostè? Hi estic totalment d'acord. I és bastant intranscendent perquè la gent es mourà molt més a Europa, com passa ara a molts llocs del món.

I és veritat, el debat que vostè feia. A qui hem de becar? No només els de casa, no només la gent..., sinó el millor talent del món. Perquè invertir en talent –invertir en talent... Jo ja li ho deia, el Regne Unit! Molt bé, d'acord, tenen el triple; però, fixi's la quantitat de becats que tenen, o els Estats Units. Vostè ho sap, eh? Perquè la gent pensa que als Estats Units com que..., en fi, no?, doncs, als Estats Units són altes..., els preus de les universitats són alts, però les beques o ajuts són molt i molt importants.

Ja, per tant –i acabo–, per què no fem una prova, també, conseller? Per què no barreja el CAREC i el Consell Interuniversitari? I tornem a revisar el model econòmic d'aquest país des d'una mirada del coneixement i de la capacitat de transferència de coneixement que tenim segregat a les universitats i dels estudiants amb talent que tenim, eh?

Perquè jo crec que a això no hi donem prou valor: no hem donat prou valor al que hem generat en totes les reformes que hàgim de fer, i que avui no volia parlar de reformes, conseller. Tindrem oportunitat de fer-ne, de debatre a la Comissió de Governança on continuarem debatent-les, les reformes, des d'aquí, que proposem, i les reformes des del Govern espanyol, que les haurem d'intentar modular. I aquestes són les qüestions.

Contestí'm, si us plau, el pressupost per a aquest any i quants –quants– alumnes teníem becats aquest curs que ha acabat a les universitats públiques sigui de qui sigui la tutoria de les beques.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Em pensava que parlàvem d'universitats, i, per tant, em limitaré a parlar d'universitats.

Sobre si mantindrem la selectivitat, és la posició de les universitats catalanes i és la posició de la Generalitat. La selectivitat ha funcionat bé, ha tingut virtuts de les quals potser no ens adonem com, per exemple, que la cultura de «l'endoll» ha desaparegut completament a les universitats catalanes. Ningú dubta que qui va a l'escola tal i qui va l'escola qual és el qui ha entrat pel mecanisme de la selectivitat i no perquè hi té un amic d'un amic o un parent o és molt vocacional però treu males notes. I aquest és un actiu important, i n'hi han d'altres; per tant, nosaltres estem per al manteniment de la selectivitat..., tot s'ha d'adaptar a la vida, però, per al manteniment de la selectivitat.

Dir que el debat de la formació professional està absent... La formació professional és molt important. La formació professional actual és molt important. I jo no tinc dubte que la universitat eventualment s'hi implicarà. Però sí que és cert que, en aquests moments, la formació professional, la nova formació professional, programació anual, s'està empenyent des de les seves bases, diguem-ne, tradicionals, que són el Departament d'Ensenyament i el Departament d'Empresa i Ocupació. I els programes s'estan desenvolupant i estan, diguem-ne, en fase d'impuls. I és veritat que la universitat no hi està tan implicada com segurament a mi idealment m'agradaria, però, no tinc dubte que la lògica de la situació portarà, també, a la implicació de la universitat. I potser ja està bé que inicialment comenci, diguem-ne, amb dues locomotores i no amb tres.

Ha dit que no volia parlar de reformes ni d'en Wert, etcètera, però jo no em puc aguantar, eh? I, a més, ja havent parlat de la selectivitat, ja implícitament n'hem parlat. Quan parlem de la qualitat de la universitat catalana, hem de parlar i hem de considerar el que podem fer nosaltres i hem de parlar del que no podem fer. I, en això, hi ha una diferència important en el món de la recerca. Com vostè sap, en el món de la recerca, bàsicament, el que nosaltres hem pogut fer des de Catalunya estava... –vostè ho sap molt bé–, estava limitat *només* pels recursos que teníem, eh? No així en la universitat.

La universitat està subjecta a una cotilla legislativa que és extremadament uniformista, que és atípica a Europa i que està limitant les capacitats... –i les capacitats vol dir fonamentalment l'autonomia–, les capacitats i el dinamisme i l'autonomia de les nostres universitats, que han de perdre massa temps tractant de trobar maneres d'empènyer el carro i de jugar a l'arena internacional dintre d'aquesta cotilla. O sigui que deslliurar-se de la cotilla, és a dir, tindre un sistema... –i això ho recomano per a Catalunya i ho recomano per a Espanya, eh?–, tindre un sistema realment d'autonomia universitària, on les universitats tinguin personalitat pròpia, on els professors de la universitat no signin els seus articles com a *catedrático de universidad*, sinó com a *catedrático de la universidad tal o de*

la universidad cual, doncs, això seria un gran i enorme progrés.

Jo ja sé que està pensant «i què em diu del pressupost?» Però ja sap que aquesta és la dialèctica que tenim: vostè i el seu partit, que sempre que intervé pregunta pel pressupost, i jo els dic que no es preocupin, que ja arribarà i ja sabran les xifres quan les puguem donar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al dematí a les deu, amb les dues interpellacions que queden, la 13 i la 14.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i vuit minuts.

